ELMORE LEONARD

TISHOMINGO BLUES

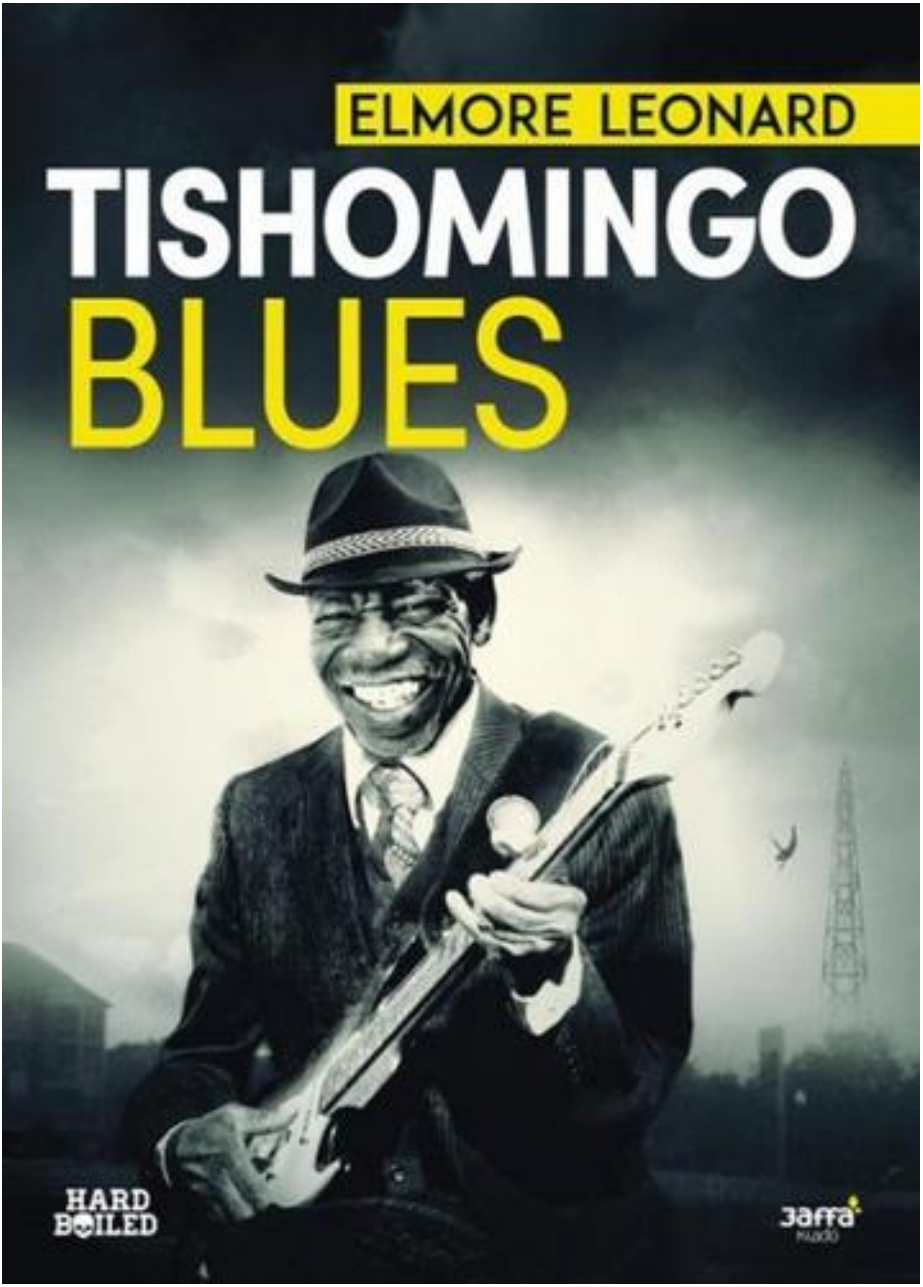

HARD BOILED

Jaffa
PALIDÃO

Elmore Leonard

Tishomingo Blues

A kaszinókkal, drogbarlangokkal, alvilági figurákkal és egzotikus éjjeli pillangókkal teli Tunicában mindig van valami zűr. Ezt Dennis Lenahan, a mutatványos fenegyerek a saját bőrén tapasztalja meg, amikor a helyi maffia tagjai a szeme láttára nyírják ki egy munkatársát.

A gyilkosság színhelyéről menekülő Dennist egy titokzatos fickó, a dúsgazdag, nagydumás, bluesrajongó Robert Taylor veszi pártfogásába. Rövidesen kiderül azonban, hogy a védelemnek ára van…

Pergő dialógusok, őrült szituációik és fanyar humor – ELMORE LEONARD regényében senki sem az, aminek látszik. A történet színpompás forgatagában az örömlány abroncsos szoknyában illegeti magát, a bűnözők amerikai polgárháborús jelmezekben garázdálkodnak, a tisztes férj és vállalkozó mocskos milliókat mos tisztára, és könnyen megeshet, hogy aki nem vigyáz, abba épp a cimborái röpítenek golyót.

„Hátborzongatóan szórakoztató és sziporkázóan szellemes." Los Angeles Times

„Halálosan komoly, mégis habkönnyű. A mester még mindig csúcsformában van." The New York Review of Books

ELMORE LEONARD napjaink legnépszerűbb amerikai krimiszerzői közé tartozik. Könyveit milliók olvassák világszerte, regényeiből többek között Quentin Tarantino és Steven Soderbergh rendezett filmet. A nagysikerű sorozat, A törvény embere ötletgazdája és forgatókönyvírója.

A fordítás alapjául szolgáló mű:
Elmore Leonard: *Tishomingo Blues*
Published by Phoenix,
An Imprint of Orion Publishing Group Ltd, London

Copyright © 2002, Elmore Leonard Inc.
All rights reserved

Fordította: Illés Róbert
Hungarian translation © Illés Róbert, 2016

Hungarian edition © Jaffa Kiadó, 2016

Minden jog fenntartva!

Felelős szerkesztő: Szendi Nóra

Felelős kiadó: Rados Richárd

Jaffa Kiadó www.jaffa.hu
ISBN 978 615 5609 02 2

Christine-nek

Megyek Tishomingóba
a dorongom kényeztetni,
Megyek Tishomingóba
a dorongom kényeztetni,
Atlantában a nők nem tudtak
dorongom kedvére tenni.

Peg Leg Howell előadásában
Atlanta, Georgia, 1926. november 8.

1

Dennis Lenahan, a toronyugró azt szokta mondani, hogy egy földre dobott ötvencentes pont akkorának látszik, mint az ő kerek tartálya a huszonnégy méter magas acéllétra tetejéről. A tartály átmérője hat és fél méter volt, a benne lévő víz mélysége pedig maximum három méter. Dennis szerint ekkora magasságból arra kell törekedni, hogy lábbal érkezzen a vízbe, kezét az utolsó pillanatban az ágyéka elé kapva, a seggét pedig jól összeszorítva, különben olyan, mintha kapna egy százötvenezer literes beöntést.

Amikor erről mesélt a mutatványos sátrak körül ténfergő lányoknak, azok bájosan felszisszentek, és lenyűgözőnek nevezték, amit csinál. De nem veszélyes? Dennis azt felelte, hogy eltörhet a gerince, vagy akár meg is halhat, de az adrenalinlöket miatt megéri. Ezek a nyári lánykák imádták a fenegyerekeket, még a náluk kétszer idősebbeket is. Ez vette rá Dennist, hogy újra meg újra leugorjon huszonnégy méter magasból, és utána sörözés közben mesélhesse a történeteit. Nagy ritkán, egy nyár erejéig bele is szeretett valakibe, vagy valami efféle.

Az elmúlt években Dennis hét közben egyszemélyes produkciókat csinált. Szombatra és vasárnapra pedig beszervezett két fiatal ugrót, akikkel vicces ugrásokat, úgynevezett „diliket” vállalt, és úgy vetették le magukat idétlenkedve különböző magasságokból, hogy egyszerre

csapódjanak a vízbe. Ez azt jelentette, hogy egész nyáron lepukkant motelszobákban, két hakni között pedig a mutatványos furgonban aludt, de Dennisnek el kellett fogadnia ezt az életmódot, ha szerepelni akart. Amit végül már nem bírt elviselni, azok maguk a vidámparkok voltak: az unalmas pizzák, a szagok, a színes lámpák és a körhinták véget nem érő tilinkózenéje.

Menekülési tervként végigtelefonálta Dél-Florida üdülőhoteljeit, és aki hajlandó volt meghallgatni, annak elmondta, hogy ő Dennis Lenahan, hivatásos toronyugró, és a világ számos pontján, többek között Acapulco szikláin is bemutatta már képességeit. Felajánlotta, hogy különleges attrakcióként naponta kétszer leugrik a szálloda medencéjébe az épület vagy a huszonnégy méter magas acéllétrája tetejéről.

– Adja meg a számát – mondták, és soha nem hívták vissza.

– Aha, oké – mondták, és lerakták.

Egyikük azzal jött, hogy a medencéjük mindössze másfél méter mély, mire Dennis azt felelte, nem gond, ismert egy pasast New Orleansban, aki kilenc méter magasból ugrott harminccentis vízbe. Másfél méteres a medence? Dennis biztos volt benne, hogy meg tudnák oldani.

Nem tudták.

Véletlenül a kezébe került egy szórólap, amely a Mississippiben található Tunicát „A kaszinók déli fővárosaként” reklámozta. Fotók is voltak benne a Mississippi folyó partján sorakozó szállodákról. Tekintete megakadt az egyiken: Tishomingo Hotel & Casino. Dennisnek ismerős volt az igazgató, Billy Darwin neve, ezért felhívta.

– Mr. Darwin, Dennis Lenahan vagyok, világbajnok toronyugró. Atlantic Cityben találkoztunk egyszer.

– Valóban? – kérdezte Billy Darwin.

– Emlékszem, elsőre Robert Redfordnak néztem, csak jóval fiatalabb kiadásban. Maga vezette a sportfogadási irodát a Spade'sben. – Dennis várt. Amikor nem érkezett válasz, így folytatta: – Milyen magas a szállodája?

Billy Darwinnak gyorsan vágott az esze.

– Le akar ugrani a tetőről? – kérdezte.

– A szálloda medencéjébe – felelte Dennis. – Naponta kétszer. Én lennék a különleges attrakció.

– Hétemeletes az épület.

– Az pont jónak hangzik.

– De a medence nagyjából harminc méterre van tőle. Ahhoz alaposan el kellene rugaszkodnia, nem igaz?

Dennis ekkor már tudta, hogy dűlőre fognak jutni Billy Darwinnal.

– Felállíthatom a saját háromméteres tartályomat közvetlenül a szálloda mellett, és abba ugranék. Csinálnék egy délelőtti mutatványt, egyet pedig este reflektorfényben, a hét minden napján.

– Mennyit kér érte?

Dennis nem volt szívbajos, tudta, hogy nem valami kispályás kóklerrel beszélget.

– Napi ötszázat.

– Milyen hosszú időre?

– A szezon hátralévő részére. Mondjuk nyolc hétre.

– Megér maga huszonnyolc lepedőt?

Ejha, gyorsan számol!

– Vannak költségeim. Fel kell fogadnom egy szerelőt, és be kell üzemelnem egy víztisztító rendszert. Anélkül néhány nap alatt benyálkásodik.

– Egész évben ezt csinálja?

– Ha hat hónapot tudok dolgozni, akkor már jó vagyok.

– És aztán?

– Voltam már síoktató, pultos…

– Hol van most? – érdeklődött Billy Darwin nyugodt hangja.

Floridában, Panama Cityben, a Fiesta Motel egyik szobájában, felelte Dennis, és elmondta, hogy minden este fellép a Csodasétány nevű vidámparkban.

– A szerződésem ideköt a hónap végéig – magyarázta. – De elegem van. Besokalltam… Nem hiszem, hogy képes lennék még egy nyarat végigcsinálni vidámparkokban.

Csönd a vonal másik végén. Billy Darwin talán kíváncsi volt, miért, de annyira nem, hogy rákérdezzen.

– Mr. Darwin?

– El tud jönni valamikor, mielőtt ott végez? – kérdezte.

– Ha még aznap visszaérek az esti ugrásomra.

A férfi pont ezt akarta hallani.

– Repüljön el Memphisbe, aztán a 61-esen induljon el dél felé, és harminc perc alatt megérkezik Tunicába – mondta.

– Szép város? – kérdezte Dennis.

De erre már nem kapott választ. A férfi eddigre lerakta.

Ezen az első úton Dennis nem jutott el Tunica városáig, de még csak a hömpölygő Mississippit sem látta. Termőföldek mellett haladt déli irányba, amíg észre nem vette a szójababültetvények mögött magasodó szállodákat. A kereszteződésnél táblák mutattak a Harrah's, Bally's, Sam's Town és Capri nevű szállodák felé. Egy nagyobb hirdetőtáblán marcona tekintetű indián célzott íjával egy útra, amely elvezette Dennist a Tishomingo Hotel &

Casinóba. A bejárat fölött jó három emelet magas indiánsátor díszelgett – betonból készült, neoncsövekkel ékesített látványosság. Modern vigvam.

A szálloda még nem nyitott ki. A kertet rendezgették, sövényeket ültettek, gyeptéglákat raktak le egy patak két partjára, amely vízesésként hullott néhány sziklatömbre. Dennis leparkolta bérelt kocsiját a növényekkel és facsemetékkel felpakolt furgonok közé, kiszállt, és meglátta Billy Darwint, amint az egyik szállítónak magyaráz. Dennis felismerte az igazgató Robert Redford-frizuráját, ami fiatalabbnak mutatta negyvenes éveinél. Nagyjából egyidős lehetett Dennisszel: ugyanolyan vékony, napbarnított, izmos testalkat, ugyanolyan napszemüveg. Az egyetlen különbség Dennis sötétebb és hosszabb haja volt, amely majdnem a válláig ért. Darwin végzett a szállítóval, és már indult volna, amikor Dennis utánaszólt:

– Mr. Darwin?

A férfi meglepetten fordult felé, de szinte azonnal kapcsolt.

– Maga az ugró.

– Igen, uram, Dennis Lenahan.

– Csinálja már egy ideje, igaz? – kérdezte Darwin különös mosollyal, amit Dennis nem igazán tudott hova tenni.

– ’79-ben lettem profi – mondta Dennis. – A rá következő évben megnyertem a sziklaugró világbajnokságot Svájcban, egy Ticino nevű városban. Huszonhat méter magasból kellett a folyóba ugrani.

A szállodaigazgatón nem látszott, hogy ez különösebben mély benyomást tenne rá.

– Sosem sérült meg?

– Elég egy centivel eltérni a megfelelő becsapódási szögtől, és pokolian tud fájni. A közönség csak egy csobbanást érzékel.

– Van biztosítása?

– Aláírok egy papírt, hogy mindent a saját felelősségemre csinálok. Ha kitöröm a nyakam, az nem kerül egy fillérjébe sem. Csak egyszer sérültem meg, mármint úgy, hogy orvosi ellátásra szorultam. Amikor először jártam Acapulcóban. Eltört az orrom.

Dennis magán érezte Billy Darwin fürkésző tekintetét, ahogy halvány mosollyal az ajkán így szólt:

– Szereti feszegetni a határokat, mi?

– Az együttesekben, ahol felléptem, mindig én voltam a bevállalós – mondta Dennis, mert úgy érezte, a férfit tényleg érdekli a dolog. – Nyolcvanféle ugrást tudok végrehajtani különböző magasságból, többségüket repülő csukaszaltóval. De sosem döntöm el előre, mit fogok csinálni, csak amikor már odafent vagyok. A közönségen múlik, meg hogy milyen a műsor. De annyit mondhatok, hogy huszonnégy méter magasból lenézve tényleg érzem, hogy élek.

Darwin bólintott.

– A lányok bámulják…

– Az is hozzátartozik. A tömeg visszafojtja a lélegzetét…

– …maga pedig feljön a víz alól hátranyalt hajjal…

Hová akar kilyukadni?

– Azt értem, hogy miért csinálja. De meddig? Mihez kezd, ha ennek vége?

Billy Darwin volt itt a főnök, a maga ura, bármit megkérdezhetett, ami eszébe jutott.

– Azt hiszi, nyomaszt a jövő?

– Nem látszik ijedtnek – hagyta helyben Darwin. – De fogadni mernék, hogy azért nézelődik. – Sarkon fordult, és intett: – Jöjjön.

Dennis követte a férfit a szállodába. Átvágtak az előcsarnokon, ahol épp a szőnyeget terítették le, majd tovább a kaszinóba. Az egyik oldalon rulett- és kártyaasztalok sorakoztak, a másikon félkarú rablók tucatjai, mint bármely más kaszinóban, ahol Dennis valaha megfordult.

– Atlantic Cityben beiratkoztam egy osztótanfolyamra – mondta Darwin hátának. – Akkor kaptam munkát a Spade'sben, amikor maga is ott dolgozott. – Darwin nem reagált. – Nem tetszett a formaruha, ezért felmondtam.

Darwin megállt, és féloldalt fordult, hogy láthassa Dennist.

– De játszani azért szeret.

– Néhanapján.

– Dolgozik nekem egy pasas, ő a szálloda házigazdája – mondta Darwin. – Charlie Hoke. Csikaszó Charlie. Azt állítja, hogy félig indián. Tizennyolc évig baseballozott, a '84-es döntőben a Detroit dobója volt. Meséltem magáról Charlie-nak, mire azt mondta, hogy szerződtessem le. Szerinte aki ennyire szeret kockáztatni, az úgyis az asztaloknál hagyja a fizetését.

– Csikaszó Charlie? Sosem hallottam róla.

Kiléptek a szállodából az udvarra, ahol a teraszon felállított bár mögött terült el a medence. A nagy, leveles növények és sziklatömbök között úgy festett, mint egy kis tavacska. Dennis felnézett az épületre: minden emeleten teraszok voltak.

– Igaza van – mondta. – Ágyúból kellene kilőnöm magam, hogy onnan elérjek a medencéig. – Ismét a

medencére pillantott. – Egyébként sem elég mély. Annyit tudok tenni, hogy közvetlenül az épület mellett állítom fel a saját tartályomat, és egyenesen beleugrom.

Darwin is felnézett a szállodára.

– Az erkélyeket azért jó lenne elkerülni.

– A sarokról fogok ugrani.

– Hogy néz ki az a tartály?

– Mint július negyedike. Fehér, piros és kék csillagok vannak rajta. Esetleg átfesthetem nyírfakéregszínűre, és állatbőröket aggathatok a karimájára – mondta Dennis fapofával.

Darwin rámeredt, majd a medence mögött elterülő gyepre nézett, ami egészen az enyhe emelkedő mögé rejtőző folyóig ért. Nem szólt semmit, csak nézett kitartóan abba az irányba, Dennis pedig elértette, mire gondol.

– Ott felállíthatom a huszonnégy méteres létrát. Van hely bőven kipányvázni. Három méterenként négy acéldrót megtartja. Egy kicsit még úgy is inog, amikor fent vagyok.

Várta, mit szól erre Darwin.

– Harminckét drót?

– Senkinek nem fognak feltűnni. Kétmilliméteres acéldrótok. Alig lehet észrevenni őket.

– Mindent hoz magával, a tartályt és a drótokat is?

– Mindent. Van egy Chevy furgonom jókora raktérrel meg száznyolcvanezer kilométerrel.

– Mennyi ideig tart felállítani?

– Kábé három nap, ha találok hozzá szerelőt.

Dennis elmagyarázta, hogyan rakja össze a tartályt. Acélrudakkal rögzíti egymáshoz a darabjait, ahogy egy ajtót illeszt a helyére az ember. Amikor a tartály kész van, egy kábellel jó szorosan körülfogja. Azután szénabálákat rak az aljára, hogy puha legyen, majd következhet a

tartály belső falára erősített műanyag ponyva, abba kerül a víz. A víz súlya rögzíti a helyére a ponyvát. Dennis azt mondta, a vizet majd kiszivattyúzza a folyóból.

– Ha már egyszer itt van.

Darwin megkérdezte, honnan származik.

– Eredetileg New Orleansból. Néhány rokonom meg a volt feleségem még mindig ott él. Virginia. Túl fiatalon házasodtunk össze, én pedig sokat voltam távol. – Mindig így mesélte el. – De barátok maradtunk… nagyjából.

Dennis várt. Nem érkezett kérdés, ezért tovább magyarázta, hogyan fogja összeszerelni a létrát. Egymáshoz illeszti a háromméteres darabokat, és felfelé haladva mindegyiket négy-négy acéldróttal pányvázza ki a talajhoz. Egy háromlábú állvány és egy emelőcsiga segítségével emeli a helyükre a létradarabokat, és csak akkor jöhet a következő, miután rögzítette őket.

– Azt minek hívja, amiről leugrik?

– A deszkára gondol.

– A létra legmagasabb fokán van?

– Felülről az ötödik létrafokra szoktam akasztani, hogy tudjak mibe kapaszkodni.

– Akkor valójában huszonkét és fél méter magasból ugrik le, és nem huszonnégyről – mondta Darwin.

– Amikor a deszkán állok, a fejem bőven huszonnégy méter fölött van, márpedig az számít – mondta Dennis. – Mindig a fej. Ott már nem gondolok a tangás lánykára, akivel beszélgettem előtte, nem gondolok semmi másra, csak az ugrásra. Az egészet lejátszom fejben, hogy ne akkor kelljen gondolkodnom, amikor közel tíz méter per szekundummal száguldok lefelé.

Feltámadt a szél, Darwin szembefordult vele, és sűrű hajába túrt. Dennis hagyta, hogy az övét szétfújja.

– Leér a tartály aljára?

– A becsapódás az ugrás legkritikusabb pontja – magyarázta Dennis.

– Megfelelő testtartásban kell a vízbe érkezni, mindig nyújtott lábbal. Ha jól csinálja az ember, csak egy kis csobbanás, és kész. – Folytatta volna még, de látta, hogy Darwin beszélni akar.

– Adok napi kétszázat az első két hétre, aztán meglátjuk, hogy megy. A szerelőt és a felállítást én fizetem. Mit szól hozzá?

Dennis a farmerja zsebébe nyúlt, elővette a Kennedy arcképével ékesített féldolláros érmét, amit külön erre a célra tartott ott, és ledobta a terasz dísztégláira. Darwin lenézett rá, Dennis pedig elmagyarázta:

– Így néz ki a tartály egy huszonnégy méter magas létra tetejéről. – Elmondta a többit is, egészen addig, hogy mit kell tenni a százötvenezer literes beöntés elkerüléséért. – Mit szólna napi háromszáz dollárhoz a két hét próbaidőre?

Billy Darwin lassan felemelte a tekintetét a napfényben megcsillanó pénzérméről, és bólintott.

– Rendben, miért is ne.

Majdnem két hónap telt el, mire Dennis visszatért, és minden készen állt a mutatványhoz.

Ki kellett töltenie a szerződését Floridában. Szét kellett szerelnie a létrát és a tartályt, majd felpakolnia az egészet a furgonjára. Útközben be kellett ugrania az alabamai Birminghambe, hogy beszerezzen még ötszázötven méter acéldrótot. És amikor az autópálya-felhajtón lerobbant az az átkozott furgon, Dennisnek egy hetet kellett várnia a megrendelt alkatrészre, hogy végre meg tudják javítani.

Amikor utoljára hívta Billy Darwint egy útszéli fülkéből, azt mondta neki:

– Tudja, nem egyszerű kicserélni a hengerfejet a motorban.

Darwin nem kérdezte, mi a baj vele, csak ennyit fűzött a dologhoz:

– Szóval egy fenegyerek élete sem csak szép lányokból és hancúrozásból áll.

Pont úgy hangzott, mint amikor egy roppant kedves fickó tesz helyre, aki lenézi a hivatásod, amiből élsz.

Dennis soha egyetlen szóval sem említette a hancúrozásokat. Arra gondolt, meg kellene kérdeznie Billy Darwint, nincs-e kedve felmászni a létrára. Hadd lássa, le mer-e nézni odafentről.

2

A világoskékre festett és fehér hullámos vonalakkal díszített tartály – Billy Darwin ötlete volt, de Dennis nem ellenezte – a helyére került a gyepen. Dennis meggondolta magát, nem akart az üledékkel teli folyóvízbe ugrani. Megbeszélte Darwinnal, a férfi pedig elintézte a tunicai tűzoltókkal, hogy töltsék fel a szálloda tűzcsapjából. A két tűzoltónak egy-egy százdolláros zsetont adott, amit tetszés szerint eljátszhatnak vagy beválthatnak készpénzre. Dennis fogadni mert volna, hogy játszani fognak, hátha nyernek.

A Tishomingo Hotel & Casino sztárházigazdája, Charlie Hoke, az egykori baseballjátékos szerzett szállást Dennisnek, egy kiadó szobát heti száz dollárért. Koszt nem járt hozzá, de főzhetett magának, ha elmosogat utána.

– Vernice fogyókúrázik, és már csak ritkán főz, hogy a fene enné meg – mondta Charlie.

A csinos, bár kissé kövérkés, vörös hajú Vernice – Dennist nem zavarta a súlya, szerette a vörös nőket – egy háromszobás házban lakott a tunicai School Streeten. Az utca egyik végén az iskola állt, a másikon két óvadékiroda. Vernice pincérnőként dolgozott a Capriban. Elvileg együtt élt Charlie Hoke-kal, de külön szobában aludtak, ezért Dennis nem tudta, mennyi időt töltenek ténylegesen együtt. Úgy viselkedtek, mintha huszonöt éve házasok

lennének. Miután Dennis megnézte a szobát, beleegyezett, hogy kiveszi.

– Sosem találkoztam még toronyugróval. Nem fél közben? – kérdezte Vernice.

Dennis bízott benne, hogy sikerül közelebb férkőznie Vernice-hez anélkül, hogy összetörné Charlie szívét.

Charlie szerzett neki szerelőt is.

Az illetőt Floyd Showersnek hívták, és Biloxiból származott. Ötvenes éveiben járó, sovány, beesett arcú figura volt, kissé züllött külsővel. Mindig tartott magánál egy üveg Maker's Mark whiskyt, és cigarettacsikkek lapultak kopott zakója zsebében, amit még a legnagyobb hőségben is a kezeslábasa fölött viselt. Floyd korábban dolgozott vásárokon a partvidéken, és tudta, hogyan kell rögzíteni az acéldrótokat, 20-30 kilogrammot terhelve mindegyikre. Charlie említette, hogy Floyd ült egyszer betörésért, de azt mondta, nem kell aggódnia miatta, mert Floydnak esze ágában sincs visszakerülni a sittre.

Az előkészületek utolsó napján sokáig dolgoztak, hogy befejezzék a munkát. Dennis piros fürdőnadrágban állt a felső ugródeszkán – tizenkét méteren volt egy másik is és Floydot figyelte, amint az utolsó acéldrótot rögzíti. Dennis megfogta a drót felé eső végét, és megfelelően feszesnek találta.

Kora este volt, a nap lenyugodni készült a folyó túloldalán elterülő Arkansas-ban. Senki nem ült a medence partján, az udvar már árnyékba borult. Nagyjából egy órával korábban Dennis észrevette Vernice-t a Capri rózsaszín felszolgáló-egyenruhájában, amint Charlie-val beszélgetnek a gyepen. Dennis meglepődött, hogy itt látja a Tishomingóban. A nő Dennis felé fordult, intett neki, majd visszament a szállodába. Charlie folytatta

a fura attrakció munkálatait, amin dolgozott, és még egy órával későbbre sem végzett vele: egy fél teniszpályányi területet körbekerített drótháló val, a bejáratához pedig jókora táblát erősített ezzel a felirattal:

CSIKASZÓ CHARLIE DOBÓKETRECE
LÁSSUK, MILYEN ERŐS A KAROD!

A ketrec egyik végén egy dobógumi volt a földön, tőle 18,4 méterre pedig egy ponyva, amelyre a strike zónát festették föl. Öt dollárba került egy dobás, és egy radar mérte a labda sebességét, ami a kerítésre erősített kijelzőn jelent meg. Aki zsinórban háromszor eltalálja a zónát, az kap még három dobást ingyen. Akinek sikerül legalább 145 km/órás sebességgel elhajítani a labdát, annak tízezer dollár üti a markát. Vagy ki lehetett hívni Csikaszó Charlie-t is. Akinél nem tud erősebbet dobni ez a sörhasú, ötvenhat éves, egykori profi, az száz dolcsival lesz gazdagabb.

Gyerekjátéknak tűnt.

Amikor Dennis először ballagott oda megnézni, mit csinál, Charlie így szólt hozzá:

– Nézd ezeket a fiatal nagylegényeket. Azt hiszik, erős a karjuk. Nézd azt a széles vállú kölyköt a fordított John Deere sapkában. Ha megdobja a százat, esküszöm, szájon csókolom.

A kölyök rálépett a gumira, két kézzel a mellkasához szorította a labdát, majd minden erejét beleadva elhajította. A radar kijelzőjén 87 villant fel.

– Látod? – kérdezte Charlie, majd a sráchoz fordult: – Ennél a nővérem is erősebbet dob. Láttál már valaha ujjdobást? Mutatok neked egy ujjast. Idenézz, csak az ujjaimmal fogom a labdát.

Charlie a dobógumira lépett, lendületet vett, majd elhajította a labdát, ami szinte úszott a levegőben, mielőtt a ponyvának csapódott. A radar 106-ot mutatott.

– A karjukkal dobnak, megfigyelted? – magyarázta Charlie Dennisnek.

– Ahelyett, hogy az egész testüket használnák. Játszottál valaha?

– Miután felmásztam a toronyba, már nem. De a bajnokságot azért követem – mondta Dennis. – Néha fogadok a Yankeesre, kivéve, ha a Detroittal játszanak.

– Okosan teszed. Emlékszel a ’84-es döntőre?

– Ki játszott benne?

– A Detroit Tigers nyert a San Diego Padres ellen. Emlékszel? – Dennis nem emlékezett rá, de nem számított, Charlie folytatta. – A Tigersben játszottam dobóként azon a meccsen, amelyik végül eldöntötte a bajnoki cím sorsát. Az ötödiken álltam be, és sorra kiejtettem az ütőiket. Előbb Brownt, azután Salazart. Wigginst véletlenül eltaláltam, ezzel felhoztam őket, de aztán jött a nagy Tony Gwynn, aki hiába hadonászott, nem tudott mit kezdeni az ujjasaimmal. Két és egyharmad inninget csináltam végig, és huszonhat dobásomból csak ötöt tudtak megütni. Wigginst semmi-kettőnél találtam el, vagyis nem szándékosan dobtam meg. Túl közel mentem hozzá, de sosem féltem kockáztatni. Olyanokat ejtettem ki a karrierem során, mint Al Olivér, Gorman Thomas, Jim Rice, Darrell Evans, Mike Schmidt, Bill Madlock, Willie McGee vagy Don Mattingly. Wade Boggs egyszer két lepkét

ütött ellenem egy játékon belül. Már ha ezek a nevek mondanak neked valamit.

Valamivel később Billy Darwin kijött megnézni, hogy halad Dennis. Addigra Floyd Showersszel már rögzítették a létra negyedik elemét, és felállították a fémállványt, ami egy ugródeszkát tartott három méterrel a tartály másik oldala fölött. Dennis mondta a főnöknek, hogy holnapra végeznek, azután Charlie Hoke-ról kezdett beszélni. Lenyűgözte, hogy a férfi még ennyi idősen is ilyen erővel képes elhajítani a labdát.

– Mesélt azokról a nagy ütőkről, akiket kiejtett, meg hogy milyen labdákat dobott nekik, igaz?

– Hihetetlen, hogy sosem hallottam róla – csóválta a fejét Dennis, mire Darwin arcán megjelent a már jól ismert fölényes vigyor.

– Azt is elmondta, hol ejtette ki őket?

– *Hol*? Ezt nem értem.

– Kérdezze csak meg tőle – mondta Darwin.

Dennis ezen gondolkodott most, miközben a létra tetejéről bámult lefelé. Megiszik egy sört Charlie-val, és hallgatja a baseballsztorijait. Legjobb tudomása szerint Charlie még mindig a dobóketrecben ügyködött a gyep túloldalán. Nem látta elmenni, bár a sötétzöld drótkerítés a fák közé olvadt, ezért nem tudta egyértelműen eldönteni, ott van-e vagy sem. Odakiálthatna neki, hogy jöjjön elő, és amikor megjelenik, bemutat neki egy repülő csukaszaltót.

Dennis tekintete továbbvándorolt a fákkal körülvett dobóketrecről az elhagyatott termőföldekre és a szállodákra, amelyeknek első ránézésre semmi keresnivalójuk nem volt ezen a helyen. A szomszédos hotel „karibi ragyogással” csábította vendégeit, mégis Capri volt

a neve, miként a Tishomingo teraszon felállított bárja is inkább idézte a déltengerek hangulatát, mint az indiánok világát.

Két férfit pillantott meg ingujjban, egyikük fején kalappal, amint a bárban ülnek. Dennis korábban nem vette észre őket. A kalap olyan volt, mint egy cowboyé.

Amikor a szálloda igyekezett indános atmoszférát teremteni – például a falfestmény a recepciónál: bölényre vadászó indiánok harci díszben –, az meglehetősen balul sült el. Charlie elmagyarázta, hogy Tishomingo nagyfőnök és a csikaszók talán láttak bölényt Oklahomában, miután az ottani rezervátumba szállították őket, de Mississippiben biztosan nem találkoztak eggyel sem. Maga Tishomingo el sem jutott Oklahomáig. Charlie azt mondta, hogy ő Tishomingo egyenes ági leszármazottja, Corinthban született, alig húsz kilométerre Tishomingo megye határától.

A két pasas most már a medence szélénél járt. Igen, az egy cowboykalap, világos színű.

Dennis nem viselt se pólót, se zoknit, csak egy gumitalpú tornacipőt és egy piros úszónadrágot. Lenézett, és látta, ahogy Floyd Showers előregörnyedve rágyújt egyre a zsebében őrzött cigarettacsikkek közül. Néhány alkalommal Dennis a tartály mögötti állvány alatt talált rá, amint jointot szív. Dennis nem szólt semmit, Floyd sem, még csak meg sem kínálta a fűből. Dennis nem bánta, mert egyébként sem volt biztos benne, volna-e gusztusa a szájába venni a spanglit Floyd után. Floyd keveset beszélt, és csak akkor szólalt meg, ha kérdezték. Olyankor válaszolt, de ez minden.

Dennis a tornacipőjére nézett, kilépett az ugródeszka szélére, azután lepillantott a tizenkét, illetve a három

méteren elhelyezett deszkára és az apró, kör alakú víztükörre, ami olyan sima volt, hogy akár üres is lehetett volna a tartály. Éjszakai ugrásokhoz meg szokta világítani a vizet, és szüksége volt egy segítőre, egy fürdőruhás csinibabára is, aki elég bátor ahhoz, hogy a tartály peremén végigfutó keskeny pallón álljon. Az ő feladata felkonferálni az ugrást és összeborzolni a vizet, ha odafentről esetleg nem tudná megkülönböztetni a víz felszínét az aljától. Azon gondolkodott, mi lenne, ha tornacipőben ugrana. Felemelte a tekintetét.

A két férfi már a gyepen járt, a tartályhoz közeledtek.

A cowboykalap barnásfehér árnyalatú volt, karimája kétoldalt felhajtva. Gazdája cowboycsizmát viselt, hosszú lábait szűk, fekete farmerba bújtatta, keményített, fehér ingét nyakig begombolta, és szorosan a nadrágjába tűrte. Mozdulatai és a kalap alól kivillanó sötét napszemüvege miatt Dennis arra tippelt volna, hogy katona. Vagy szabadnapos rendőr. Társa alacsonyabb volt, ruhája kissé rendetlenebb, inge kilógott a nadrágból, kevéske haját pedig hátranyalva hordta.

Dennis várta, hogy felnézzenek, ő pedig odaintsen nekik. De nem néztek fel, határozott léptekkel haladtak el a tartály mellett, és Floyd Showers felé tartottak. Floyd, kezében a félig szívott cigivel felnézett, amikor a hátranyalt hajú a nevén szólította. Dennis távolról hallotta, mint egy hangot ugrás közben, amikor éppen felhúzza a lábát egy hátraszaltóhoz…

– Floyd…?

Floyd kővé dermedt, mint nyúl a reflektorfényben, ösztönösen összehúzta magát a zakójában, és megkapaszkodott az egyik acéldrótban.

Dennis egy pillanatig sem gondolta, hogy barátok lennének. Leginkább arra számított, hogy a cowboykalapos fickó előkap egy bilincset. A másik beszélt, de túl messze voltak tőle, Dennis nem hallotta, mit mond. Floyd mintha kihúzta volna magát, és tagadólag ingatta a fejét jobbra-balra. A lenyalt hajú ekkor pisztolyt húzott elő kilógó inge alól. Hosszú, keskeny csövű fegyvert – Dennis .22-es céllövő pisztolynak nézte odafentről. A cowboykalapos, napszemüveges fickó úgy állt mellettük, mintha semmi köze nem lenne hozzájuk. De amikor lenyalt hajú társa galléron ragadta Floydot, és a tartály túloldalára ráncigálta, hogy ne látszódjanak a szállodából, követte őket.

Most már az állvány alatt voltak: Dennis pontosan huszonnégy méterrel állt a fejük fölött.

Megfordult az ugródeszkán, arccal a létra felé, és a Mississippi folyóra, a túlparton elterülő Arkansas-ra meg a lenyugvó nap megvilágította fényes csíkra nézett a horizont alján. Kíváncsi volt, mi történik odalent, de nem merte kidugni a fejét oldalra, nehogy észrevegyék. Szerette volna azt hinni, hogy a szállodától idefelé vezető úton nem látták meg. Le akart ugrani, három méterre tőlük hangtalanul belecsobbanni a vízbe, majd halkan kimászni a tartályból, és rohanni, rohanni, ahogy csak bír. Hallotta Floyd hangját, „Esküszöm az Istenre”, aztán egy éles pukkanás, pisztolylövés hangja vagy kalapácsé, amellyel egyetlen ütéssel vernek be egy szöget. A metsző hang a fülébe hasított, majd elhalt. Dennis várt, nézte Arkansas-t. Még három pukkanást hallott gyors egymásutánban. Azután csönd. Dennis azt hitte, vége, de akkor megismétlődött: *pukk.* Eltelt egy perc. Látta a két férfit, amint megkerülik a tartályt, és távolodnak tőle.

Most felnéztek rá.

Dennis megfordult annyira, hogy lássa őket. A két pasas egymással beszélgetett, Dennis először nem tudta kivenni a szavaikat, csak amikor felemelték a fejüket, és őt kezdték nézni beszéd közben.

– Szerinted nem tudnám eltalálni?

– Ha elég golyót kilősz rá, talán.

Ezt a kalapos, napszemüveges fickó mondta, felfelé bámulva a félhomályban.

– Fogadjunk, hogy a levegőben is eltalálom.

– Mennyid van rá?

– Tíz dollár. Hé, fiú! – kiáltotta a hátranyalt hajú felemelve a hangját.

– Hadd lássuk, le tudsz-e ugrani!

– Te leugranál?

Ismét egymással tanakodtak.

– Én leugranék.

– Mint a sicc.

– Kölyökkoromban a Coosa folyó hídjáról ugráltunk a vízbe.

– Milyen magas volt az, öt-hat méter?

– Nem volt olyan magas, mint ez, de leugrottunk róla. – Ismét felkiabált a létrára. – Hé, fiú, gyerünk, ugorjál!

– Mondd meg neki, hogy szaltózzon közben.

Dennis ugyanezt mondta magának. Egy triplaszaltó jó szorosan, hogy minél kisebb célpont legyen, lemerülni a víz alá, és ott maradni. Ez volt az egyetlen esélye, és minél előbb ugrania kellett, mielőtt az a pasas nekiáll lövöldözni. Dennis a tartály felé fordult, felemelte a karját… hirtelen fény gyúlt a dobóketrecben.

Először csak a fényt látta, azután Charlie Hoke jött elő a gyepre, fehér pólóján a LÁSSUK, MILYEN ERŐS A KAROD! felirattal. Charlie odakiáltott a két pasasnak:

– Ti meg mit kerestek itt?

Úgy beszélt hozzájuk, mintha barátok lennének.

Azok meglátták, és elindultak felé.

– A fenébe is, bele akartok rondítani a dolgomba?

Dennis mindössze ennyit hallott.

A három férfi a dobóketrec felé sétált. Charlie a cowboykalaposra figyelt: a jelek szerint ő beszélt. Eközben Dennis – a létra tetején kuporogva – próbálta megemészteni, hogy Charlie ismeri a két pasast, akik lelőtték a Charlie ajánlására felvett szerelőt. Megálltak a ketrec mellett, és néhány percig még beszélgettek. Azután a két idegen távozott a szálloda irányába, Charlie pedig visszaballagott a gyepre.

Félúton a tartály felé felkiáltott Dennisnek:

– Ugrasz végre, vagy mi lesz?

3

Ugrott, alig várta már, hogy leszállhasson a létra tetejéről, bemutatott egy hátraszaltót Charlie-nak, és úgy csapódott be, hogy nem is látta a vizet. Amikor a felszínre bukott, és hátrasimította a haját, hallotta Charlie tapsolását. Dennis felhúzódzkodott a tartály peremén körbefutó pallóra, kimászott rá, és a talajra szökkent.

Charlie ott várta. Lassan rájuk esteledett.

– Ez ügyes volt, már amennyit láttam belőle. Szereznünk kell neked egy reflektort.

– Charlie, lelőtték Floydot – mondta Dennis, és megtörölte az arcát a kezével. – Hátravitték oda, és ötször belelőttek. Az alacsonyabbik pasas. Odafentről úgy láttam, hogy egy huszonkettessel, mint a céllövő pisztolyok. – Charlie erre csak bólintott, mire Dennis folytatta: – Talán még életben van.

Charlie megrázta a fejét.

– Ha holtan akarták látni, akkor az is.

– Charlie, te ismered ezeket a fickókat? Kik ezek?

Az egykori baseballjátékos a gondolataiba merült, és nem válaszolt.

– A cowboykalaposra először azt hittem, rendőr vagy katona – tette hozzá Dennis.

– Látnod kellene karddal az oldalán – mondta Charlie. – Amikor felveszik a déliek egyenruháját, és újravívják a

polgárháborút. De most figyelj rám. Nem tudsz semmit erről az egészről.

– Miről beszélsz?

– Floydról. Arról, amit láttál. Te nem voltál itt, és nem láttál semmit. Én találtam meg a holttestet.

– Védeni akarod azokat a fickókat?

– Nem akarom bajba sodorni magunkat.

– Mi van, ha valaki éppen kinézett az ablakon? Mi van, ha látott engem odafönt a létrán, meg a két pasast? – Dennis a szálloda felé pillantott.

– Az emberek játszani jönnek ide, nem azért, hogy az ablakban bámészkodjanak – legyintett Charlie. – Ha valaki mégis kinézett, ugyan mit látott? Semmit. Sötét volt.

– Annyira nem volt sötét.

Charlie Dennis vállára tette a kezét.

– Gyere, menjünk odébb innen. – Elindultak a hotel felé. – Láttál már valakit a medencénél, mióta itt vagy? Dehogy, odabent vannak, próbálnak meggazdagodni. Szóval semmi okod az aggodalomra.

Ő maga nem is tűnt idegesnek. Dennist azonban ez nem nyugtatta meg.

– De te ismered azt a kettőt. Megölték Floydot, és te azt mondtad nekik: „Bele akartok rondítani a dolgomba?”.

– Úgy értettem, rontják az üzletemet a jelenlétükkel. Ismerem őket, abba a típusba tartoznak, akiket jobb elkerülni. *Nem* tudtam, hogy lelőtték Floydot, amíg nem mondták. Amikor megláttam őket, azt hittem, csak beugrottak, hogy ráijesszenek, és emlékeztessék rá, hogy tartsa a száját.

– Miről?

– Bármiről. A pokolba is, nem tudom. – Charlie fáradtan felsóhajtott, mint akinek elege van már a témából.

Dennis nem hagyta ennyiben.

– Azt mondtad, Floyd ült börtönben, de emiatt nem kell aggódnom.

A terasz széléhez érve megálltak.

– Arról beszéltem, miféle alak Floyd, vagyis miféle alak volt. Betörésért ült Parchmanben. Odabent nyalizott néhány nagyfiúnak, de semmi hasznát nem vették, ezért ha úgy tartotta kedvük, összeverték. Arra gondoltam, hogy mivel te nem tudsz erről semmit, nem ismered azokat, akiknél Floyd be akart vágódni, ezért nincs is miért aggódnod.

– Charlie, a rendőrség és a seriff kérdéseket fognak feltenni nekem. Floydról, elvégre nekem dolgozott.

– Mondott valamit magáról? Elmesélte, milyen egy féreg volt, aki bárkit hajlandó bemószerolni, ha azzal lerövidítheti a saját büntetését?

– Miért hoztál össze egy ilyen alakkal?

– Szerelőt akartál, nem? Azt hiszed, olyan könnyű leakasztani egy jó szerelőt? Beszélt saját magáról vagy sem?

– Szinte meg sem szólalt.

– Akkor nincs mit elmondanod a rendőrségnek, nem igaz?

– Leszámítva azt, amit láttam. Kérdezősködni fognak. Mi van, ha elvétem, és valami rosszat mondok? – Látta Charlie-n, hogy elege van már, és kezdi elveszíteni a türelmét.

– Idehallgass – mondta Charlie. – Bemegyek, és hívom a 911-et. Kijönnek a seriffhivataltól, és megmutatom nekik

Floydot. Azt fogom mondani, hogy téged kerestelek, amikor ráakadtam. Gyilkosságokhoz a seriff szeret személyesen kiszállni, mert akkor bekerül a fényképe a *Tunica Timeska.* Floyd miatt senki nem fog könnyeket hullatni. Néhány nap alatt elfelejtik az egész ügyet.

– Engem is lelőhettek volna – erősködött Dennis. – Te is nagyon jól tudod. Mégis azt mondod, viselkedjek úgy, mintha semmit sem láttam volna.

– Nekem úgy tűnt, csak szórakoznak veled.

– Nem te voltál odafönt, Charlie, fedezék nélkül. Láttam, hogy megölnek egy embert. Bármikor felismerném őket, és ezt ők is tudják.

Charlie tovább ingatta a fejét.

– Nézd, megnyugtattam őket, hogy nekem dolgozol. Mondtam, hogy én majd beszélek veled, és nem kell aggódniuk. Most menj haza. Odaadom a kulcsomat, én pedig majd hazavitetem magam valakivel.

– Mit mondtak?

– Tudják, hogy állom a szavamat – felelte Charlie.

– De mit mondtak?

– Hogy jobban teszed, ha tartod a pofádat.

– Különben?

– Kíváncsi vagy rá szó szerint? – Charlie most már nem is leplezte ingerültségét. – Különben szétlövik a hülye fejedet. Te is tudod. Minek kérdezed?

– De én azért ne aggódjak. Jézusom, Charlie.

A LÁSSUK, MILYEN ERŐS A KAROD! feliratú póló szembefordult Dennisszel. Orrát megcsapta Charlie dohányszagú lehelete.

– Mondtam, hogy ne aggódjanak, majd én elintézem – váltott a hangja nyugodtabbra. – Régóta ismerem a seriffhivatal embereit. – Charlie a szállodára pillantott, és

halkabban folytatta. – Miután nem tudtam többé 160 km/órás labdákat adni, és kiszálltam a profi baseballból – ennek már jó ideje –, piát szállítottam Tennessee-ből a környező absztinens megyékbe. Illegálisat is. Vannak, akik a házi piákat jobban szeretik a legfinomabb whiskynél. Befőttesüvegekben érlelik őszibarackdarabokkal. Amit én hordtam, az a legjobb minőség volt, csak arra kellett vigyázni, hogy kapaszkodjon az ember ivás közben, mert könnyen előfordulhatott, hogy elesik és beveri a fejét. Néha megállítottak a zsaruk, de sosem vittek be, mert mindig összehaverkodtam azokkal, akik az én útvonalamon teljesítettek szolgálatot. Ezek a srácok nem sok pénzt kapnak azért, hogy őrizzék a rendet, és valamivel ki kell egészíteniük a keresetüket. Amint ideérnek, azonnal fel fogják ismerni Floydot. Sokkal rázósabb bulikban vett részt, mint én. Ezzel csak azt akarom mondani, hogy lesz egy igen erős sejtésük, hogy ki tette. Az ő dolguk, hogy a végére akarnak-e járni.

– Ez az egész a szeszcsempészetről szól? – kérdezte Dennis.

– Nem, nem mondanám.

– Ki az a két pasas?

– Két szóval fogom elmondani, miért nem mondhatok erről többet.

– Két szóval…

– Igen. Dixie maffia.

Charlie arra készült, hogy értesíti Billy Darwint, aztán hívja a rendőrséget. Dennis azt mondta, vissza kell mennie a ruháiért. Charlie nem örült neki. Dennis sem rajongott az ötletért, de mit tegyen, ha egyszer otthagyta őket? Charlie azt felelte, oké, hagy neki időt eltűnni, mielőtt szól

Billy Darwinnak. Menjen haza, de Vernice-nek ne árulja el, mi történt. Kérje meg, hogy csináljon neki egy bögre cukros-citromos whiskyt.

Dennis átvágott a gyepen. Vizes tornacipője már nem cuppogott. A hullámos vonalakkal díszített tartály és az éjszakai égbolt felé magasodó létra irányába tartott.

Ruhái, farmernadrágja, pólója és alsógatyája az állvány egyik keresztrúdján lógott fejmagasságban, de nem takarta el a szeme elől a piszkosbarna, halszálkás zakóban a földön heverő Floyd Showers holttestét. Szerencsétlen flótás! Dennis alaposan megnézte. A harmadik hulla, amit életében látott. Nem, a negyedik. Volt az a srác Acapulcóban, aki ugrás közben sziklának csapódott, meg két munkás egy vidámparkban, akiket kettévágott egy elpattant acélkábel… Szemtanúja volt egyszer, amikor fejbe lőttek egy lesántult lovat: piros masszaként loccsant szét az agya. Floyd volt az első, akit a szeme láttára lőttek agyon, sőt még a gyilkosait is látta. Egyszer fogdába került egy egész hétvégére: összezárták egy pasassal, aki lelőtt egy embert egy kocsmai verekedés során, de az nem számított. A floridai Panama Cityben történt, a zsaruk átkutatták Dennis kocsiját marihuánát keresve, a fogdában pedig a fickó, aki megölt egy embert, még mindig verekedni akart. Igazi kötekedő részeg volt. Dennis kénytelen volt behúzni neki egyet – az őrök nem segítettek –, és a pasas csak akkor nyugodott meg, miután a falhoz csapta a fejét. Nem elég, hogy Dennis is kapott közben néhányat, az a vadember még le is hányta. Dennisnek a vécécsészében kellett kimosnia az ingét és a nadrágját. Épületes látványt nyújtott hétfő reggel, de nyilván nem ez volt az első alkalom, hogy a bíró effélét látott. Amikor elengedték, odaszólt a seriffhelyettesnek, hogy „jó sokat

szívattak ahhoz képest, hogy nem követtem el semmit”, mire azt a választ kapta, hogy fogja be a pofáját, ha nem akar visszakerülni a cellába.

Ez a gond a zsarukkal, mindig ők vannak előnyben.

Felöltözött, és hátat fordított Floyd hullájának, de a két pasast nem tudta kiverni a fejéből. Charlie szavai jutottak eszébe, és a cowboykalapos jelent meg előtte karddal a kezében. Nem volt benne biztos, de egy pillanatra úgy érezte, mintha Charlie gúnyt űzne belőle. *Látnod kellene karddal az oldalán.* És említett még valamit arról, hogy déli egyenruhába öltöznek, és újravívják a polgárháborút. Erről eszébe jutott egy Tunicában látott plakát, amely egy polgárháborús ütközet évfordulójának megünneplését hirdette.

A dobóketrecben még mindig égett a villany.

Dennis a szálloda felé irányította lépteit: nem akart túl sokáig itt maradni. Kimegy hátul a személyzeti bejáraton. A furgonja a parkoló túloldalán áll. Hazamegy, eltölt egy nyugodt estét Vernice társaságában. Kitalálja, mit fog mondani, és hogyan játssza el a meglepettet, amikor bekopognak hozzá a seriffhivatal emberei.

Valaki állt a teraszon. Egy fekete fickó. De nem a személyzet tagja. Nem, hanem egy elegáns pasas hosszúnadrágban és kigombolt sötét selyemingben, amely alól aranylánc villant ki. Karcsú volt, nagyjából olyan magas, mint Dennis, és mosolyogva nézett rá. Dennis már nyitotta a száját, hogy köszönjön neki, majd továbbsétáljon.

– Láttam az ugrását – mondta a férfi, mire Dennis megtorpant.

– Valóban? Hol? Floridában?

– Nem, itt a kertben. Nem sokkal ezelőtt. Tíz pontot adtam rá.

Dennis megfordult, és a létrára pillantott.

– Jól látta? Elég sötét volt.

– Igen, az volt.

– Holnap este ki lesz világítva.

– Annak rendje és módja szerint, ahogy azt megérdemli. – A fickó kellemes hangon beszélt. – Láttam a plakátokat. „Dennis Lenahan, világbajnok, Acapulco szikláiról Tunicába”. Maga igazi profi, ugye? – Kezet nyújtott. – Robert Taylor. Örülök, hogy megismerhetem. Nagyon király, amit csinál.

– Nem most kezdtem.

– Remélem, egy ideig még nem is hagyja abba.

Dennisnek valami azt súgta, nem akárkivel beszélget.

– Idekint volt? – kérdezte.

– Mármint amikor ugrott? Nem, a lakosztályomban.

– Az ablakból látta? – Dennis tudta, hogy ostobán hangzik a kérdése. A férfi, Robert Taylor egy másodpercig szótlanul bámult rá, majd lassan elmosolyodott.

– Igen, öltözködés közben kinéztem, és megláttam magát odafent a létrán, meg a két pasast, akik nézték, és gondoltam, hátha lesz valami mutatvány.

– A két pasast, akik ott álltak – mormolta Dennis.

– Igen, úgy tűnt, magához beszélnek.

– Igen, engem néztek – vallotta be Dennis, majd azonnal hozzátette:

– Azt akarták, ugorjak egy triplaszaltót. – Vállat vont, azt mantrázva magának, jesszus, nyugi. Robert Taylor az iménti kedves arckifejezésével nézett rá.

– De maga megvárta, amíg elmennek. Igaza van. Veszélyes foglalkozás, nincs ingyenmenet.

A fickó valójában nem mosolygott – a mosoly kedves, barátságos hanghordozásában bujkált, azt a benyomást keltve Dennisben, hogy nem akárki, aki nem is akármit tud.

– Hetente vagy szezononként kapok fizetést, nem ugrásonként – mondta Dennis. – De igaza van, nem lehet bemutatót tartani mindenkinek, aki éppen arra jár. – Egy pillanatra elhallgatott. – Mint az a két pasas. Soha életemben nem láttam még őket.

Várta, hogy Robert folytassa, és megemlítse, hogy ő már látta őket máskor is a szállodában vagy annak környékén. Ehelyett azonban ennyit jegyzett meg:

– Csikaszó Charlie-nak mégis tartott bemutatót.

A két férfi azonban, Dennis legalábbis azt remélte, addigra már elment.

– Igen – hagyta helyben. – Charlie rendes fickó. Maga is próbálkozott már nála?

– Dobtam egypárat – felelte Robert. – De szerintem az a radar neki kedvez. Ha érti, mire gondolok. Csak azt nem tudom, hogy csinálja. Mármint, hogyan állítja be rajta a sebességet, amikor ő dob. Úgyhogy egyelőre kénytelen vagyok elfogadni, hogy ez a vénember még mindig érti a dolgát – amíg rá nem jövök, hol van benne az átverés.

– Hosszú időre érkezett?

– Még nem döntöttem el, meddig maradok. Detroitból jövök.

– Szerencsét próbálni?

– Detroitban is vannak kaszinók. Nem, nyomós okok kellenek ahhoz, hogy az ember eljöjjön Mississippibe, és a pénzem elvesztése nem tartozik közéjük.

Nem fejtette ki, Dennis pedig nem kérdezett rá, bármennyire is szerette volna tudni, mit keres itt a férfi. Nyugtalanító érzés kerítette hatalmába.

– Tudta, hogy Charlie a Detroit dobója volt az egyik nagydöntőben? – kérdezte.

– Ühüm, mesélte. Beállt, és kiejtett mindenkit.

– Nézze, most mennem kell – mondta Dennis. – Örülök, hogy találkoztunk.

Kezet rázott a fickóval, és továbbment. Már az ajtónál járt, amikor Robert utánaszólt:

– Maga nem a szállodában lakik, ugye?

Dennis kinyitotta az ajtót.

– Nem, bent a városban bérelek egy szobát.

– Jól sejtettem – felelte Robert. – Nem találkozott véletlenül egy Kirkbride nevű pasassal?

– Még csak egy hete vagyok itt.

– Walter Kirkbride a neve. Corinthban van egy vállalkozása, mobilházakból csinál nem mobilakat. Előre gyártott otthonoknak hívják őket, darabokban érkeznek, és bárhol összeszerelhetők. Létezik egy Vicksburg nevű, amihez rabszolgabarakk is tartozik, ott lehet tartani a fűnyírót meg a többi kerti vackot. Van egy faház is, de nem Lincoln-faház a neve, mert ez a Kirkbride ízig-vérig déli. – Miközben magyarázott, Robert követte Dennist a szállodába.

– Ha Corinthban él… – kezdte Dennis.

– Elfelejtettem említeni, hogy éppen egy lakóparkot állít össze ezekből a mobilházakból Tunica közelében: a Déli Oázis nevet adta neki. A kaszinókban dolgozóknak szánja. Kirkbride is ott lakik az egyikben, azt használja irodának.

– Munkaügyben keresi?

– Úgy nézek ki, mint aki szögeket ver be, vagy kibaszott kétkezi munkával keresi a kenyerét?

Megváltozott a hanghordozása, sértetté vált, mint a túlérzékeny feketék, akik úgy érzik, tiszteletlenül bántak velük, és Dennis egyre kényelmetlenebbül érezte magát. A francba, hiszen csak beszélgetni akart vele.

Nem nézett Robertre. Amikor a személyzeti bejárathoz értek, Dennis kinyitotta az ajtót, és hagyta, hogy a mögötte haladó Robert elkapja.

Kint a járdán Dennis a férfi felé fordult a lámpa fényében.

– Bármit mond nekem, Robert, azt elhiszem, mert kibaszottul nem érdekel, mit keres itt – mondta. – Érti?

Alaposan végigmérte a fekete pasast, a halványsárga nadrágot, a kínai motívumokkal díszített, sötétbarna inget, a kigombolt ing alól kivillanó aranyláncot… A férfi agyafúrt pillantást vetett rá.

– Végre magához tért az igazi Dennis Lenahan, mi? – Robert hangja ismét szelíden és kellemesen csengett. – Odabent úgy éreztem, valami nyugtalanítja. Nem értem, hogy olyasvalaki, aki minden egyes ugrásnál az életét kockáztatja, miért aggódik amiatt, hogy mit láttam? Rákérdez, hogy az ablakban álltam-e. Hogy alaposan megnéztem-e azokat, akik figyelték.

– Sosem kérdeztem ilyesmit.

– De erre gondolt, ezt akarta megtudni. Hogy mennyit láttam abból, ami történt. Egyvalami szöget ütött a fejembe: a pasas, aki egész nap magával dolgozott. Láttam, ahogy befejezi a munkát. Kimentem a fürdőszobába, gyorsan letusoltam, és mire visszajöttem, eltűnt. Láttam, hogy az a két alak a tartálynál magához beszél.

Elgondolkodtam, mi történhetett a segítőjével? Nem volt kíváncsi az ugrására?

– Ismeri valahonnan? – kérdezte Dennis óvatosan, de készen arra, hogy feladja a cowboykalapost és társát, ha muszáj.

Robert megrázta a fejét.

– Sosem láttam még.

– Akkor meg mit kérdezősködik utána?

– Csak furának tartottam az eltűnését.

– Nem kétkezi munkával keresi a kenyerét – mondta Dennis. – Elárulná, mit csinál akkor?

Robert arcára visszaköltözött a mosoly. Nem siette el a választ.

– Azt hiszi, valami fontos ember vagyok, igaz? Nem helyi seriffcsicska, hanem talán szövetségi ügynök, aki drog után szimatol. Ugyan már, nem akarom beleütni az orromat a maga dolgába. Láttam az ugrását, minden elismerésem. Fogadni mernék, hogy én is jártam már ebben a cipőben egypárszor, ha érti, mire gondolok. Azt hiszem, mindketten felbosszantottuk egy kicsit a másikat. Azt kérdezte tőlem, munkát keresek-e, mire én azonnal felkaptam a vizet, mert sose lézengek csak úgy céltalanul. Mindig vannak terveim. Én pedig azzal rúgtam el a pöttyöst, hogy Kirkbride után érdeklődtem.

– Mondjon, amit akar, én megyek – szólalt meg Dennis.

– Nincs kedve meginni velem valamit?

– Hazamegyek – jelentette ki Dennis, és a zsebébe nyúlt. – A francba.

– Mi a baj?

– Charlie kocsijával kellene mennem, de elfelejtette ideadni a kulcsot.

– Majd én elviszem.

– Ott áll a furgonom – mondta Dennis, és a parkoló másik vége felé pillantott, ahol a személyzet járművei parkoltak. Autók és furgonok sorakoztak a lámpafényben. – De ott nem hagyhatom, ahol lakom, mert Vernice dührohamot kap, ha meglátja.

– Meg tudom érteni – felelte Robert. – Nagy, ronda járgány. Jöjjön, majd én elviszem.

Dennis habozott. El kellett tűnnie innen, de nem akart a főbejárathoz sétálni, nehogy összefusson Charlie-val, esetleg a kiérkező rendőrökkel.

– Azt megköszönöm – mondta. – Megtenné, hogy elmegy a kocsiért, és a furgonnál találkozunk? Valamit még ki kell vennem belőle.

– Persze.

Nem tudta megállapítani, milyen évjárat Robert kocsija, de új volt, vagy majdnem teljesen az. A Dennis elé gördülő fekete Jaguar makulátlanul csillogott a lámpafényben, ő pedig még mindig azon morfondírozott, mivel foglalkozhat a pasas.

Egyikük sem szólalt meg, ahogy kihajtottak a hotel parkolójából, maguk mögött hagyva a neonfényeket, amelyeket Dennis nem tartott olyan fárasztónak, mint a vidámparkok neonjait: ezek valahogy csendesebben világítottak. Lassan ellazult a kényelmes bőrülésben, és a műszerfal drága ragyogását nézte. Behunyta a szemét. Akkor nyitotta ki, amikor Robert megszólalt.

– A régi 61-es. *Igen.* – Azzal jobbra kanyarodva ráfordult a dél felé tartó autópályára. – A híres keresztút. Szereti a bluest?

– Általában – felelte Dennis, és azonnal neveken kezdte törni a fejét.

– Ez meg mit jelent? *Általában.*

– Szeretem John Lee Hookert. Szeretem B. B. Kinget. Hadd gondolkodjak, ott van Stevie Ray Vaughn…

– Tudja, mit mondott B. B. King, amikor először hallotta játszani T-Bone Walkert? Azt hitte, Jézus tért vissza a földre egy elektromos gitárral. Jó zenészek, John Lee Hooker meg B. B., Stevie Ray is jó. De tudja, honnan jöttek? Mi volt rájuk a legnagyobb hatással? A Mississippi deltája. A blues itt született, ezen a szent helyen. Charley Patton Lulából származott, és egy gyapotültetvényen dolgozott. Són House Clarksdale-ben élt, ennek az útnak a mentén. – Robert a műszerfal felé nyúlt, és megnyomott egy gombot. – Aki ezt nem ismeri, az nem tudja, mi a blues.

A recsegő felvételen egy gitár hangja szólalt meg.

– Jesszusom, milyen régi ez? – kérdezte Dennis.

– Hetven évvel ezelőtt vették fel. Charley Patton, a blues első szupersztárja. Ezt hallgassa meg. Kemény és karcos. Nagyon odavág. A *Víz mindenütt* az 1927-es árvízről szól, ami teljesen átalakította a deltavidék földrajzát. Ezt hallgassa meg: „elmennék a hegyvidékre, de rács mögé dugtak”. A törvény ellenük volt, a fehérek társadalma kirekesztette őket. A saját életükről írták a dalokat, arról, hogy állandóan kicsesztek velük a zsaruk meg a nők, a nők, akik elhagyták őket. Minden dal erről szól, férfiakról és nőkről, az életről az ültetvényeken, a robotról, az összeláncolt rabszolgákról… Charley Patton és a stílusa nemzette Són House-t, és Són House nemzette minden idők legnagyobb bluesénekesét, Robert Johnsont. Robert Johnson nemzette Howlin Wolfot és a chicagóiakat, ők pedig hatással voltak mindenkire, aki azóta színre lépett, beleértve a Stonest, a Led Zeppelint, Eric

Claptont… Eric Clapton szóba sem áll olyannal, aki nem ismeri Robert Johnsont.

Dennis elgondolkodott, hallott-e már valaha Robert Johnsonról.

Robert Taylor tovább magyarázott:

– Hatvan kilométer még ezen az úton Tunica után, és elérkezünk a híres keresztúthoz… – Hirtelen elhallgatott, majd füttyentett: – A mindenit!

Dennis fényszórókat látott közeledni, és meghallotta a rendőrautók vijjogó szirénáit. A seriffhivatal két kocsija száguldott el mellettük a hotel felé tartva.

Robert a visszapillantó tükörbe nézett.

– Tudom, hogy nem engem keresnek. Hát maga?

Dennis nem válaszolt, csak hátrafordult ültében, és a piros hátsó lámpákat nézte, amíg el nem tűntek.

– Számítok rá, hogy előbb vagy utóbb félreállítanak – mondta Robert.

– Elvégre egy S-Type Jaguarral furikázom ahelyett, hogy gyapotot szednék. – Ismét a tükörbe pillantott, azután lekapcsolta a zenét.

– Valami nagy balhé történhetett. A szállodában dumáltam kicsit a biztonsági őrrel. Testvér, korábban Memphisben volt zsaru. Azt mondta, a Caprit már kétszer kirabolták. Berontott két tag símaszkban – símaszk Mississippiben! –, és felmarkoltak háromszázezer dolcsit. A biztonsági kamerák felvették az egészet. Olajra léptek, de a rendőrség lezárta az utakat, egy úttorlaszon fennakadtak, és az egyik csókát agyonlőtték. A másik rablást az újságok szerint amatőrök hajtották végre. Három pasas kisétált százezer dollárral, és eltűntek az éjszakában. Lehet, hogy néha megéri nem profinak lenni, mi? Egy tag kirabolta mindkét Harrah’st, vasárnap a régi

kaszinót, szerdán az újat. Szemtanúk szerint aranyból voltak a metszőfogai. Naná, hogy abból, igazi aranyember. A mississippi Tunica megye az egész ország legszegényebb vidéke volt. Jesse Jackson úgy nevezte, hogy ez a mi Etiópiánk. Az emberek itt még mindig a földet túrják… Nézze csak meg a hátsó ülésen, a sok szórólap meg egyéb szar, amit összeszedtem. Az egyik szerint Tunica az a hely, azt hiszem, így fogalmaz, ahol még mindig barátságos kisvárosi hangulat uralkodik. Egészen addig, amíg ki nem rabolnak, fel nem törik a kocsidat, vagy át nem vernek. A pénzhamisítók imádják a kaszinókat.

Dennisnek lettek volna kérdései, de inkább csöndben maradt, és figyelt.

– A korábbi seriff? Letartóztatták zsarolásért, és mert kenőpénzt fogadott el drogdílerektől meg óvadékügynököktől. Harminc évet kapott. A helyettese vádalkut kötött, ellenne vallott, és megúszta öttel. A fickó, aki el akarta foglalni a lesittelt seriff helyét – na, vajon mi lett vele? Holtan találták egy árokban, golyóval a fejében. Egy testvért választottak meg seriffnek, ami rendben van, legalább nem rosszfiúk hordanak jelvényt.

Dennis mindinkább elengedte magát a detroiti Robert Taylor társaságában, akinek volt stílusa, és voltak tervei. Robert beavatta bizonyos dolgokba, és Dennis úgy érezte, bármit mondhat, amit csak akar, azt Robert elraktározza, és a maga javára fordítja. Úgy beszélgettek egymással, mint férfi a férfival.

– Ezt mind a szálloda biztonsági őrétől tudta meg?

– Részben. Részben pedig utánanéztem.

– Amikor megtervezte az utazását.

– Így van.

– Felmérte a terepet.

– Lecsekkoltam.

– Hogy milyen a helyi bűnözés.

– Az ember sosem lehet elég óvatos.

– A történelmi érdekességeket is felderítette.

Robert oldalra fordította a fejét, hogy Dennisre nézhessen.

– Most gúnyolódik, pedig a történelem sokat segíthet annak, aki tudja használni.

Dennis egy pillanatra elhallgatott.

– Üzleti lehetőségeket keres?

– Úgy is mondhatjuk.

– Mint amilyenek a mobilházak, amik nem is mobilak?

– Ejha – vigyorodott el Robert a sötétben. – Magának jobban vág az esze, mint gondoltam.

4

– Elkezdtem mesélni arról a Kirkbride nevű tagról – mondta Robert. – Lakókocsiparkokat üzemeltetett, abból szedett össze annyi pénzt, hogy bele tudjon vágni az üzletbe. De két generációval ezelőtt a Kirkbride-ok még farmerek voltak. Mr. Kirkbride nagyapja, az első Walter Kirkbride földbirtokos volt Tippah megyében: részes bérlők dolgoztak az ültetvényein, köztük a dédnagyapám. Negyven hektár gyapoton robotolt egész életében. Róla kaptam a nevem, ő volt az első Robert Taylor. Egy viskóban lakott a feleségével és a gyerekeikkel, öt kislánnyal és két kisfiúval. A nagyapám, Douglas Taylor volt a legkisebb a sorban.

– Ez igaz történet? – kérdezte Dennis.

– Miért találnék ki ilyet?

Lehajtottak az autópályáról Tunica felé. A nyílt teret és az éjszakai égboltot fasorok és közvilágítás váltotta fel.

– Az ott a rendőrség a bal oldalon – mutatta Dennis. – A járőrautók, amiket láttunk, nem innen jöttek, hanem a megyétől.

– Úgy látom, maga is szemmel tartja a dolgokat – jegyezte meg Robert. – A vegyesbolt után forduljon balra, menjen el egészen a School Streetig, aztán megint balra.

– Akarja hallani a sztorimat, vagy nem?

– Haza akarok jutni.

– Végighallgat?

– Alig várja, hogy elmondhassa. Hát mondja.

– Ha képes csöndben maradni egy pár percig.

– Hallgatom – mondta Dennis. De aztán hozzátette: – A Taylorok úgy kerültek Detroitba, hogy a nagyapja elment dolgozni a Fordhoz?

– A Fisher Bodyhoz, de nem ez a sztori. Fogytán a türelmem – figyelmeztette Robert. – Tisztában van a következményeivel, ha tovább beszél?

Dennis kezdte megkedvelni Robert Taylort.

– Meséljen, hallgatom.

– A nagyapám volt az, aki magával vitte a családját Detroitba. Tőle hallottam ezt a történetet, amikor még velünk élt. Arról, hogy a dédapámnak nézeteltérése támadt Kirkbride nagyapjával. Egy fekete azzal vádolt egy fehér embert, hogy átverte, és nem fizette ki, ami jár neki, mire a fehér ember azt mondta: „Ha nem tetszik, fogd a pereputtyodat, és takarodj a földemről."

– Ez a School Street.

– *Én is látom,* hogy ez a School Street – mondta Robert, és befordult.

– A ház a jobb oldalon van, a következő sarkon.

– Befejezte a szövegelést?

– Igen, folytassa. Nem, várjon – helyesbített Dennis. – Ott egy kocsi a ház előtt.

– És akkor mi van?

– Nem tudom, kié.

– Biztos a főbérlőé.

– Neki egy fehér Hondája van.

– Nem rendőrautó, az biztos.

– Honnan tudja?

– Nincs az a sok szarság a tetején.

– Álljon meg két házzal előtte ugyanazon az oldalon.

Robert lassan végiggurult a magas tölgyfákkal és örökzöldek mögé bújt egyszintes házakkal szegélyezett utcán, lehúzódott a járdaszegély mellé, és leállította a motort. A fényszórók egy fekete autó hátsó részét világították meg.

– ’96-os Dodge Stratus – mondta Robert. – Nagyjából ötszázat érhet.

– Lekapcsolta a fényszórót. – Most már megnyugodott?

– A nagyapja összeveszett Kirkbride nagyapjával, és aztán mi történt? _ kérdezte Dennis.

– A *déd*nagyapám. Összevesztek a járandóságán, mire Kirkbride azt mondta a dédnagyapámnak, hogy takarodjon a birtokáról.

– A pereputtyával együtt – tette hozzá Dennis.

– Így van. Ő azonban nem volt hajlandó eltűrni, hogy így beszéljenek vele. Egyébként is, hová mentek volna? Egy asszonyt és hét gyereket kellett etetnie. Így hát azt csinálta, hogy ivott egy pohár kukoricapálinkát, és elment a házhoz, hátha szót tud érteni a tulajdonossal. Bekopogott a hátsó ajtón. A férfi nem volt otthon, a felesége viszont igen, és Robert Taylor lehet, hogy csúnyán viselkedett vele. Érti, mire gondolok? A „csúnyán” azt jelenti, hogy tiszteletlenül, például felemelte a hangját. Az asszony hisztérikus rohamot kapott, amiért egy nigger így mer beszélni vele. Addig sikítozott, míg Robert Taylor azt nem mondta neki, hogy baszódjon meg, azzal otthagyta. Hazament. Azt hitte, ezzel vége. Összepakolja azt a kevéske holmiját, amije van, és útnak indul. De aznap éjjel férfiak jelentek meg fáklyákkal, és rágyújtották a viskót a családjára.

– Jézusom – mormolta Dennis. Már nem a fekete Dodge-ot vagy Vernice házát nézte.

– Kimenekítette a feleségét és a gyerekeit: a kicsik halálra rémültek. El tudja képzelni?

– Akkoriban megestek ilyen dolgok, nem?

– Pár ezerszer – bólintott Robert. – Azt mondták a dédapámnak, hogy így jár minden nigger, aki molesztálni mer egy fehér nőt. Ezt a szót használták, molesztálni. Mintha bármit is akart volna attól az öregasszonytól. Meztelenre vetkőztették, kikötötték egy fához, megkorbácsolták, összeszurkálták, levágták a farkát, és ott hagyták kikötözve egész éjszakára. Másnap reggel pedig meglincselték.

– Uramisten. Kirkbride tette?

– Kirkbride, férfiak, akik neki dolgoztak, emberek a városból, bárki, aki kíváncsi volt egy jó kis lincselésre. De tudja, miért vártak másnap reggelig? Miért nem lincselték meg azonnal? – Robert elhallgatott. Megakadt valamin a tekintete. Dennis elfordította a fejét, hogy kövesse a pillantását. Robert a házat nézte. – Az ott a cowboy, ha jól látom.

Ő volt az, a háztól sétált a kocsija felé. Vernice a nyitott ajtóban állt.

– Az egyik pasas, aki ingyenműsort akart – állapította meg Robert.

– Lehet, de én nem ismerem – felelte Dennis.

– A főbérlője viszont ismeri.

– Vernice – mondta Dennis.

A cowboykalapos fickó a kocsijához érve visszafordult, és intett. Vernice bement a házba. Dennisnek feltűnt, hogy az asszony nem intett vissza. A cowboykalapos feléjük pillantott, miközben kinyitotta a kocsiajtót: egy másodpercig mozdulatlanul bámult rájuk, majd beszállt, és elhajtott.

– Tudni szeretné, ki a fasznak van a környéken Jaguarja.

Dennis követte a tekintetével a Dodge távolodó lámpáit.

– Fogalmam sincs, ki ez.

– Egyfolytában emlékeztet rá, ha esetleg elfelejteném – mondta Robert.

– Nem érdekes. A lényeg, hogy tudom, nem *hozzám* jött.

– Dennis?

– Igen?

– Nézzen ide.

Dennis odafordította a fejét.

– Mi van?

– Ha az a pasas szívózik veled, csak szólj – váltott egyszerre tegeződésre.

Dennis majdnem megismételte, hogy nem *ismeri* a pasast, de látta Robert arckifejezését, Robert higgadtságát, magabiztosságát. Robert anélkül is tisztában volt bizonyos dolgokkal, hogy ő beszélt volna neki róluk, és Dennist különös érzés járta át. Úgy érezte, számíthat a fickóra: lehet, hogy belerántja valamibe, lehet, hogy kihasználja, de akkor sincs egyedül – nem áll kiszolgáltatottan a létra tetején, miközben a két gyilkos lentről mustrálja.

– Másnap reggelig vártak, hogy meglincseljék a dédnagyapádat – szólalt meg.

– Tudod, miért?

Dennis megrázta a fejét.

– Hogy egy pasas az újságtól fényképeket készíthessen róla. A sok fehér szemét körbeállta, némelyik vigyorogva, Robert Taylor pedig félholtan lógott a fáról. El tudod képzelni?

Dennis bólintott.

– De aztán a fotósnak támadt egy ötlete. Mint ahogy a fotósoknak manapság is szokásuk kicseszni az emberrel egy kép kedvéért, és a leghülyébb pózokba beállítaniuk. Azt csinálták, hogy levitték Robert Taylort egy hídhoz a Hatchie-n, ami egy folyó nem messze innen, nyaka köré hurkolták egy kötél egyik végét, a másikat a vaskorlátra kötötték, és átdobták a híd oldalán. Ott lóg a fényképen meztelenül, törött nyakkal, fölötte egy csomó ember a korlátnál.

– Megvan neked az a fénykép? – kérdezte Dennis.

– Aki készítette, képeslapokat csináltatott belőle, és egy pennyért árulta darabját. Igen, nekem is van belőle egy.

– Magaddal hoztad?

– Igen.

– Meg fogod mutatni Mr. Kirkbride-nak?

Robert ismét elmosolyodott a sötétben.

– Igen.

5

Dennis megkérdezte, telefonált-e Charlie.

– Nem szokott – felelte Vernice. – Azt mondta, a vacsorával nem kell megvárnom, így akkor jön és megy, amikor neki tetszik. Éhes vagy, ugye? Akad még egy kis Uncle Ben's rizs a hűtőben. Van hozzá teriyaki csirke meg néhány Lean Cuisines készétel, különböző fajták. Nekem a narancsos csirke a kedvencem.

A konyhában voltak. Dennis az asztalnál ült, Vernice pedig azt tanácsolta neki, pihenjen egy kicsit, miután egész nap a létrán dolgozott. Vernice lassú, georgiai tájszólásban beszélt, de a szavakat tisztán és zamatosan ejtette. Dennis az asztalnál, Vernice háttal neki, citromos whiskyt készítve – Early Times jégen, cukorral megszórva – a Capri egyenruhájában. Rövid szoknyája ráfeszült a hátsójára, amelyet Dennis alig egy méterről bámult.

Dennis tudni akarta, hazatelefonált-e Charlie, hogy elmondja, mi történt. Tudni akarta, ki az a cowboy, és mit keresett itt. És tudni akarta azt is, vajon Vernice meg Charlie csak barátok, vagy egy párt alkotnak.

– Kizárólag akkor telefonál, ha azt akarja, hogy megcsináljak valamit. Rakjam be a pólóit a mosógépbe. Tízszer is felhúzza azokat a lássuk-milyen-erős-a-karod pólókat, mielőtt eszébe jutna kimosni őket. Amíg nem szól, nem foglalkozom vele.

– Azt hittem, közel álltok egymáshoz.

– Két hónap egy lakókocsiban valakivel, aki képtelen befogni a száját, az valóban közeli kapcsolat. Három hónap ebben a házban, amit a saját pénzemből vásároltam. Belefáradtam az állandó szövegelésébe. Nem bírtam elviselni abban a kis lakókocsiban, közöltem vele, hogy elegem van, tűnjön el. Az egyik Kirkbride Lakókocsiparkban laktunk. Mr. Kirkbride most már mobilházakban utazik, vagy hogy is hívják őket.

– Előre gyártott otthonok – szúrta közbe Dennis.

– Mindig látni őket az autópályán – magyarázta Vernice. – A hátuljukon ott a felirat, hogy „Extraszéles rakomány”. Most épít a közelben egy Déli Oázis nevű lakóparkot. Nem is olyan rosszat. Minden konyhában van mosogatógép és mikro.

– Ismered Kirkbride-ot?

– Találkoztam már vele. Van egy irodája az Oázisban, de többnyire Corinthban lakik. Charlie-nak megmondtam, hogy a hónap végén el kell költöznie. Le volt égve, se munkája, se lakhelye nem volt, de már nem érdekelt.

– Nem bírtad az állandó szövegelését.

– Folyamatosan nyomta a baseballsztorikat, mintha másból sem állna az élet. Hogy micsoda sztár volt. És az a sok nagyütő, akit kiejtett a dobásaival. „Édesem, ki nem szarja le?”, mondtam neki. – Vernice visszafordult a konyhapulttól, két kezében egy-egy pohár itallal. – Tessék, szivi, idd meg, jót fog tenni. Hadd járja át a whisky a fáradt, fiatal tested.

Dennis belekortyolt, és hosszú *mmmmmm* hagyta el ajkát, demonstrálandó, mennyire ízlik neki.

– Szerintem idősebb vagyok nálad – jegyezte meg.

– Persze hogy az vagy – felelte Vernice, és ő is leült az asztalhoz. – Szóval mondtam Charlie-nak, hogy fel is út, le

is út. Ez még a lakókocsiparkban történt. Azt felelte, függőben van egy munka, és tudja, hogy meg fogja kapni. Sztárházigazda lesz a Tishomingóban. Mire én: „Ó, és ugyan mitől lennél te sztár? Attól, hogy Tishomingo nagyfőnök leszármazottja vagy? Vagy mert egyszer régen híres baseballjátékos voltál, akiről a kutya se hallott?” Charlie azt mondta, akár így, akár úgy, de komoly a dolog. Mire én: „Charlie, esküszöm, ha felvesznek sztárházigazdának, leadok tíz kilót, és kenót fogok árulni.” Tudod, mit felelt? „Legyen inkább húsz.”

– Vernice felállt, és a pulton hagyott cigarettájáért indult. – Mindig telt alakom volt, családi vonás. – Visszaült az asztalhoz, és megpaskolta behúzott hasát. – Azóta majdnem tizenöt kilót fogytam. Kipróbáltam azt, amit Jenny Crank-diétának hívnak. Hallottál már róla?

– Speedezel?

– Azt mondtam, *kipróbáltam.* Egy hétvége alatt kifestettem a ház összes szobáját, éjjel-nappal, megállás nélkül, amíg be nem fejeztem. Tudtam, hogy rá lehet szokni, ezért leálltam vele.

– Ne fogyj többet – mondta Dennis. – Remekül nézel ki.

– Valóban?

Vernice oldalvást ült le, hogy szembe tudjon fordulni vele, és keresztbe rakta lábait, megvillantva hófehér combjait. Dennis minden egyes alkalommal, amikor ránézett, elképzelte meztelenül.

– Szóval Charlie kidumálta magának ezt az állást?

– Elment Mr. Darwinhoz, és nekiállt hencegni, hogy még mindig milyen remekül tud dobni. Mire Mr. Darwin azt mondta neki: „Oké, ha ki tud ejteni, megkapja az állást.” Charlie azt felelte, hogy három dobásból elintézi. Mr. Darwin azt mondta, ad neki négyet. Elszalajtottak egy

kölyköt, hogy hozzon labdát meg ütőt, és találkozzanak a pályán… – Vernice elhallgatott, amíg rágyújtott.

– Sikerült kiejtenie?

– Az elsőt testre dobta. Mr. Darwinnak a földre kellett vetnie magát, hogy mentse az életét.

– És így is megkapta az állást?

– Én is ezt kérdeztem tőle. „Megdobtad, és mégis felvett?” Tudod, mit felelt erre Charlie? „Édesem, ez benne van a játékban.” Egy labdát hagyott elütni Mr. Darwinnak, és megkapta az állást.

– Nagy figura – mondta Dennis.

– Idegesítő alak. Néha bejön a hálószobámba, és megkérdezi, használhatja-e a futópadomat. Talán te is észrevetted. Mielőtt válaszolhatnék, már az ágyam szélén terpeszkedik a sörhasával. Szerencsés vagy, hogy ilyen szép karcsú vagy a sok úszástól.

– Egy ugrónak nem kell sokat úsznia.

– Akkor is jó alakod van. Ó, én is ott leszek, hogy megnézzelek, el is felejtettem mondani: jövő héten kezdek a Tishomingóban. Charlie szólt egy jó szót az érdekemben az emberierőforrás-menedzsernél. Szerinted nem hülyeség, hogy a személyzetist emberierőforrás-menedzsernek hívják?

– Egy raktár jut róla eszembe tele holttestekkel – felelte Dennis.

Vernice szívott egyet a cigarettájából, és kifújta a füstöt.

– Koktélpincérnő leszek. A ruha nem sokat takar, biztosan láttad már a szállodában. Szarvasbőrnek néz ki, de valójában poliészter rojtokkal. Fejpántot is kapok hozzá égnek meredő tollal. Nagyon cuki.

– Ha már úgyis egész nap ott vagy… az jutott eszembe, nincs kedved szerepelni a műsoromban? – kérdezte Dennis.

– Ugye nem azt akarod, hogy ugorjak?

– Neked kellene felkonferálni az ugrásokat. Kapnál egy mikrofont, és te mondanád a közönségnek, mi következik.

– Megkapnám a programot egy papíron?

– Igen, meg azt is, miket kell mondanod. Például: „Tapsoljanak jó hangosan, ha azt akarják, hogy Dennis meghallja odafent, huszonnégy méteres magasságban!”

– Mit vegyek fel?

– Amit szeretnél.

– Mikor kezdenék?

– Holnap este. A tévé is közvetíti.

– Tényleg?

– Benne van a helyi újságokban, és teleplakátolták vele a várost.

– Tudom, „Acapulco szikláiról Tunicába…”. De holnap este! Nem sok időt hagysz nekem.

– Charlie azt mondta, ő majd elvállalja, ha nem találok egy csinos lányt. Szeretnél rajta gondolkodni?

Vernice az italát kortyolgatta, és dohányzott.

– Szólnom kell Charlie-nak – mondta Dennis. – Hogy legyen ideje átnézni a szöveget. Ilyenkor már itthon szokott lenni, nem?

– Ha meglát egy új arcot a bárban, ott marad baseballsztorikat mesélni.

– Hazahoztak – folytatta Dennis. – Ahogy megálltunk, egy kocsit láttam elhajtani. Azt hittem, Charlie jött haza, és már el is ment.

– Nem, az a seggfej Arlen Novis ugrott be. Charlie-t kereste.

– Charlie barátja?

– Talán valamikor az volt. Arlen seriffhelyettesként dolgozott, amíg le nem csukták zsarolásért. Sápot szedett az óvadékügynököktől, és aki nem fizetett, annak nem hagyta jóvá az óvadékkérelmét. Azzal is megvádolták, hogy kenőpénzt fogadott el drogdílerektől. Nem tudom, mi lett végül: vagy nem tudták rábizonyítani, vagy vádalkut kötött. Bűnösnek vallotta magát a zsarolásban, és tanúskodott a seriff ellen, ezért megúszta két évvel. A seriff harmincat kapott ugyanezért.

– Mivel foglalkozik most ez az Alvin?

– Arlen. Járkál a cowboykalapjában, mintha valami countryzenész lenne, Dwight Yoakam vagy ilyesmi. Hogy mivel foglalkozik? Ő a Déli Oázis építkezésének biztonsági főnöke. Azért vett fel egy bűnözőt Mr. Kirkbride, nehogy ellopják a holmikat.

– Aha – bólintott Dennis, de érezte, hogy ezzel még nincs vége.

– De Arlen valójában azzal foglalkozik, hogy gengszter. Bekerült a Dixie maffiába, és rövidesen ő lett a vezetője. Egyesek Kukorica Cosa Nostrának hívják őket, ami aranyosan hangzik, de mocskos alakok egytől egyig-

– Ezt Charlie-tól tudod?

– Nagy pletykás.

– Mi Arlen teljes neve?

– Arlen Novis. Abban az időben, amikor Arlen börtönbe került, ült a sitten egy másik tunicai rendőr is, Jim Rein. Azért varrták be, mert bántalmazta a rabokat. Gumibottal verte őket minden különösebb ok nélkül, pusztán azért, mert színes bőrűek. Ránézésre sosem gondolta volna az ember Jim Reinről. Jóképű, jó kiállású fiatalember. Nagy

Hal vagy csak simán Hal a beceneve, de nem tudom, miért.

– Ő is benne van a Dixie maffiában?

– Arlennek dolgozik. Átvették a drogügyleteket azoktól, akik korábban árultak. Charlie szerint úgy történt, mint az igazi maffiában. Arlen lelövetett közülük néhányat Jim Reinnel, a többiek pedig elmenekültek.

– Tőlük szerzed a speedet?

– Kristálymet, és már mondtam, hogy csak egy rövid ideig használtam. A kaszinóban árulják azoknak, akik egész éjszaka fenn akarnak maradni, hogy visszanyerjék a pénzüket. Van egy Junebug nevű lebuj, a tulaját is ugyanígy hívják. Lent Dubbs mellett, innét délre. Arlen azt is átvette a drogbiznisszel együtt. Ha elmész a Junebugba, ott bármit be tudsz szerezni, amit csak akarsz. Speed, crack, kokain, fű. De van ott illegális szerencsejáték és prostituáltak is, lányok hátul a lakókocsikban.

– Hogyhogy nem záratták még be?

– Nyilván úgy, hogy lefizetnek valakit. Ha razzia készül, Arlent értesítik, mire ők kiteszik az „átalakítás miatt zárva” táblát. Édesem, az emberek azért jönnek Tunicába, hogy szórakozzanak, ki így, ki úgy, és közben költik a pénzüket. Legalább évi egymilliárd dollár cserél gazdát ebben a megyében. Erről szól minden, a pénzről. Drogot árulnak, kaszinókat rabolnak ki, embereket lőnek agyon… Tavaly a Harrah’s egyik felszolgálóját halálra késelték a lakókocsijában, fent Robinsonville-ben. Komolyan elgondolkodtam rajta, hogy visszaköltözöm Atlantába. De tudod, mi a nagy igazság? Szeretek itt élni, mindig történik valami.

Vernice kiélvezett minden egyes slukkot. Dennis kortyolt az italából, és közben Arlen Novist látta maga előtt

a tartálynál, amint őt nézi a létra tetején. Kíváncsi lett volna, ki a másik pasas.

– Finom, ugye?

Dennis bólintott, a pohárra nézett, és ivott belőle még egy kortyot.

– A sajátomba már nem teszek cukrot, de így is nagyon jó.

– Vernice, miért fogad fel Kirkbride valakit, akiről köztudott, hogy bűnöző?

– Arlen azt mondta Mr. Kirkbride-nak, hogy rablóból lesz a legjobb pandúr. Ő azonnal kiszúrja, ha valaki rosszban sántikál a lakóparkja körül.

– Legalábbis Charlie szerint?

– Igen. Minden piszkos dologról értesül. Beszélget boldog-boldogtalannal, és azok is beszélgetnek vele. Szerinte Arlen azt mondta Mr. Kirkbride-nak, hogy a börtönbüntetés és a lelkiismerete megtisztította bűneitől.

– Így beszél?

– Arlen úgy hazudik, mint a vízfolyás.

– És Kirkbride hisz neki?

– Nem, mert ő is tudja, miben utazik Arlen, tud a drogról is. Azért vannak olyan jóban, mert mindketten imádnak beöltözni és részt venni a polgárháborús csaták újrajátszásában. Évek óta csinálják. El se hinnéd, milyen komolyan veszik. Mindig Mr. Kirkbride a tábornok. Arlen a szárnysegédje, és jönnek vele az emberei, Jim Rein, Junebug, meg az összes gengszter a déliek egyenruhájában.

Dennisnek eszébe jutottak a szállodában és a városban látott nagy, színes plakátok, amelyek fennen hirdették a TUNICAI POLGÁRHÁBORÚS FELVONULÁS időpontját és az újrajátszani kívánt csata nevét.

Ezt Vernice-nek is megemlítette.

– Igen, évenként ismétlődő eseménnyé akarják tenni – felelte a nő.

– Idén a Brice's Cross Roads-i csatát akarják eljátszani. Nem az eredeti ütközet helyszínén, hanem innen nem messze. Az eredeti helyszín túl van Tishomingo megye határán. Charlie szerint Mr. Kirkbride szakállat növeszt, mert ő lesz Nathan Bedford Forrest. A győztes tábornok.

– Charlie nem öltözik be?

– De még mennyire, hogy beöltözik. Ezért akart beszélni vele Arlen. Azt mondta, hallotta, hogy Charlie ezúttal északinak akar öltözni. Arlen azért jött, hogy lebeszélje róla. Charlie unja már a szürke egyenruhát. Az idegenbeli mezre emlékezteti, amit játékosként hordott. Mindig úgy érezte magát benne, mintha piszkos lenne.

Charlie akkor ért haza, amikor Dennis tusolás után a hálószobájában öltözködött. Tiszta pólót és farmert húzott, amit Vernice mosott ki neki, és összehajtogatva a zsenília ágytakaróra helyezte – Charlie-nak ilyesmit sosem tett meg, és Dennis bízott benne, hogy ez jelent valamit. Amikor végzett az öltözködéssel, és kilépett a folyosóra, látta, hogy Charlie épp a konyhában meséli Vernice-nek a történteket. Mindketten az asztalnál ültek, kezükben az italukkal. Szótlanul meredtek maguk elé egy ideig, majd Vernice aggodalmas arccal felemelte a fejét.

– Dennis…? – kérdezte.

– Mindjárt elmondom neki – felelte Charlie.

Szóval fel kell készülnie, hogy eljátssza a meglepettet…

– Miért akarná bárki lelőni Floydot? … Szerencsétlen flótás – mondta, és őszintén is gondolta, ahogy eszébe

jutott a szánalmas alak túlméretezett, kopott zakójában. – Hívtad a rendőrséget?

Erre volt kíváncsi. Hogy mi történt utána.

Charlie elmesélte, hogy felhívta a 911-et. A seriffhivatal emberei húsz percen belül ott voltak. Majd megérkezett két nyomozó, szintén a seriffhivataltól. Azután jöttek a helyszínelők meg a mentősök. Fotóztak, kérdezősködtek. A mentősök már vitték volna Floyd holttestét, de rájuk szóltak, hogy várjanak. Az egyik nyomozó alaposan leteremtette egy emberét, mert az értesítette az állami rendőrséget. Új fiú, mondta Charlie, most látta először. Több mint egy órát vártak, mire a pasas befutott a Mississippi Állam Közbiztonsági Osztályának Bűnügyi Nyomozóhivatalából, a batesville-i BNyH-ból, mert ott van a legközelebbi irodájuk, nyolcvanhárom kilométerre a szállodától.

– Megérkezett az állami nyomozó – mesélte Charlie. – Bemutatkozott, hogy ő John Rau, azután nekiállt feltenni ugyanazokat a kérdéseket, amiket a helyi zsaruk. Hogyan találtam meg a holttestet, meg ilyenek. Mit csinált itt Floyd. Átvizsgálta a gyilkosság helyszínét, és megkérdezte, levették-e Floyd ujjlenyomatait. Mire a seriffhivatal egyik nyomozója: „*Tudjuk,* kicsoda. Jesszusom, maga nem? Floyd Showers. Köpött valakiről, és most kicsinálták érte.” Ez a John Rau öltönyt és nyakkendőt viselt, elegáns volt. Megőrizte a hidegvérét, egyszer sem emelte fel a hangját. Azt mondta, hogy az ujjlenyomatokat küldjék el Jacksonba, a Bűnügyi Információs Központba. Később elárulta, milyen módszerrel vizsgálják meg az ujjlenyomatokat manapság. Egyszerűen betáplálják egy masinába, az pedig kiadja az illető priuszát.

– Honnan emlékszel ennyi mindenre? – kérdezte Vernice.

– Mindenki arra emlékszik, amire emlékezni akar – felelte Charlie, és Dennis felé fordult. – Az egyik helyi zsaru azt mondta: „Elmondunk mi mindent, amire csak kíváncsi erről a szarháziról.” John Rau ránézett, és csak annyit válaszolt: „Vegyék le az ujjlenyomatait.”. Látszott rajta, hogy nem kíváncsi a tunicai zsaruk véleményére a történtekkel kapcsolatban. Nem bánt lekezelően velük. Már mondtam, még csak a hangját sem emelte föl. De egyértelművé tette, hogy a nyomozást ő vezeti, és jobban teszik, ha azt csinálják, amit mond. Halk szavú, dörzsölt típus, jó lesz vigyázni vele.

– Ezt meg miért mondod Dennisnek? – kérdezte Vernice.

Charlie inget viselt a feliratos pólója fölött. Az ing zsebéből egy névjegykártyát húzott elő, és Dennisnek nyújtotta.

– Ez az a pasas. El akart jönni ma este, hogy beszéljen veled. Nem várhat holnapig? Mondtam, hogy egész nap gürcöltél, készültél a holnapi bemutatóra, és egyébként sem tudsz semmit. Én vettem fel melléd Floyd Showerst. – Vernice-hez fordult. – Showers volt a neve, mint a zuhanynak, de szerintem életében nem látott zuhanyt közelről. Szánalmas csődtömeg volt már évek óta.

Dennis felemelte a tekintetét a névjegykártyáról.

– Hol találkozom vele?

– A szállodában. Holnap délelőtt beugrik valamikor. Javasoltam neki, hogy délután jöjjön, mert akkor megnézheti a műsort is.

– Mit válaszolt?

– Hogy valószínűleg tizenegy körül jön. – Charlie rákacsintott. – Összefutottam azzal a színes fickóval, aki a szállodában lakik. Robert Taylor, nincs rossz karja. Hét-huszonhetet játszik a kaszinóban. Azt akarja, hogy holnap hívd fel. Ismered a pasast?

– Látta az ugrásomat – felelte Dennis, és közben végig Charlie szemébe nézett. – A szobája ablakában állt, és látta, ahogy leugrom a létra tetejéről.

Vernice előfizetett a *National Enquirenc.* Többre értékelte a szupermarketekben kapható bulvárlapoknál, mert „alaposabbak a cikkek, és jobban vannak megírva". Eltette a régebbi számokat, amelyeket nem volt ideje elolvasni a szúnyoghálóval védett verandán. „Hetilap, de olyan érzésem van, mintha naponta jönne új belőle", mondogatta.

Dennis megevett két Lean Cuisine-t vacsorára – mindkettő csirke volt, de más-más ízben –, azután kiült a verandára átlapozni néhány *Enquirert.* Lámpafénynél olvasott, és közben nem tudta eldönteni, vajon az ugrástól csöng a füle – folyamatosan, ha jobban belegondolt –, vagy az udvaron ciripelő bogaraktól. Néha egy kocsi hűtőjéből szivárgó gőz hangjára emlékeztette. Elolvasott egy-két cikket, éppen befejezte a *Jennifer Lopez: El a kezekkel Puff Daddytől* címűt, és már kezdte volna a *Jane Fonda megtért Istenhez,* amikor Charlie lépett ki a verandára.

– Szóval ez a Robert látta az ugrásodat? És még mit látott?

– Látta Arlen Novist meg a másik pasast… Hogy is hívják?

Charlie egy másodpercig habozott, majd kibökte:

– Junior Owens. De mindenki Junebugnak szólítja.

– Ő vezeti azt a lebujt, ami igazából Arlené, ugye? – kérdezte Dennis.

– Jesszusom, Vernice mindent elpofázott neked? Hihetetlen, mennyire imádja a saját hangját.

– Charlie, Robert mindössze annyit látott, hogy két fickó beszél hozzám, miközben odafent vagyok a létra tetején. Azt nem látta, amikor Floydot lelőtték.

– De ott volt ő is a helyszínre csődülő tömegben. – Charlie igyekezett halkan beszélni. – Most már tudja, mi történt, és össze fogja rakni a dolgokat.

– Nem fogja – mondta Dennis.

– Honnan tudod?

– Robertnek más tervei vannak.

– Ez meg mi a francot jelent?

– Bízz bennem – felelte Dennis, nem akarva belemenni Kirkbride és a nagyapák sztorijába. – Robert nem az a fajta, aki önként jelentkezik a zsaruknál valami infóval. Amikor beszélgettünk, valószínűleg idegesnek tűnhettem, ami nem csoda azok után, amit láttam. Mire azt mondta, ne aggódjak, nem akarja beleütni az orrát a dolgomba.

Charlie elgondolkodott.

– Láttad Arlent? – kérdezte. – Biztos vagy benne, hogy ő nem látott téged Robert kocsijában?

– Kizárt dolog.

– De te felismerted?

– Láttam a kalapját, igen, persze hogy felismertem. Vernice-től tudod, igaz? Az egyenruháról akart beszélni veled. Nem tetszik neki az ötlet, hogy jenkinek öltözöl.

– Legalábbis *neki* ezt mondta.

– Beöltöztök és háborúsdit játszotok? Úgy tesztek, mintha lőnétek egymásra? Nehéz elképzelni.

– Mert nem tudsz róla semmit.

– Emlékszem, amikor mondtam, hogy először azt hittem, rendőr vagy katona, mire te azt felelted, látnom kellene karddal az oldalán. Nem értettem, miről beszélsz. De aztán Vernice elmesélte, hogy Arlen meg a bandája is háborúsdit játszik. – Látta Charlie-n, hogy nincs ínyére a beszélgetés, de fütyült rá. – Hagyod, hogy lebeszéljenek a jenkik kék egyenruhájáról?

– Nagyon felbátorodtál, mióta legutóbb beszélgettünk- jegyezte meg Charlie.

– Csak próbálom elfelejteni, ami történt. Elvégre nem voltam ott.

– Azt jól teszed, mert Arlen épp az imént telefonált.

– Az egyenruha miatt?

– Leszállnál már arról a nyavalyás egyenruháról? – Charlie ingerülten felemelte a hangját. – Azért hívott, hogy közölje, Floydot nem azért ölték meg, mert köpött, hanem mert köphetett *volna.* És ha bárkinek elmondjuk, hogy ők ott jártak, akkor egy árokban végezzük.

– Mit mondtál erre?

– Hogy hagyjon békén bennünket. Aztán ittam még egy pohárral.

– Mit fogsz csinálni?

– Óvatos leszek, a fenébe is. Mi mást csinálhatnék?

Dennis Robert Taylorra gondolt, Robert hangjára a sötétben: „Ha az a pasas szívózik veled, csak szólj”. Dennis egy kicsit tétovázott, de nem vette le a szemét Charlie-ról, mielőtt megszólalt:

– Gondolkodtam a történteken… odafent voltam a létrán… Lehetséges, hogy nem vettek észre, amikor kijöttek a szállodából?

– Kizárt dolog.

– Szóval egyszerűen csak nem érdekelte őket, hogy látja-e valaki. A jelenlétem nem akadályozta meg őket abban, hogy agyonlőjék Floydot.

– Csak egy suhancot láttak a létra tetején – mondta Charlie. – Valószínűleg bánták, hogy nem hoztak magukkal puskát.

– Viccelődtek rajta, fogadást kötöttek, hogy el tud-e találni vagy sem – magyarázta Dennis. – Junebug, a lenyalt hajú. Azt mondta, le merné fogadni, hogy a levegőben is eltalál.

– Hallottam őket, de azt nem értettem, miről beszélnek.

– Minél többet gondolkodom rajta, annál jobban feldühít ez az egész _ mondta Dennis. – Semmiféle problémát nem láttak bennem. Ki az a piros gatyás fickó? Hol? Fent a létrán. Senki, nem számít. Érted, miről beszélek? Amikor Arlen megfenyegetett a telefonban, téged nem dühített fel?

– Dehogynem.

Dennis látta, ahogy Charlie lenéz hatalmas mancsaira, a balra, amelyik évekkel ezelőtt képes volt százhatvan kilométer per órás sebességgel elhajítani egy labdát.

– Gondolhatod, hogy feldühített.

– Nagyobb vagy nála – jegyezte meg Dennis.

– Igen, az vagyok. – Charlie felemelte a tekintetét. – Bagóért megvettem, amikor még zsaru volt, én pedig piát szállítottam.

Dennis a kerti széken ült, ölében egy kupac *National Enquirer.*

– Tudtad, hogy Tom és Nicole már jóval azelőtt elhidegültek egymástól, hogy Tóm beadta a válókeresetet?

– Sejtettem, de nem voltam biztos benne – felelte Charlie. – Kérsz egy sört?

6

Robert a szálloda frottírköntösében nyitott ajtót, szájában egy spanglival. Tudta, ki az, és azt is tudta, mi történt, ezért kíváncsi volt, milyen állapotban van Dennis ma délelőtt. Tízes listán – ahol a tíz a teljesen higgadt – Dennis most hét körül volt, szemben az előző esti öttel, bár mielőtt Vernice házánál kiszállt a kocsiból, sikerült feltornásznia magát hatra. Robertet meglepte, hogy Dennis ilyen jól kezeli a helyzetet. Miután körülnézett a lakosztályban, Robert megkínálta a jointtal.

– Csak egy slukkot – fogadta el Dennis –, mert ugranom kell.

Leszívta a füstöt, és hosszan benn tartotta, mielőtt kifújta. Aztán gyorsan szívott még egyet.

– Tíz perc múlva találkozom egy zsaruval a BNyH-ból – mondta.

– Tudod, minek a rövidítése a BNyH?

– Mindenhol ugyanígy hívják – felelte Robert. Dennis ismét körbehordozta tekintetét a lakosztályban, még mindig benn tartva a füstöt, kezében a jointtal. Kinézett a nyitott erkélyajtón a kék égre, körbejárta a kis asztalkát a kanapé mellett, megnézte Robert cédéit és cédélejátszóját, amelyből John Lee Hooker szólt.

– John Lee Hooker – állapította meg Dennis.

– Jó füled van, cimbora – mondta Robert. Dennis elmesélte, hogy régebben megvolt neki a *A boogie királya* című cédé.

– Legközelebb kipróbálok rajtad egy másikat – felelte Robert. – Hogy lássam, mennyire vagy jó.

Dennis harmadszor is megszívta a jointot, ám ezúttal visszaadta.

– Jó cucc.

– Igen, nagyon rendben van. Tegnap este szereztem.

– Miután engem kiraktál?

– Jóval utána, a biztonsági őr haverom révén, aki korábban a memphisi rendőrségnél dolgozott. Elvitt egy Junebug nevű helyre. Így képzelik a fehérek a jointkocsmákat. Tele rossz arcú fazonokkal, akik ellenségesen méregetnek, kivéve néhány fiatal hölgyet meg a tulajt. A fiatal hölgyek meg akarták mutatni a lakókocsijukat, a tulaj pedig drogot akart eladni nekünk. Mondtam, hogy engem inkább az utóbbi érdekel, és vettem egy tasakkal: a helyi tarifa három dolcsi egy fél grammért. Amikor távoztunk, néhány rossz arcú kijött utánunk, szerintem belénk akartak kötni. De aztán meglátták a csilivili fekete Jaguart, és elgondolkodtak: ki lehet ez a nigger, aki ilyen verdával jár? Elhajtottunk, még dudáltam is nekik búcsúzóul.

Látta Dennisen, hogy nagyon szeretne valamit elmondani, és akadtak dolgok, amiket Robert is szeretett volna megtudni, de előbb le akarta ültetni Dennist, helyezze kényelembe magát – a kanapéra, tökéletes –, és gurítson le egy italt. Ez az.

– A két pasas, akik engem bámultak, amikor a létra tetején álltam… – kezdte Dennis.

– Akik lelőtték Floydot.

– Az övék a Junebug.

– Hé, haver, azt hiszed, nem tudom? – Robert elvigyorodott. – Az egyik maga Junebug, a másik pedig Arlen… Novis, igaz?

– A cowboykalapos – erősítette meg Dennis. Lazább lett, mióta belépett, hétről nyolcra javult a hangulata, és ő is vigyorgott. – De honnan tudod?

– Mondtam, hogy mindig megcsinálom a házi feladatomat. Junebug és Mr. Novis intézték el Floydot, még mielőtt nézni kezdtem a műsort, igaz? – Dennis az erkély felé pillantott, de Robert a fejét rázta. – Nem onnan, hanem a hálószobából. Épp öltözködtem.

Dennis felé nyújtotta a jointot, de az visszautasította.

– Nem akarok beszívva ugrani. Csináltam már. Nem jó ötlet.

– Szóval láttak téged, és tudják, hogy te is láttad őket.

– Mindjárt találkozom azzal a nyomozóval – mondta Dennis az órájára pillantva. – Te mit mondanál neki a helyemben?

– Azt, hogy nem voltam ott. Hogy csak egy ostoba fehér srác vagyok, aki húszméteres létrákról ugrál a mélybe. Téged miért nem lőttek le?

– Mert kijött Charlie.

– Igen. Miért nem lőtték le őt is?

– Ismeri azokat a fickókat. Charlie régen szeszt csempészett.

– Barátok?

– Ismeri őket, ez minden.

– Megmondtad nekik, hogy nem beszélsz róluk senkinek, de nem vagy biztos benne, hogy hisznek-e neked. Tudják, ha kinyitod a szádat, nekik reszeltek.

– Pontosan ez a helyzet – bólintott Dennis.

– Nem kérdezted magadtól, hogy mi a faszt keresel itt? Nem gondolsz arra, hogy a legjobb lenne meglépni innen?

Dennis összevonta a szemöldökét, és megrázta a fejét. Azt felelte, nem megy innen sehová most, hogy mindent előkészített a műsorhoz.

Jól van. Nem tojta össze magát, beleáll, bármi következzék is.

– Mi ketten, te meg én, fogjunk össze – mondta Robert. – Érted, mire gondolok? Segítsünk egymásnak. Örülnék, ha eljönnél velem meglátogatni Mr. Kirkbride-ot. – Dennis ismét összevonta a szemöldökét. – Csak a móka kedvéért. Hogy lásd a pasas arcát, amikor megmutatom neki a fényképet. Lásd, hogyan játszom vele.

– Közönséget akarsz. – Dennis felállt a kanapéról. – Mennem kell.

– Én is megnézem a te műsorodat, nézd meg te is az enyémet. Figyelj, telefonáltam, ma délután ott lesz az emberünk a Déli Oázisban.

– Tudod, ki dolgozik ott? – kérdezte Dennis az erkélyhez ballagva.

– A cowboy.

– Hallottam hírét – felelte Robert. – Azt is tudom, hogy ült egypár évet. A biztonsági őr haveromnak vannak még barátai a memphisi rendőrségen. Utánanéznek priuszoknak, ha kéri, ő pedig továbbadja nekem, amire szükségem van.

– Fizetsz neki?

– Méghozzá jóval többet, mint amennyit azért kap, hogy az emberek biztonságban érezzék magukat. – Robert követte tekintetével az erkélyre kilépő Dennist, és eszébe jutott, hogy be akart neki tenni egy cédét. Dennis ezalatt

közvetített, hogy Billy Darwin odalent van, és a szálloda villanyszerelőjével beszél.

– Mit művel? Mondtam, hogy este felállítom a reflektorokat.

Robert a cédéi között válogatva vetette oda Dennisnek:

– Amint megérkeztem és becsekkoltam, beraktam tízezer dollárt a pénztárba készpénzben, hogy tudják, itt vagyok.

– Azt mondtad, nem játszol.

– Csak a látszat kedvéért, mint James Bond. A pénztár a bankom, onnan osztogatom a jattot, hogy ne kelljen magamnál hordanom. Érted? Ennyi pénzért ingyen kaptam a lakosztályt, jegyeket a műsorra, és Mr. Billy Darwin személyesen üdvözölt. Dörzsölt pasas. A szemedbe néz, és azonnal tudja, ki vagy. Öt másodperc alatt leveszi, hogy komoly-e a dumád, vagy csak adod a jampit. Érted, miről beszélek?

Dennis visszafordult az erkélyről.

– Halvány fogalmam sincs.

– Van Shemekia Copelandnek egy dala, abban szerepel ez a kifejezés. „Adja a jampit”, vagyis vetít, kamuzik. – Megtalálta a keresett cédét, és berakta John Lee Hooker helyett.

– És hogy vizsgáztál Darwinnál?

De felcsendült a cédé, lassú, vontatott dallam.

– Ezt hallgasd meg – szólt Robert –, kíváncsi vagyok, felismered-e, ki ez.

Dennis egy férfi baritonját hallotta, aki félig énekelte, félig mondta a szöveget:

Csontot hoztam neked.
Csontot hoztam neked.

Kicsi csontot hoztam neked.
Csontot hoztam neked, mert kutyus vagyok.
És szinte mindig meztelenül járok.

– A harmonika alapján lehetne akár Little Walter, de nem tudom – mondta Dennis.

– Little Walter, lófaszt. Haver, ez Marvin Pontiac, és a *Kutyus vagyok* című slágere.

– Sosem hallottam róla.

– Szégyellheted magad. Marvin az én emberem. Marvin Pontiac, aki részben Muddy Waters örököse. A másik részét pedig Iggy Pop lopta el *tőle.* Ismered Iggyt?

– Persze, és értem, mire gondolsz. Iggy biztosan tőle vette *A kutyád, akarok lenni* című szám ötletét… igen, a *Kutyus vagyok*ból.

Marvin Pontiac hangja tovább beszélt, énekelt:

Kutyus vagyok.
Nedvesen bűzlök, mert kutyus vagyok.

– Saját meghatározása szerint a zenéje részben afrojudaista blues – magyarázta Robert. – Marvin mindig fehér köpönyeget és turbánt viselt, mint Erykah Badu, mielőtt kopaszra borotválta a fejét. Volt egy stílusa. Egyedül élt… Ezt hallgasd meg. Egy producer hosszasan könyörgött neki, hadd vegyen fel vele egy lemezt. Marvin Pontiac azt mondta, egye fene, megcsinálja, de csak ha a producer lenyírja nála a füvet.

– A füvet?

– Igen, a füvet, rendesen fűnyíróval. A pasas megcsinálta, hogy be tudja csábítani Marvint a stúdióba.

Azt a lemezt hallgatod most, *A legendás Marvin Pontiac legnagyobb slágereit.* Rajta van a *Palacsinták.* Abban szerepel az a sor, hogy „a péniszemnek arca van, és megugatja a németeket”. Ez azért vicces, mert Marvin Pontiac arcáról egyetlen fénykép sem készült. Azt a néhány fotót, ami maradt róla, távolról csinálták: fehér köpönyeget és turbánt visel rajtuk. De közelkép egy sincs.

– El még?

– ’77-ben meghalt Detroitban. Elütötte egy busz, a keselyűk pedig lecsaptak a hagyatékára, Iggy meg a többiek, Dávid Bowie. De nem kellene már készülnöd? Mindjárt ugrasz. Tudod már, mit fogsz bemutatni?

– Sosem találom ki előre, csak amikor már fent vagyok. A ma délutáni ugrás lesz a bemelegítés.

– Nézz körül a létra tetejéről. Ha sokan vannak, nyomj egy csavart triplaszaltót. Ha kevesen…

– Szimpla hátraszaltó csukamozdulattal. Mennem kell – mondta Dennis. – Találkozom a felügyelővel.

– Várj. – Robert az erkélyhez lépett. – Emlékszel arra, amit a híres keresztútról mondtam?

Dennis megrázta a fejét.

– Tegnap éjjel, amikor hazavittelek Tunicába. – Robert szünetet tartott, de Dennis nem szólt semmit. – Éppen a nagy Robert Johnsonról meséltem neked, amikor elhúztak mellettünk a rendőrautók.

– Igen, emlékszem.

Robert az égre mutatott.

– Abban az irányban ötven kilométerre innen a 49-es autópálya keresztezi a régi 61-es utat.

– És?

– Ott van a híres keresztút. Ahol a nagy Robert Johnson eladta a lelkét az ördögnek. Érted, miről beszélek?

Nem, nem értette.

A felét sem értette annak, amit Robert szövegelt neki.

Azért jött volna ide Robert, mert itt született néhány nevezetes blues-zenész? Mint a turisták, akik felkeresik Elvis házát Tupelóban, mert az ágya még ott áll a nappaliban? Robert túl nagymenő volt ehhez. Ő nem keresett volna fel egy turistalátványosságot, ő maga volt a látványosság. Talán tehetségekre vadászik? Valami elfeledett zsenire, egy újabb Marvin Pontiacra, akit aztán visszavisz magával Detroitba?

Vagy ezzel csak mellékesen foglalkozik Mr. Kirkbride mellett?

Miért akarja megmutatni Kirkbride-nak azt a hídról lelógatott hullát ábrázoló fotót? Mit akar elérni vele? Talán kárpótlásra vágyik? Kirkbride együttérzésére apellál? Azt reméli, hogy a pasas egy érző szívű gazdag? Aki hajlandó hozzájárulni… mihez is? Esetleg egy alapítvány létrehozásához, amely támogatja a meglincselt férfi leszármazottainak tanulmányait.

Robert egy drága S-Type Jaguart vezet, Robert választékosan beszél… talán nem is a dédapja a hídról lógó meztelen hulla.

Dennis ezen gondolkodott, mialatt lement a lifttel, keresztülvágott az előcsarnokon, majd végigsétált a folyosón, és elhaladt az illemhelyek, a kozmetikai szalon, az edzőterem és a szauna mellett a teraszon lévő bár felé.

Robert elég magabiztos volt ahhoz, hogy megbízzon benne. Hitt neki. Előző este azt mondta a kocsiban, hogy

„Ha az a pasas szívózik veled, csak szólj.” Dennis már akkor is hitt neki, és ez azóta sem változott. Robert tudta, mi folyik itt. Tudta, hogy Arlen Novis ült börtönben, és Mr. Kirkbride-nak dolgozik, mert Robert utánanézett Mr. Kirkbride-nak, muszáj volt neki, csak így deríthette ki, érdemes-e ráhajtania a fickóra.

Dennis kinyitotta az üvegajtót, és kilépett a teraszra.

– Mr. Lenahan?

A Bűnügyi Nyomozóhivatal felügyelője volt az, John Rau, csak ő lehetett. Felállt az egyik asztal mellől, és kezet nyújtott. Dennis odalépett hozzá, és kezet fogtak. John Rau ingujjban volt, de nyakkendőt viselt, sötétkék zakója a szék támláján hevert. Átnyújtotta Dennisnek a névjegykártyáját, és kedvesen érdeklődött, kér-e valami hideg innivalót. Dennis köszönettel visszautasította: úgy érezte, a fű kellőképpen ellazította. Jó cucc.

John Rau asztalán egy üveg Coca-Cola állt, mellette pedig dió- és mogyorófélék egy tálkában. Leültek, és Dennis hagyta, hogy a férfi elmagyarázza, kicsoda és milyen ügyben nyomoz. John Rau azt mondta, nem fog sokáig tartani, megérti, hogy Dennisnek fel kell készülnie a produkciójára.

Dennis a férfi nyakkendőjét bámulta: kék színű volt, a közepén egy amerikai zászlóval.

– Ez inkább csak bemelegítés, semmint produkció – magyarázta.

– Több mint egy hónapja nem ugrottam. – A tálkában lévő magvakra pillantott, és hirtelen megkívánta őket. – Persze, ha bárki kíváncsi rá, azt szívesen látom. Vehetek belőle? – kérdezte a tálka felé nyúlva.

– Persze, szolgálja ki magát – mutatott John Rau a tálkára, majd Dennis építményére nézett. – Mondtam Mr. Darwinnak, hogy a nyomozás a maga műsorának is jól jöhet.

Dennis is hátrasandított a válla felett. Billy Darwin még mindig a villanyszerelővel ügyködött valamit.

– Úgy tűnt, egyetért velem. Arra számít, hogy elsősorban a helyiek lesznek a közönsége. – Megvárta, míg Dennis visszafordul az asztal felé.

– Hány órakor távozott innen tegnap este?

– Hét körül.

– Showers akkor még dolgozott?

– Az acéldrótokat ellenőrizte.

– Megbízott benne? Showers nem volt kissé fura alak?

– Értett ahhoz, amit csinál – felelte Dennis az amerikai zászlót tanulmányozva John Rau nyakkendőjén. Valami nem stimmelt vele.

– Elmondta magának, hogy rendőrségi informátor?

– Nem, semmi ilyesmit nem mondott. Alig beszéltünk valamit.

Dennis a mogyorós tálka felé nyúlt, mire John Rau közelebb tolta hozzá. Volt benne kesudió, földimogyoró, mandula, egy pekándió… Dennis kivett belőle egy marokkal.

– Mit tud a hátteréről? – kérdezte John Rau.

– Tudom, hogy ült börtönben. És azt hallottam róla, hogy Floyd a Dixie maffia tagja volt, de nem bíztak benne.

– Kivel beszélt róla?

– Charlie Hoke-kal és a főbérlőnkkel.

– Ők mondták, hogy Floyd Showers a Dixie maffia tagja?

John Rau kivett egy magot a tálból, a pekánt, és a szájába dobta.

– Azt csak úgy kikövetkeztettem a hallottakból.

– Mit tud a Dixie maffiáról?

– Semmit. Először a floridai Panama Cityben hallottam róluk. Talán két éve.

John Rau kivett a tálból egy kerek mogyorót.

– Nem olyanok, mint a szervezettbűnöző-családok. Van egy társaság itt, amelyik drogot árul. Van egy másik, amelyik kamionok kirablására szakosodott. Van egy társaság a börtönben, amelyik homoszexuális férfiakból zsarol ki pénzt idekint. Vannak illegális szeszfőzők, csempészek, metamfetaminkészítők… nem állnak kapcsolatban egymással. Az egyetlen közös bennük, hogy mindnyájan erőszakos bűnözők.

– Floyd is közéjük tartozott?

– Maga is látta, milyen típus. El tudja képzelni róla, hogy részt vett valami durva bűncselekményben? Showers maga ajánlkozott, hogy ha elengedünk néhány évet a büntetéséből, akkor nekünk dolgozik informátorként.

– Nem gondoltam volna, hogy ennyi esze volt – jegyezte meg Dennis.

– Nem volt. Én konkrétan idiótának tartottam. Kiderült, hogy lövése nincs arról, mi folyik körülötte. Amit elmondott nekünk, az vagy köztudott volt, megírták az újságok, vagy ő találta ki. Fogalmam sincs, miért lőtték le. Ráadásul öt lövéssel. Az orvosszakértő szerint nehezebb volt kinyírni, mint egy csótányt.

Dennis ismét John Rau nyakkendőjét bámulta.

– Azt hiszem, valami nem stimmel azzal a zászlóval, de nem tudom, micsoda – jegyezte meg.

John Rau elmosolyodott.

– Megszámolta a csillagokat?

– Próbáltam, de túl kicsik.

John Rau megemelte a nyakkendő vastagabbik szárát, és lepillantott rá.

– Csak harmincöt csillag van rajta. Ennyi állama volt az Uniónak 1863-ban, annak ellenére, hogy akkor már hadban *álltunk* a kilépett államokkal. Lincoln nem engedte, hogy az őket reprezentáló csillagokat levegyék a zászlóról.

Valami még mindig nem stimmelt.

Dennis kimarkolt egy újabb adag mogyorót. Legszívesebben az egészet a szájába tömte volna, de uralkodott magán.

– Azt mondta, hogy hadban álltunk a kilépett államokkal. Úgy beszél, mint egy jenki.

– Tudja, mi az oka? Mindig, amikor egy háborús újrajátszás közeledik, annak a félnek a bőrébe bújok, akit alakítani fogok. A mostani felvonulás nem ígérkezik túl népesnek, kevesen lesznek a jenkik. Mivel én mindkét oldallal tudok azonosulni, idén az északiak kék egyenruháját fogom viselni. Valószínűleg a második New Jersey-i lovasított gyalogosezredét. Ők is ott voltak Brice-nál.

– Brice's Cross Roads – bólintott Dennis.

John Rau felvonta a szemöldökét.

– Maga is részt vesz rajta?

– Nem, de Charlie Hoke igen, és úgy hallom, Mr. Kirkbride lesz Nathan Bedford Forrest.

John Rau ismét elmosolyodott.

– Walter imádja az öreg Bedfordot. Igen, eredetileg mi ketten találtuk ki ezt a mostanit Walterrel. Véletlenül megemlítettem, hogy az a terület innen keletre, tele

azokkal kisméretű tölgyekkel, hasonlít Brice-ra. Batesville-ből idefelé hajtva vettem észre. Walter azonnal lecsapott rá. Megkérdezte, van-e kedvem hozzá. Haboztam, mert szeptemberben már ott van a corinthi csata, amit Corinthban fogunk eljátszani. Általában a Robinett üteget is bemutatjuk, mert azt a sztorit szinte minden déli ismeri. Flallott már róla?

– Robinett üteg?

– Egy déli zászlóalj megrohamozott egy szövetségi tüzérségi állást. Az egyik hős a második texasi hadosztály ezredese volt, William Rogers, aki elesett az akció során. Hét lövést kapott.

– Ki győzött?

– A szövetségiek visszaverték őket. Emlékeztettem Waltert Corinth-ra. Valamint arra a tényre, hogy Brice's Cross Roads két évvel Shiloh és Corinth *után* történt. Nem mintha számítana, de úgy éreztem, meg kell említenem. Azután Billy Darwinhoz is eljutott a dolog. Azonnal meglátta benne a lehetőséget: kis jelentőségű katonai felvonulás, de nagy jelentőségű turistalátványosság. A tömeg gyorsan belefárad abba, hogy a tűző napon álldogáljon, és bejön a kaszinókba játszani.

John Rau elhallgatott, felemelte a tekintetét, és hunyorogva azt kérdezte:

– Az Darwin odafent?

Dennis megfordult, és a következő pillanatban talpra ugrott, mert *valóban* ő volt az. Billy Darwin a létra tetején állt. Dennis látta, hogy két kézzel kapaszkodik, miközben az eget bámulja.

– Azt hiszem, leblokkolt – mondta Dennis. – Le kell hoznom onnan.

– Az a tag a tartálynál pont őrá világít a reflektorral – jegyezte meg John Rau. – De nem lehet látni.

– Mennem kell.

– Mr. Lenahan, még egy utolsó kérdés.

Dennis megtorpant, és visszanézett.

– Igen?

– Milyen állathoz hasonlítaná Floyd Showerst?

Ez most komoly?

– Nem tudom – felelte Dennis, és elindult. Ahogy átvágott a gyepen, egy kép jelent meg a fejében, de már túl későn ahhoz, hogy elmondhassa a nyomozónak: elgázolt állattetem az autópályán, Floyd zakójára emlékeztető barna szőrrel.

Nem vette le a tekintetét Billy Darwinról, aki rövidnadrágban és pólóban állt odafent. Most már csak fél kézzel fogta a létrát, lefelé nézett, és integetett. Dennis odaért a szálloda villanyszerelőjéhez, aki egy talajhoz erősített reflektor fölé görnyedt. A reflektort egyenesen Billy Darwinra irányították.

– Mi a francot művel?

A villanyszerelő kantáros nadrágot viselt, szája sarkából bagó lógott.

– Valami gond van?

– Mondtam, hogy én majd elhelyezem a reflektorokat.

– Maga a főnök vagy ő?

– Azt hiszi, ő fogja felvinni a lámpákat a létrára, tizenkét méter magasba meg a tetejére?

– Mi szükség van rájuk odafönt?

– Hogy megvilágítsák a medencét. Hogy lássam azt a nyavalyás vizet. Megmondtam neki, hogy majd én bevilágítom a produkciót. És majd akkor, ha besötétedik, nem verőfényes napsütésben.

Dennis ismét felnézett a létra tetejére.

– Maga szerint le tud jönni onnan?

– Úgy mászott fel, mint a majom.

– Lejönni nem ugyanaz, mint felmenni – mondta Dennis.

Néhány perccel később szótlanul figyelte, ahogy Billy Darwin lefelé indul: először óvatosan, mindkét láb ugyanazon a létrafokon, mielőtt továbblépne a következőre. Az építmény felső szakaszán még ilyenformán araszolt, de aztán ráérzett a nyavalyás bodros hajú hencegő, mert váltott lábbal folytatta, miközben keze olajozottan siklott a létra külső szélén. Dennis megvárta, amíg leér.

– Megcsinálta.

– Látnom kellett, milyen – felelte Billy Darwin. – Remek panoráma nyílik a folyóra, belátni a kanyarokat. De szerintem a tartály nagyobbnak tűnik onnan egy féldollárosnál. Inkább olyan, mint egy teáscsésze.

– Este kellene látnia – mondta Dennis. – Miután az ember fél kézzel felmászott, a másik kezében a reflektorokat cipelve.

– Ó? – lepődött meg a rohadék. – Azt hittem, ahhoz valami szerkezetet használ. Hogy is hívják? Amivel a létra darabjait húzta fel. Emelőcsiga?

Délután kettőkor Dennis harmincnyolc embert számolt össze a gyepen. Néhányan otthonról hozott műanyag székeken foglaltak helyet. A helybéliek, gondolta Dennis, bár nem sokban különböztek a szállodából kisétáló vendégektől. Észrevette Robert Taylort, amint Billy Darwin társaságában álldogál – két laza fickó sportos öltözékben.

Eredetileg úgy volt, hogy Vernice is jelen lesz – megnézi, miről is szól a toronyugrás –, de otthon tanulta a szöveget estére. Charlie Hoke fogja felkonferálni az ugrásokat. A háromméteres ugródeszka alatt áll majd a dobogón, mikrofon nélkül, egy megafonnal, amellyel a dobóketrechez szokta csábítani a vállalkozó kedvű vendégeket. Dennis megbeszélte vele, hogy minden alkalommal, amikor kimászik a vízből, elmondja neki, milyen ugrás következik, Charlie pedig felkonferálja.

– Ne felejtsd el közölni velük, hogy több mint egy hónapja nem ugrottam, és ez csak afféle bemelegítés a ma esti negyed tízes produkcióra – figyelmeztette Dennis. – Tegyél hozzá egy-két hangzatos mondatot is a plakátokról: „Acapulco szikláiról Tunicába", az *ABC Sport* világbajnoka, jó vagyok az anyukámhoz… Szólj nekik, hogy addig ne tapsoljanak, amíg ki nem mászom a vízből, mert nem hallom. És három méternél senki ne jöjjön közelebb a tartályhoz. Az a fröccsenési zóna.

Charlie bemutatta Dennist, aki egy előreszaltót produkált, majd egy csavart ugrást tizenkét méter magasból, hogy felkeltse a tömeg érdeklődését.

– Ne felejtsék el, hogy Dennis most még csak bemelegít – mondta Charlie az egybegyűlteknek. – A legnagyobb trükköket estére tartogatja.

Dennis ugrott egy triplaszaltót a háromméteres deszkáról, amit Charlie így kommentált:

– Saját tapasztalatból tudom, miután tizennyolc évig profi baseballdobóként játszottam, hogy a bemelegítésre mindig időt kell szánni, mielőtt az ember kimegy a pályára, hogy szembenézzen a legjobb ütőkkel. Hát nem volt gyönyörű? Triplaszaltó. Gyerünk, nagy tapsot kérek, hogy Dennis is hallja!

Dennis ugrott egy repülő hátraszaltót tizenkét méterről.

– Ez egy repülő hátraszaltó volt – mondta Charlie. – Tudtam, hogy jó formában vagyok, amikor olyan legendás ütőkkel kerültem szembe, mint Don Mattingly vagy Mike Schmidt, és jó néhányszor volt szerencsém kiejteni őket. Szóljon az a taps a világbajnok Dennis Lenahannek!

Dennis kimászott a vízből, és hátrafésülte a haját.

– Kinek a műsora ez, bazmeg, a tiéd vagy az enyém? Most ugrom a tetejéről.

– Most pedig a világbajnok Dennis Lenahan, a nagyszerű sportember a huszonnégy méteres létra legtetejéről fog bemutatni egy ugrást. Hölgyeim és uraim, fiúk és lányok, aki akar, mormoljon el egy imát Dennisért, mert magasabbról fog leugrani Acapulco szikláinál, ahol egyszer eltörte az orrát. És kérem, várjanak a tapssal, amíg meg nem látjuk őt egy darabban kimászni a tartályból.

– Milyen voltam? – kérdezte utána Charlie.

– Imádnak, haver – mondta Robert.

– Ez volt a produkció? – tudakolta Billy Darwin.

– A konferálásban elhangzott, hogy ez csak a bemelegítés volt – felelte Dennis.

Billy Darwin asszisztense, a napbarnított, sötét hajú bombázó Carla is főnökével tartott, barna nyári ruhában.

– Mit szólsz hozzá? – kérdezte tőle Billy Darwin.

– Király volt – válaszolta Carla Dennisre nézve.

– Oké – mondta Billy Darwin, és távoztak.

– Ideje meglátogatnunk Mr. Kirkbride-ot – szólalt meg Robert.

7

A fotón látható meztelen, fekete férfi alig három méterrel lógott a folyó felett. A feje fölötti hídon ötvenhatan álltak a korlát mögött. Dennis összeszámolta őket – többen voltak, mint ahányan az ő produkcióját megtekintették nyári kalapot viselő nők, gyerekek, férfiak kantáros nadrágban és nemezkalapban, egy sötét öltönyös férfi egyik kezével a híd tartógerendájának támaszkodva, másik keze a zsebében. A folyópart sűrűn benőve fákkal és bokrokkal, a víz mozdulatlan. A fénykép megbarnult, néhol megrepedezett. Az alján kézírással ezek a szavak álltak: MOLESZTÁLT EGY NŐT – TIPPAH MEGYE, MISSISSIPPI – 1915.

A kép az ülésen hevert, amikor Dennis beszállt a kocsiba, és egész idő alatt a 20 x 25 centiméteres fotót tanulmányozta, amíg elértek a régi 61-es úthoz, ahol Robert délnek fordult Tunica felé. Halk blues szólt a hangfalakból.

– Háttérzene a fényképhez – mondta Robert. – Először Robert Johnson énekelte, hogy „Azt hiszem, kiporolom a seprűmet”, most pedig Elmore James porolja a saját seprűjét, de egy fokkal keményebben. Elmore felült Robert Johnson hátára, beizzította a seprűt, és sláger lett belőle. Utána következik majd az Elmore hátán lovagló Jimmy Reed. Így megy ez. Később pedig meghallgatjuk II. Sonny Boy Williamsont, majd a blues költőjét, Willie Dixont.

– Kisgyerekek is szerepelnek a képen – jegyezte meg Dennis.

– Nem is egy. Meg két kutya. Nem értik, mi a lófaszt csinál az a sok ember a hídon.

Dennis felemelte a képet.

– Hová tegyem?

– A táskámba, ott van a hátsó ülésen.

Dennis hátranyúlt érte, az ölébe vette a sötétbarna aktatáskát, és kinyitotta. Egy irattartó mappa alól egy pisztoly fekete markolata kandikált ki.

– Ugye nem fogod lelőni?

Robert rápillantott.

– Neeem, csak beszélgetünk.

– Mi ez?

– Walther PPK, James Bond is ilyet használt. Csak a biztonság kedvéért. Ha esetleg olyan szituációba kerülök, mint te.

Sonny Boy szólt a magnóból, amikor bekanyarodtak a Déli Oázishoz. Elhaladtak egy óriásplakát mellett, amely azt mutatta, hogy fog kinézni a lakópark, amikor elkészül: egyszintes, csúcsos tetejű házak a fákkal szegélyezett utcákon, amelyek egyáltalán nem hasonlítottak a csupasz talajon álló modellekre.

– Ezek teljesen átlagos házak – mondta Dennis.

– Sonny Boy mindent elmesél, amit csak tud. Igen, ha egyszer hozzápakolják a garázsokat meg a többi szirszart. Nagy darabokban ideszállítják, és összeszögelik őket. Látod ott a betonkeverőt? Az önti ki az alapot, amin a házak állni fognak.

Ahogy elhaladtak a modellek mellett, látták a típusokat jelölő feliratokat: VICKSBURG, BILOXI, GREENVILLE.

– Yazoo – mondta Robert. – Ez az álmom, egy Yazoo nevű házban lakni.

A nagy, előre gyártott elemekből épült, név nélküli faházról kiderült, hogy Kirkbride Amerikai Álom nevű kivitelezőcégének az irodája. Leparkoltak előtte.

Walter Kirkbride aranygombokkal és aranyzsinórokkal díszített konföderációs tiszti zubbonyban állt az íróasztala mellett, amit a rendes utcai viseletére húzott fel. Meglepték azzal, hogy bejelentés nélkül érkeztek – senkit nem találtak az iroda előterében –, de a férfi gyorsan felocsúdott, és magához ragadta az irányítást.

– Miben segíthetek? – Az íróasztal mögötti falon hatalmas konföderációs zászló díszlett. – Ha munkát keresnek, megkapják. Ha házat akarnak venni, válasszanak. Ha pedig azért jöttek, mert csatlakozni akarnak Kirkbride dandárjához, akkor nem is lehetne tökéletesebb az időzítés, mert éppen új embereket keresek. Magát előléptetem hadnaggyá – mondta Dennisnek, majd némi hallgatás után Roberthez fordult: – És magának is találok valami különleges feladatot.

– Valami különlegeset?

Robert mindössze ennyit mondott. Dennis bemutatta magukat Kirkbride-nak. Kezet ráztak.

– Ha nem tudnám, hogy elhunyt, esküszöm, azt hinném, hogy maga Nathan Bedford Forrest – jegyezte meg Dennis.

– Számos alkalommal voltam már a tábornok – felelte Kirkbride. – Kedves magától, hogy ezt mondja. De a feleségem közölte, hogy nem hajlandó megcsókolni, ha megint befestem a szakállamat. Amúgy nem kis feladat a jó öreg Bedford bőrébe bújni. Itt van – mondta Kirkbride a

másik fal felé fordulva, amelyen festmények lógtak – élete virágában.

– Ő alapította a KKK-t, igaz? – vetette közbe Robert.

– Akkoriban még nem volt annyira fajilag orientált, mint mostanában. Távolról sem. – Ismét a fal felé fordult. – Balról jobbra Forrest, Jackson, Jeb Stuart és Robert E. Lee – soha egyetlen tábornokért sem rajongtak úgy az emberei, mint őérte. Talán csak Stonewallért és Napóleonért.

– Rajongtak értük, ők pedig a halálba küldték őket – mondta Robert.

Kirkbride elvörösödött.

– Harcoltak, és meghaltak a becsületükért – felelte.

– Hatezer halott és sebesült három nappal a háború vége előtt – folytatta Robert. – Van értelme a halálba menni, amikor mindenki tudja, hogy a háború eldőlt?

– Biztos benne, hogy így történt?

– A Sayler's Creek-i csata. '65 áprilisában.

Dennis Robertre pillantott. Sayler's Creek? Ezt csak úgy kitalálta, vagy…

– Mr. Kirkbride – mondta Robert. – Szeretnék valamit mutatni önnek, ha megengedi.

Kirkbride arca még mindig paprikavörös volt, de látva, hogy Robert felemeli az aktatáskáját, az asztalra mutatott:

– Tessék, tegye csak oda. – Dennisre pillantott, miközben oldalra lépett. – Nyilván kíváncsi, mit művelek egyenruhában, vagyis félig felöltözve, de esküszöm, nem vagyok műanyag huszár. Ugyanolyan szívvel-lélekkel csinálom, mint John Rau, ha esetleg ismeri az újrajátszások kapcsán. John a lelke mélyén jenki, annak ellenére, hogy a jogi diplomáját itt szerezte Mississippiben. Ha jól tudom, eredetileg valahonnan Kentuckyból

származik. Nem, valójában azért járkálok félig beöltözve, mert közeledik a felvonulás, és hozzá akarok szokni, milyen ezt a meleg gyapjúzubbonyt viselni egy nyári napon. Idebent még hagyján, amikor megy a légkondi, de odakint… na, az kemény. Ha rendesen csinálnám, a nadrágot is fel kellene vennem hozzá.

Robert elővette a fotót az aktatáskájából.

– Mr. Kirkbride? – Átnyújtotta neki a 20 x 25-ös fényképet, és megvárta, amíg a férfi ránéz. – Az ott a dédnagyapám, amint a Hatchie-hídról lóg 1915. augusztus 30-án.

– Uramisten – mondta Walter Kirkbride.

– Az pedig ott az ön nagyapja – folytatta Robert. – A sötét öltönyös férfi felemelt kézzel.

Kirkbride a fotóra meredt. Megkerülte vele az íróasztalt, elővett egy nagyítót a középső fiókból, és most azon keresztül tanulmányozta a képet.

– Honnan tudja, hogy ez a nagyapám? – kérdezte.

– Vannak úgynevezett közvetett bizonyítékaim – felelte Robert.

– A dédnagyapám az ön családjának ültetvényén dolgozott Tippah megyében abban az időben. Birtokomban van a gyilkosságról beszámoló újságcikk. Akkor persze nem úgy nevezték. Úgy gondolták, hogy a lincselés néha elkerülhetetlen, amikor a hatóságok képtelenek betartatni a törvényeket és a rendet. Vannak nálam születési anyakönyvi kivonatok is, köztük az ön nagyapjáé is, amely igazolja az életkorát a szóban forgó időpontban.

– Ez nekem nem bizonyít semmit – jelentette ki Kirkbride.

– Valamint a saját fülemmel hallottam egy szemtanú, a nagyapám, Douglas Taylor beszámolóját, aki jelen volt az eseményen – tette hozzá Robert.

Hagyta, hogy Walter Kirkbride megemésszе a hallottakat, majd Dennisre pillantott, és folytatta:

– Talán hallott a nagyapámról. Híres blueszenész volt a deltavidékről, aki Broom Taylor néven futott be karriert. Kisebb lebujokban játszott ezen a környéken egészen Greenville-ig. Azután Detroitba költözött, és felvette nagy slágerét, a *Tishomingo Bluest.* Ez nagyjából akkor történt, amikor John Lee Hooker ideköltözött.

Dennis szótlanul figyelt. Robert ugyanabból a kalapból húzta elő Broom Taylort, ahol Sayler's Creeket és a többi teljesen kiszámíthatatlan dolgot tartotta. Persze az is lehet, hogy ott helyben találta ki mindet.

– Mr. Kirkbride – folytatta Robert. – A nagyapám ott volt abban a viskóban, amit az otthonuknak hívtak, amikor az ön nagyapja és az emberei rájuk gyújtották. Kisgyerek volt még, a hét gyerek közül a legkisebb. Akkor is ott volt, amikor botokkal összevissza verték az apját, és levágták a farkát. A hídnál is ott volt, nem rajta, a képen hiába keresi Douglast. A bokrok közt bujkált, mert az anyja megtiltotta neki, hogy odamenjen. De látta, amikor az apját átdobták a korláton, és a kötél eltörte a nyakát. Látja, hogy a feje majdnem a válláig bicsaklik? Hallotta, hogy az ott lévők Mr. Kirkbride-nak szólítják a sötét öltönyös férfit. „Tessék, Mr. Kirkbride, móresre tanítottuk a niggert, aki molesztálta a nagyságát." Az asszony, akiről beszéltek, természetesen az ön nagyanyja.

Dennis a fotót bámuló Kirkbride-ot figyelte.

– Be akar perelni?

– Nem, uram.

– Akkor mit akar?

– Csak kíváncsi voltam, tud-e róla.

Kirkbride nagy levegőt vett, majd megrázta a fejét, és azt felelte, hogy nem.

– Az eredeti egy képeslap volt, azt nagyíttattam fel – mondta Robert.

– Talán nem kellett volna idehoznom. Nem akartam tiszteletlenül viselkedni.

– Bár nem vagyok teljesen meggyőződve róla, hogy a hídon látható férfi a nagyapám, mert már nem él, de megértem, mit jelent ez magának, és miért keresett fel – felelte Kirkbride. – Ha az én felmenőm lett volna az, akit…

– Meglincseltek – szúrta közbe Robert.

– …ily módon ért a halál, én is tudni akarnám, ki a felelős a történtekért.

– Nem keresek felelősöket – mondta Robert. – És tényleg őszintén sajnálom, hogy zavartam. De tudja, mit…?

Egy pillanatra elhallgatott, és Dennisnek a leghalványabb fogalma sem volt, mi következik.

– Amikor azt mondta, csatlakozhatnánk a felvonuláshoz, említette, hogy lenne egy különleges feladata számomra. Mire gondolt, hordhatnám a vizet?

– Ugyan, dehogy – tiltakozott Kirkbride, és lerakta a fotót az íróasztal lapjára, amelyet hosszú, keskeny vágások csúfítottak el.

Dennis figyelmét nem kerülték el a vágások. Mintha gereblyét húztak volna végig az asztallapon, amelynek azután próbálták eltüntetni a nyomait.

– Nem fizikai munkára gondoltam – mondta Kirkbride még mindig védekezve.

– Csak kíváncsi voltam, mert úgy emlékszem, Forrest tábornok kíséretében feketék is voltak – folytatta Robert. – Olvasott róla?

Kirkbride bólintott.

– Igen, azt hiszem.

– Színeseknek nevezte őket. Kiválasztott néhányat a rabszolgái közül, és azt mondta nekik: „Ti velem jöttök a háborúba. Ha győzünk, felszabadítalak benneteket. Ha veszítünk, úgyis szabadok vagytok.” Emlékszik erre, Mr. Kirkbride?

A férfi ismét bólintott, fél szemmel Forrest tábornok falon lógó festményére sandítva.

– Igen, tudom, hogy volt néhány rabszolga a kíséretében.

– Emlékszik, mit mondott Forrest tábornok a háború után?

– Hadd gondolkodjak – mondta Kirkbride.

– Forrest tábornok azt mondta: „Ezek a fiúk végig velem voltak, és nem akadt náluk jobb konföderációs katona.” Szóval lehetek akár szürkében, mint afrikai konföderációs katona, de felvonulhatok kékben is. Úgy rémlik, Bouton ezredes irányítása alatt két színes ezred, az ötvenötödik és az ötvenkilencedik is részt vett a Brice’s Cross Roads-i csatában, aminek az újrajátszására készülnek. Ha jól tudom, Tishomingo Creek fölött foglaltak pozíciót, és később ők fedezték az uniós csapatok visszavonulását Guntown Roadnál. Erről hallott már, igaz?

– Igen, természetesen – felelte Kirkbride. – Fejvesztett menekülés volt.

– Nathan egészen Memphisig kergette a jenkiket. Ezért nem szeretnék erre az eseményre északi egyenruhába bújni, annak ellenére sem, hogy a színesek alkotta ezredre

nem lehetett panasz. Nem, idén délinek öltözöm, szürkét fogok viselni, csak még azt nem tudom, pontosan milyen minőségben.

Dennis közbevágott.

– Walter, fesse be a szakállát. Ön kiköpött Forrest tábornok, komolyan mondom. Vegye fel Robertet a kíséretébe, mindent tud a polgárháborúról.

– Felderítőként – tette hozzá Robert.

– Ő lesz a felderítője – mondta Dennis Walternek. – De a szakállát tényleg be kellene festenie.

Kisétáltak az előtéren keresztül, amelyet makettek, szórólapok, az Oázis térképe, a házmodelleket ábrázoló színes fotók és egy konföderációs zászló díszített.

– Szerintem befesti – mondta Robert.

Dennis nem volt olyan biztos benne.

– Azt mondta, megtenné, de úgy tűnt, fél a feleségétől.

– Ez az ember egy bolond – állapította meg Robert odakint, a kocsi felé menet.

– Hitt neked – mondta Dennis.

– Éppen erről beszélek, tiszta bolond. – Beültek a kocsiba. – Még akkor is, ha igaz lenne, amit mondtam.

Már elhagyták a Déli Oázist, és az autópályán száguldottak, amikor Dennis visszakérdezett:

– Hogy érted azt, hogy ha igaz lenne?

– Hallottad a sztorit. Te elhitted?

– Nem.

– De ez még nem jelenti azt, hogy nem igaz, ugye?

– Várj egy kicsit, a dédnagyapád lógott arról a hídról?

– Az *ő* nagyapja állt a hídon? A Hatchie folyó volt az? Meglincseltek egy férfit Tippah megyében, 1915-ben? Élt

valaha egy Broom Taylor nevű bluesénekes? – sorolta Robert.

– Élt?

– Te mit gondolsz?

Elhajtottak Tunica mellett az autópályán, a szállodák felé tartva. – Azért jöttél ide, mert tudtál az újrajátszásról – mondta Dennis.

– Igen, tudtam.

– Részt akartál venni rajta. Ezért utánanéztél dolgoknak.

– Azt már régebben megtettem. Kigyúrtam magam a Brice's Cross Roads-i csatából.

– Eleget tanultál ahhoz, hogy igazi szakértőnek tűnj.

– Ez a kulcsa annak, hogy jó ügynök legyen az ember.

– Mit árulsz?

– Magamat, ember, magamat.

– Korábban egyszer sem említetted a felvonulást.

– Nem kérdezted, hogy érdekel-e.

– Mi az a műanyag huszár?

– Aki nem veszi elég komolyan. Pólót visel az egyenruha alatt, csizma helyett a saját cipőjét, nem eszik sózott disznóhúst, csokit tart a hátizsákjában. Vagy az oldalzsákjában, ha déli.

– Honnan tudsz ennyi mindent?

– Olvasok.

– Az a kép a lincselésről…

– Mit akarsz hallani?

– Csak arra használtad, hogy csőbe húzd vele Kirkbride-ot.

– Az még nem jelenti azt, hogy nem valódi.

Dennis egy pillanatra elhallgatott, majd folytatta.

– Végig tudtad, hogy részt akarsz venni vele a csata újrajátszásában.

– Sokat segítettél, ugye tudod? Amikor azt mondtad neki, hogy fesse be a szakállát. Azonnal vetted a lapot.

Dennis ismét elhallgatott.

– Még nem végeztél vele, igaz? – kérdezte aztán.

– Figyelj rám, Dennis – fordult felé Robert. – Találkoznom kell néhány emberrel, ezért este nem tudom megnézni a műsorodat. Szeretném, de nem tudom. Oké?

Néhány emberrel.

– Persze, megértem.

– Ha akarod, később összefuthatunk. Elmesélheted, hogy ment.

– Gyere át Vernice-hez egy cukros whiskyre – javasolta Dennis. – Mondtam, hogy mennyire szeret beszélni? Talán hallasz valamit, ami hasznodra lehet.

Csönd telepedett közéjük, mindketten az autópályát bámulták maguk előtt. Robert oldalra fordította a fejét, és ismét Dennisre pillantott.

– Próbálsz rájönni, miben sántikálok, mi?

– Nem az én dolgom.

– De majd kifúrja az oldalad a kíváncsiság.

8

– El kell mennem Memphisbe, hogy felvegyem azt a pasast? Mi vagyok én, egy átkozott sofőr? – méltatlankodott Charlie Hoke.

Billy Darwin külső irodájában voltak. Darwin asszisztense, Carla egy négyszögletű kartonpapírt adott Charlie-nak, amelyre ezt írták fekete filccel: MR. MULARONI.

– Tartsa fel ezt a táblát, amikor megérkeznek a detroiti járat utasai. Germano Mularoni és a felesége.

– Ki ez a fickó egyáltalán?

– Pénz – felelte Carla. – Nagyon sok pénz.

Charlie még soha nem találkozott az alig harmincéves Carlánál eszesebb, csinosabb és talpraesettebb nővel.

– Ezt maga írta?

Carla a szemüvege fölött rápillantott okos, barna szemével.

– Csak óvatosan, Charlie.

A kapunál egy erős testalkatú, ötvenes éveiben járó, gondosan nyírt szakállt és napszemüveget viselő férfi nézett rá, és bólintott.

– Mr. Mularoni – köszöntötte Charlie –, a nevem Charlie Hoke, hadd segítsek. – Azzal már nyúlt is a férfi fekete gurulós bőröndjéért. Mr. Mularoni a háta mögé

bökött a hüvelykujjával, és ment tovább. Így hát Charlie a mögötte haladó, vonzó, napszemüveges nőhöz lépett.

– Hadd segítsek.

A nő a kezébe nyomta a táskáját, ami a súlyából ítélve minden bizonnyal téglákkal volt megpakolva. Mrs. Mularoni mellett haladva Charlie elmagyarázta, hogy ő valójában nem sofőr, hanem a Tishomingo Hotel sztárházigazdája. Erre a csinos, talán harmincöt éves, sötét hajú, hosszú lábú, modellalkatú, földig érő vászonkabátot viselő nő csak annyit mondott:

– Az jó.

A terminálban a poggyászára várva cigarettára gyújtott, és senki nem szólt rá, hogy oltsa el.

Charlie bepakolta a csomagjukat, négy jókora bőröndöt a fekete limuzin csomagtartójába, beszállt a sofőr, Carlyle mellé előre, majd félig hátrafordult, hogy lássa a hátul helyet foglaló házaspárt.

– Szóval az autóvárosból jöttek, mi?

A sötétített ablakokon bámultak kifelé Memphis déli részére, mindkettő a maga oldalán, napszemüvegben.

– Maguknál is vannak kaszinók, ha jól tudom.

A feleség ránézett, de semmit nem lehetett leolvasni az arcáról. Nem válaszolt.

– Ha történetesen kint voltak a ’84-es nagydöntőn, láthattak engem dobni. A Detroit Tigersben játszottam, akkor fejeztem be a tizennyolc éves profi karrieremet.

Mr. Mularoni ráemelte a tekintetét.

– Charlie, hagyjon már minket a faszba, oké?

Charlie a sofőrhöz, Carlyle-hoz fordult.

– Szerintem emlékszik rám. A Padres ellen játszottuk a döntőt, két és egyharmad inningen keresztül álltam a dobógumin az ötödik meccsen. Beálltam, és sorra ejtettem

ki a dobóikat. Semmi-kettőnél eltaláltam az egyiket, de nem volt szándékos…

Késő délután Dennis a hálószobájában szundított: póló nélkül, rövidgatyában hevert a zsenília ágytakarón. Vernice lépett be fekete selyemköntösben, fehér lábakkal, kezében az ugrások felkonferálásának szövegkönyvét tartva.

– Ó, aludtál? – Azután más hangon folytatta, mint aki együttérzésre vágyik- – Képtelen vagyok ezt mind megtanulni ma estére. Sosem álltam még színpadon. – Az ajkát biggyesztette, mint egy morcos kislány. – Nem hiszem, hogy menni fog.

– Olvasgasd, Vernice. Csak azokat a részeket, amik be vannak jelölve.

– Nem is tudom… – mondta a nő, és leült az ágy szélére.

– Mutasd. – Dennis felhúzta a lábát, és odacsusszant Vernice mellé. Kinyitotta a szövegkönyvet. – Látod, csak azt, ami be van jelölve. Ez a szövegkönyv egy egész csapatra van kitalálva, három-négy ugróra. Csak úgy lehet igazán pörgős műsort csinálni. Ha egyedül vagyok, túl sok a holtidő az ugrások között. Érted? Neked az a feladatod, hogy kitöltsd azt az időt. Ha nem vállalod, nem tudom, mihez kezdek. Hívjak egy zenekart?

Vernice azt felelte, nagyon szeretne segíteni, és keresztbe rakta a lábát – a fekete anyag feljebb csúszott. A mindenit… Dennis a nő fehér, kövérkés – de nem túl kövér – combjára tette a kezét, a szemébe nézett, és azt kérdezte:

– Énekelni tudsz?

– Nem, de szeretkezés közben szoktam nyöszörögni – felelte Vernice.

A fekete selyemköntös szétnyílt, és feltárult alatta a nő hófehér bőre.

Hagyományos módon szeretkeztek, gyorsan, de ez egyiküket sem zavarta, mindkettőjüknek sietős volt. Vernice nyöszörgött, majd sikított.

– A második menet lesz csak az igazi móka – pihegett Vernice elégedetten.

Kiment a szobából, és egy csomag cigarettával, öngyújtóval és hamutartóval tért vissza.

– A lelkem mélyén egy régimódi lány vagyok régimódi szokásokkal – mondta Dennisnek. – Rágyújtasz? Nem dohányzol. Mentes vagy a káros szenvedélyektől, legalábbis a kisebbektől. Mi az a válladon? – Dennis tetoválására nézett.

– Egy csikóhal.

– Aranyos, mint egy kis sárkány. – Rágyújtott. – Jól érzed itt magad?

– Mármint itt nálad?

– Tunicában.

– Az Billy Darwintól függ.

– Bármikor tudsz állást szerezni a kaszinóban.

– Én toronyugró vagyok, Vernice.

– Tudom, édes, láttam, hogy nem félsz fejest ugrani. Voltál már házas?

– Egyszer, nagyon régen.

– Nem jött be?

– Túl fiatalok voltunk.

– Te ugye nem az a fajta vagy, aki azt mondja: „minek nősüljek meg, a szomszédomnak van felesége”, igaz? Nem az a típus vagy, aki hátsó ajtókon surran be egy kis kufircolásra?

– Charlie jár az eszemben – mondta Dennis. – Régóta együtt vagytok.

– Nem tartozom semmivel Charlie-nak – felelte Vernice, és elnyomta a csikket. Dennis felé fordult. – Mit gondolsz, édes, készen állsz?

Dennis azt felelte, tehetnek egy próbát.

Charlie hazajött – ők a konyhában voltak –, és elmesélte, hogy Memphisig kellett mennie, hogy fölvegye a limóval azt a házaspárt, akik egész úton nem szóltak egy kurva szót se. Germano valami, Mulonari, mindig a makaróni jut róla eszébe, meg a felesége. Olyan, mint egy filmsztár, csak még annál is vékonyabb.

Vernice frottírköntösben ült az asztalnál.

– Gondolom, a seggét azért lecsekkoltad – jegyezte meg.

– Megvolt neki, de ennél többet nem láttam. Kabátban volt.

– Ilyen időben? – kérdezte Vernice.

– Csak a stílus kedvéért, nem azért, hogy melegítse, egy vékony semmiség. Hozzá napszemüveg és napbarnított bőr, de az is lehet, hogy Puerto Ricó-i vagy kubai, nem tudom.

– Úgy festett, mint aki próbál amerikainak tűnni?

– Ha így van, akkor sikerült neki. Amikor baseballoztam, találkoztam mindenféle nációval, Puerto Ricó-ival, dominikaival, kubaival, és némelyikről, ha agyonütnek, se mondtam volna meg, hogy nem fehér. Még a gyapjas hajukat is elhagyták.

– A nőé milyen volt?

– Barna, világos csíkokkal. A válláig ért, úgy dobta hátra egy fejmozdulattal. A pasas, Germano, régi motoros,

izmos, kopaszodó fazon. Úgy öltözött, mint aki golfozni készül, felhajtott mandzsettával.

– Azt hogy vetted észre?

– A pecsétgyűrűjét néztem.

– Milyen kő van benne?

– Lilás. Azzal babrált, amíg a poggyászra vártak. A nő addig cigizett.

– Nagymenők – állapította meg Vernice.

– Detroitból – tette hozzá Charlie.

Dennis italokat kevert a konyhapultnál, és közben Robert szavai jártak a fejében.

– Ott is vannak kaszinók – jegyezte meg arra gondolva, amit Robert mondott: nyomós ok kell ahhoz, hogy valaki Mississippibe utazzon.

Charlie beszámolójából az derült ki, hogy a jövevények nem nagyon álltak szóba vele.

– A nő bejelentkezett a recepciónál, a pasas addig hátrament bekukkantani a kaszinóba. Anne a neve, de ez még nem jelent semmit. Azt mondta a recepción, hogy keletre néző lakosztályt akar, hogy – ezt hallgasd meg – láthassa az ugróműsorszámot.

Dennis megfordult.

– Tényleg ezt mondta?

– A recepciósnak. Azt mondta, olyan szobát adjon, ahonnan jól látni.

– Honnan szerezhetett tudomást róla?

– Világbajnok vagy, nem? – kérdezett vissza Charlie. – Acapulco szikláiról ugrándoztál… és eltörted a nyavalyás orrodat, nem igaz?

Beesteledett. Robert belépett a szobába. Anne becsukta az ajtót, és felé fordult. Robert elmosolyodott.

– Ejha, a mindenit!

Átkarolták egymást. Robert érezte a nő idomait a kimonó alatt, Anne pedig a férfi csupasz bőrét a selyemingben. Csókolózni kezdtek, hosszan, élvezettel becézgették egymás nyelvét, de azért óvatosan, nehogy túlságosan belemelegedjenek. Későbbre tartogatták.

– Tizenegy éves korom óta nem csókolóztam ilyen jót – mondta Robert.

A nő álmos, barna, hálószobába csábító szemébe nézett. A mindenit.

– Lány volt?

– Senki nem volt. Tizenegy éves koromban éreztem először igényt a csókolózásra. Aztán tizenkét évesen beléptem a Srácok bandájába. Egy csapásra felnőttem, lett pina meg minden. A Srácoknál mindig volt pina, nagylányok pinája. Aki tizenhárom éves korára nem veszítette el a szüzességét, az tutira buzi volt.

– Azt hiszed, hogy ez az utcasarki stílus felizgat engem.

– Miért, nem?

– Gyere – mondta a nő, és a karjánál fogva áthúzta a másik szobába. A félhomályban Robert egy jeges vödörben várakozó fehérboros palackot, két üveg vöröset és egy tál pattogatott kukoricát vett észre. A kimonós Anne a kanapé felé kormányozta. Észbontó csaj volt, bárkit képes lett volna egy szempillantás alatt felizgatni.

– Láttad Jerryt?

– Kockázik a kaszinóban. Nyerésben van.

– Mindig nyer.

– Mi rossz van abban? – Robert ismét elmosolyodott. – Láttad azt az interjút Milesszal? A riporter azt mondta: „karrierje mélypontját akkor érte el, amikor lányokat

futtatott”, mire Miles a jellegzetes hangján: „Mi rossz van abban?”.

Az erkélyajtó nyitva állt. Robert arrafelé húzta Anne-t.

– Lássuk, mi történik. – Kinézett az éjszakába: a létra alakja szürkén rajzolódott ki az égbolt előtt. A tartály körül minden sötétségbe borult.

– Semmi. – Valaki volt odalent, talán Dennis, de Robert nem látta rendesen.

Anne keze ismét az inge alá vándorolt.

– Sokat nyert?

– Annyit nem, hogy abbahagyja.

– Szerinted van időnk?

A gyep túloldalán reflektorok gyúltak ki.

– Ez az – mondta Robert. A létra és a tartály most már teljes egészében meg volt világítva. Látta Dennist a piros úszónadrágjában, majdnem kimondta a nevét, és rámutatott, de végül csak ennyit mondott: – Van időnk.

– Nem is tűnik olyan magasnak – jegyezte meg Anne.

– Azért, mert ugyanolyan magasan vagyunk mi is. Ha lentről néznél föl rá, akkor látnád, hogy magas.

– Mi van, ha Jerry besétál közben? – kérdezte a nő.

– Akaszd be a láncot az ajtón.

– Akkor biztosan tudni fogja.

– Te idebent alszol. Én az erkélyről nézem a produkciót. Egy szót sem fog szólni, bízik bennem.

Anne csak bámult rá azokkal az igéző szemekkel, láthatóan tetszett neki az ötlet.

– Rajtakapott bennünket valaha? Bízik bennem – ismételte Robert. – Mert szüksége van rám, különben nem tudja nyélbe ütni a dolgokat.

– Megpuszilta a nő arcát. – Nyomás az ágyba.

Anne kihúzta a kezét a férfi inge alól, megpaskolta a fenekét, és elment. Robert újra kipillantott a tartályra.

Fények gyúltak a dobóketrecben, Csikaszó Charlie állt ott egy fiatal nővel – a tévétől jött, mert nemsokára felbukkant mögötte egy fickó a kamerájával, majd még egy két fekete táskával – igen, a tévés csaj hangmérnöke. Mind a négyen a tartály felé indultak.

Robert az órájára pillantott. Öt perc múlva kilenc, húsz perc, és kezdődik az előadás. Kisétált az erkélyre, megállt a korlátnál, és lenézett a teraszra. Szép kis tömeg gyűlt össze, iszogattak, a gyepen téblábóltak, mások a parkoló felé eső fák közül bukkantak elő, egyesek kerti székeket cipeltek magukkal. Csikaszó Charlie most a piros úszónadrágos Dennisnek magyarázott, a tévés nőszemély és a technikusok pedig a közelben várakoztak, hogy meginterjúvolják.

Anne hangja úszott ki a hálóból.

– Mi lesz, csináljuk vagy sem?

Annabanana indián szerelmi hívása. Fura, hogy mindig máson járt az esze, amikor a nő hívta.

– Már ott is vagyok, bébi – felelte.

9

– Megint te fogsz felkonferálni? – hitetlenkedett Dennis. – Ugye csak ugratsz?

Charlie a fejét rázta.

– Túlságosan ideges, fél, hogy elcseszné. Nem ismered úgy Vernice-t, mint én. Megvannak a maga bejáratott szokásai, ahogyan csinálja a dolgokat. Ha valami megváltozik, attól összezavarodik. – Charlie oldalra lépett. – Dennis, hadd mutassam be Diane Corrigan-Cochrane-t, az Ötös Csatorna riporterét, az északi delta szemét és fülét. Diane, ismerkedjen meg a világbajnok toronyugróval, Dennis Lenahannel.

Dennis elmosolyodott.

– Konferált már ugrásokat? – kérdezte.

– Azt szeretné, hogy konferáljam fel, mit fog csinálni? – kérdezett vissza Diane.

Gyorsan vág az esze, és van önbizalma, csinos szőke, nem lehet több harmincnál, mérte végig Dennis. Hosszúnadrágot és fehér blúzt viselt, karcsú, napbarnított lábfeje kivillant a szandálból.

– Ennyi az egész – mondta Dennis. – Volna kedve hozzá? Ha minden igaz, Charlie-nál van a szöveg. – Dennis a férfihoz fordult. – Charlie, kérlek, mondd, hogy elhoztad.

Charlie előhúzta a hosszában félbehajtott szövegkönyvet a farzsebéből.

– Majd én segítek, megmutatom, mit kell mondania. – Átnyújtotta Diane-nek a lapokat. – A kipipált részeket olvassa fel. Például azt, hogy mindenki álljon hátrébb a tartálytól, nehogy ráfröccsenjen a víz. Itt vannak az ugrások, amiket be fog mutatni, megszámozva, egyes, kettes, hármas…

Diane már a szövegkönyvet olvasta.

– Hol leszek?

– Nagyjából ott, ahol most van – felelte Dennis.

– A kamera nem engem fog venni közben, ugye?

– Ha akarja, veheti magát is.

A nő felnézett a papírból.

– Itt maga az attrakció, Dennis, nem én. Engem mindennap vesznek kamerával.

Dennisnek tetszett a riporternő hangja, nyugodt volt és egy kicsit mély. Bájos orrocskája és szeplői is tetszettek neki, igazi vidéki lány.

– Idevalósi, Diane?

– Memphisi vagyok. DJ voltam egy rockzenei adónál. Elegem lett az állandó fecsegésből, ezért felmondtam.

– Én elvégeztem egyszer egy blackjackosztó tanfolyamot, de csak néhány napig dolgoztam – mondta Dennis. – Nem tetszett a formaruha, amit viselnem kellett. – Így akarta Diane tudomására hozni, hogy ugyanolyan független, mint ő.

– Szívesebben dicsekedett volna a testével – bólintott Diane. – És miért is ne? Tudom, hogy a lányok nagyon szexinek tartják. – Ismét a szövegre pillantott. – Oké, megcsinálom, ha előbb kapok magától néhány percet kettesben.

– Egy interjúra – mondta Dennis.

A nő kacér pillantást vetett rá, flörtölt vele.

– Talán valami másra gondolt? Megkérdezem majd, hogyan kötött ki ennél a hivatásnál. Milyen érzés leugrani onnan a magasból…

– Tudja, mekkorának tűnik odafentről a tartály? – kérdezte Dennis.

– Gondolom, akkorának, mint egy teáscsésze – vágta rá Diane. – De ezt majd akkor mondja, amikor forog a kamera.

Már megint ez a teáscsésze. Billy Darwint juttatta Dennis eszébe, és eltűnődött, vajon beszélt-e a nő Darwinnal. De a riporter most a tartályhoz lépett, és a háromméteres ugródeszkát tartó állványt kezdte nézegetni. Megfordult, és azt kérdezte:

– Itt lőtték le azt a pasast? Ez alatt?

Dennis habozott.

– Nekem azt mondták.

– Ó! – lepődött meg Diane. – Azt hittem, maga fent volt a létrán, és látta az egészet.

– Öööö, nem. Ezt meg hol hallotta?

A nő egy pillanatra elgondolkodott, mielőtt válaszolt.

– Valaki hallotta a bárban, és továbbadta. Tudja, szájról szájra terjed. Próbálom felidézni, kitől is hallottam. Talán valakitől a seriffhivatalban. Sokat beszélek az ottaniakkal. – Diane, a tévériporter egyetlen pillanatra sem vette le a szemét Dennisről. – Ha igaz lenne, az volna ám a sztori.

Robert kibontotta a jégbe hűtött palackot, és teletöltött két poharat. Poully-Fuissé, Anne itala. A vörös Jerryé. A műsor már elkezdődött: az erkélyről követték.

Dennis reflektorfényben állt a háromméteres ugródeszkán, fekete Speedóban. A hangszórókból egy női hang beszélt a tömeghez:

– Most pedig következzék egy három és fél fordulatos szaltó… Már ugrik is.

– Hogy van ideje ennyit fordulni a levegőben? – értetlenkedett Robert.

– Tökéletes kivitelezés – mondta a női hang. – Várják meg, amíg kimászik a medencéből… Oké, most pedig nagy tapsot a világbajnok Dennis Lenahannek, New Orleans büszkeségének, ahol Dennis a Loyola középiskolában tanult, mielőtt hivatásos ugrónak állt. Dennis most tizenkét méteres magasságból fog leugrani. Figyelmeztetem önöket, hogy aki három méternél közelebb áll a tartályhoz, az könnyen vizes lehet. Az az úgynevezett fröccsenési zóna itt a Tishomingo Hotel és Kaszinó toronyugró műsorának premierjén. Dennis felkészült. És most ugrik.

– Gyönyörű – mondta Robert.

Anne kortyolt egyet a borból.

– Honnan tudod?

A női hang ismét:

– Gyönyörű ugrás, tökéletesen kivitelezve.

– Látod? – diadalmaskodott Robert.

– Bajnokunk egy különlegesen nehéz ugrásra készül – közvetített a női hang.

Dennis ismét a háromméteres ugródeszkán állt, karjait a törzse mellett lazítva.

– Először bemutat egy hátraszaltót, amiből az ugródeszkára fog érkezni. Mivel éjszaka és mesterséges fényben kell végrehajtania az ugrást, reménykedjünk, hogy Dennisnek sikerül pontosan a talpára érkeznie, mert

utána azonnal bemutat egy három és fél fordulatos előreszaltót, ami összesen négy és fél fordulat két különböző irányba egy ugráson belül.

– Beszarás – mormolta Robert átszellemültem

– Hölgyeim és uraim, fiúk és lányok, ehhez a produkcióhoz teljes csöndet kérünk.

– Odanézz – mutatta Robert. Majd egy pillanattal később: – A mindenit, tökéletes. Láttad ezt?

– Csinált egy hátraszaltót – biggyesztette Anne az ajkát. – Azután bemutatta ugyanazt, amit az előbb.

– Ha nem értékeled, inkább maradj csöndben, jó? Dennis az én emberem.

– Nem értelek, úgy viselkedsz, mint valami rajongó. Azt mondtad a telefonban: „Várj, amíg meglátod ezt a fickót”.

– Hány embert ismersz, aki képes ezt utánacsinálni?

– Ha tudná, miben sántikálsz, hanyatt-homlok menekülne.

– Figyelj inkább.

A női hang közölte a nézőkkel, hogy a világbajnok Dennis Lenahan a létra legtetejéről, huszonnégy méter magasból fog leugrani.

– Normál körülmények között Dennis ezzel az ugrással zárja a műsort. De mivel a mai este az első, ráadás is lesz. Dennis kétszer fogja bemutatni halálmegvető ugrását. Most, azután még egyszer, a műsor zárásakor.

– Ő is részt vesz az újrajátszásban?

– Igen, de még nem tud róla.

– Várj csak, míg meglátod, én miben leszek. Jerry bejött, miközben csomagoltam, és azt kérdezte: „Hol van az abroncs a szoknyádhoz?”. Mire én: „Mutasd meg, hogy rakjak be egy kibaszott abroncsot a bőröndömbe, és már viszem is.” Eszem ágában sem volt abroncsos szoknyát

felvenni. Még nem mondtam neki, de mulatt táborkísérő leszek.

– Király. Te leszel a legnagyobb szám.

– Kiakasztok egy piros lámpát a sátramra.

– Mennyi a tarifád?

– Nem tudom. Szerinted mennyi lehetett akkoriban?

– Egy első osztályú kurváé? Talán két dolcsi. Egy táborkísérőé? Talán huszonöt cent. Figyeld, amit mond.

A női hang folytatta a konferálást.

– Csikaszó Charlie Hoke, a Tishomingo népszerű sztárházigazdája szeretne néhány szót szólni önökhöz, amíg bajnokunk felmászik a huszonnégy méteres létra tetejére. Charlie?

Charlie hangja csendült a hangszórókból.

– Köszönöm, Diane. Nagy tapsot Diane Corrigan-Cochrane-nek, az északi delta hangjának.

– Szép kis tömeg – állapította meg Robert. – Simán vannak százötvenen.

– Dennis tizennyolc éve teljesít nap mint nap igazi bajnokként – kezdte Charlie. – Ugyanolyan hosszú ideje, mint amennyit én töltöttem a profi baseball világában. Dennishez hasonlóan én sem féltem a kihívásoktól, bátran néztem szembe a leghíresebb ütőkkel. Míg Dennis körbeturnézta a világot produkciójával, én szerepeltem az Oriolesben, a Texas Rangersben, a Pittsburgh Piratesben, a Detroit Tigersben, ismét a Baltimore-ban, majd visszakerültem a Detroithoz, és ott is fejeztem be a pályafutásomat a Tigersben, a ’84-es nagydöntőben. Amikor Dennis elkezdte, tudta, hogy nem adja fel addig, amíg nem lesz belőle igazi bajnok. Én is ugyanezzel az elhatározással léptem pályára, és sikerült kiejtenem a baseball történetének legnagyobb ütőit. Olyanokat, mint

AJ Oliver, Gorman Thomas, Jim Rice. Miként Darrell Evans és Mike Schmidt sem tudott mit kezdeni a labdáimmal, akkoriban százhatvan kilométer per órával tudtam dobni. Bill Madlock, Willie McGee, Don Mattingly, hogy csak néhány nevet említsek a legnagyobbak közül. Wade Boggs kétszer is kudarcot vallott ellenem minden idők leghosszabb mérkőzésén, ami nyolc órán és hét percen át tartott. Más szóval pontosan tudom, min ment keresztül Dennis Lenahan azért, hogy eljusson oda, ahol ma tart.

– Ez az alak egy szélhámos – mondta Robert. – Nem hiszem el, hogy még soha nem ült.

– Te sem ültél – jegyezte meg Anne. – Vagy igen?

– Fogdában igen, de börtönben nem. Charlie azt mondja, ő is részt fog venni az újrajátszásban. Ezúttal északi egyenruhába akar bújni.

– És a toronyugró?

– Ő is jenki lesz.

– De egyelőre még nem tudja, igaz?

– Nem tud lószart se, de gyorsan tanul.

– A lakókocsiházas fazonnal találkoztál?

– Előre gyártott otthonoknak hívják őket. Minden el van intézve.

– Te aztán nem vesztegetted az idődet – mondta a nő, ismét úgy nézve rá.

Pont akkor hallották meg a kulcs zörrenését a zárban, amikor Dennis leugrott a létra tetejéről. Robert tekintete rászegeződött. Mennyi ideig tarthatott, két másodpercig? Talán két másodpercig zuhant száz kilométer per órás sebességgel. Robert megfordult, és üdvözlésre emelte a kezét.

– Szevasz, Jerry, épp most késtél le a huszonnégy méteres ugrásról, ember. – Fura volt szakállasan látnia a férfit.

Jerry kivett egy pénztári csekket a zsebéből, lerakta az asztalra, és nekiállt kinyitni egy üveg vörösbort.

– Honnan tudod, hogy huszonnégy méter magas? – kérdezte.

– Felmásztam a tetejére egy mérőszalaggal – felelte Robert. – Vagy megszámoltam a létrafokokat. Tippelj, melyik. Nyertél?

– Persze hogy nyertem. Szerinted játszanék, ha veszítenék? – Anne-hez fordult. – Hogy vagy, édesem? Megmutattad Robertnek a jelmezedet?

– Aludtam egyet, amíg Robert az ugrást nézte.

– A műsor még tart – mondta Robert. Ostobaság volt Anne részéről azt hazudni, hogy aludt, hátha Jerry megnézi az ágyat. De ő már csak ilyen volt, imádta a lebukást kockáztatni. Annyira el volt telve magától, hogy nem vette észre: ha Jerry egyszer rajtakapná őket, neki kellene szednie a sátorfáját.

– Én most megyek – szólalt meg Robert. – Azt ígértem Dennisnek, hogy utána átugrom hozzá egy italra. Szeretné, ha megnézném a főbérlőjét. Azt mondta, jó bőr. – Ezt Anne-nek szánta, de a nő nem nézett rá.

Jerry a fejét ingatta.

– Tiszta őrült vagy, ugye tudod? Ez az egész buli.

– Jól fogsz szórakozni – felelte Robert. – Mint a régi szép időkben. – Kiitta a borát, és az ajtó felé indult.

Jerry megállította.

– Várj, előbb megmutatom az egyenruhámat.

Hazafelé tartottak Charlie tízéves Cadillacjében, amit Memphisben vásárolt használtan.

– Megint ugyanazt csináltad – szólalt meg Dennis.

– Mi a baj? Amit odakint mondtam? Csak elmagyaráztam nekik, min kellett keresztülmenned azért, hogy győztes lehessen belőled.

– Nem tizennyolc éve kezdtem el ugrani.

– Azt nem tudhatják. Azért mondtam tizennyolc évet, hogy érzékeltessem, tudom, min mész keresztül.

– Charlie, ez az egész rólad szólt.

– Mi bajod van? Nem úgy hivatkoztunk rád Diane-nel, mint világbajnokra? Mit akarsz? Még több tapsot? Tudod, mit nem fogok soha megérteni? Ezt a bohóckodást a néma csönddel, mint azok a golfozók vagy teniszezők, akiket a tévében látni. Valaki a nézőtéren feláll, mert vizelnie kell, amikor a pasas szerválni készül… azonnal dührohamot kap. Láttál már ilyet baseballban? Ugyan, dehogy. Háromsemminél vagyok egy ütő ellen idegenben, próbálok összpontosítani, a nézők pedig őrjöngnek, a székeket csapkodják. Vagy nézzünk egy ütőjátékost, egyetlen lehetősége maradt, mindenki ordít torkaszakadtából, a labda pedig százötvennel süvít a feje felé.

– Bármiről beszélsz, mindig a baseballnál lyukadsz ki – mondta Dennis. – Hallottad, amit Diane mondott? Valaki azt mesélte neki, hogy fent voltam a létrán, amikor Floydot lelőtték. És láttam az egészet.

– Erről lemaradtam.

– Azt mondta, a bárban fecsegte ki valaki, aztán szájról szájra terjedt.

– Piás sóderolás.

– Nem emlékezett, kitől hallotta, de úgy rémlett neki, talán a seriffhivatalban mondta valaki. Az egyik ott dolgozó.

Charlie erre nem felelt semmit.

Hazaértek, és bementek a házba.

– Biztosan szörnyűnek tartasz, amiért így cserbenhagytalak – szabadkozott Vernice.

Dennisnek meg kellett nyugtatnia, hogy nem, szó sincs róla, ne aggódjon, pedig egyszer sem jutott eszébe a nő, miután megtudta, hogy nem lesz ott az előadáson. Nem, Vernice helyett két ugrás között – illetve amikor a létra tetején várta, hogy Charlie befejezze a baseballos önfényezést – az járt a fejében, amit Diane mondott. Charlie csak azért intézte el annyival, hogy piás sóderolás, mert nem akart gondolkodni rajta, de Dennis tudta, hogy Charlie fejébe is szöget ütött a dolog. Charlie elmesélte Vernice-nek, hogy a bájos Diane Corrigan-Cochrane beugrott helyette, és profin megoldotta a feladatot, amitől Vernice csak még depresz- sziósabbnak tűnt. Talán tényleg az is volt. Dennis egyébként is úgy érezte, hogy nem lesz hosszú életű a dolog.

Kimentek a konyhába, hogy igyanak valamit, de Vernice nem tartott velük, azt mondta, inkább olvas egy kicsit.

– Nem akarlak zavarni benneteket. Beszélgessetek csak nyugodtan a műsorról meg Diane Corrigan-Cochrane-ről – azzal rájuk csukta a konyha ajtaját.

Miután előkerült az Early Times whisky és a jég, Dennis megkérdezte:

– Láthatott engem valaki odafent a létrán tegnap? Azután értesült Floyd haláláról a tévéből, és arra jutott, hogy biztosan ott voltam?

– Már mondtam – felelte Charlie. – Szerintem ez csak részeg szövegelés, színtiszta spekuláció. Valaki a seriffhivatal irodájában hallott valami marhaságot, aztán továbbadta.

– Vagy Arlen Novis mondta el valakinek – vetette fel Dennis. – Vagy valamelyik embere. Esetleg Junebug hencegett vele. Charlie, ha ez igaz, akkor beszélnem kellene róla valakinek, annak a nyomozónak, John Raunak. És beszélni is fogok. – Nem tetszett neki a gondolat, hogy nem mozdulhat, mert valami börtönviselt tahó ráparancsolt, hogy üljön a seggén.

Charlie nem értett egyet vele. Olyanokat mondott, hogy „ne fessük az ördögöt a falra”, meg „ne rángassuk az oroszlán bajuszát”.

– Tudod, sosem féltem túl közel menni egy ütőhöz. Akkor is megdobtam a kockázatos labdákat, ha a kiesés fenyegetett. Tudták is rólam, némelyik eleve úgy állt oda, a seggét kidugva, hogy bármikor hasra tudja vetni magát.

Az asztalnál ültek, mindkettőjük előtt egy pohár ital, Charlie dohányzott, és a régi klubjairól mesélt, amelyek színeiben kiejtette azokat a legendás ütőket („a Toledóval játszottunk a Columbus ellen, amikor megettem reggelire Mattinglyt.”). Nem hallották, hogy nyílik az ajtó, csak Vernice hangjára pillantottak fel.

– Charlie, téged keresnek.

Vernice úgy beszélt, mint akinek nem akaródzik megszólalnia.

– Igen? Ki az?

– Arlen Novis.

Közvetlenül mögötte állt kalappal a fején. De ez egy másik kalap volt. Arlen a nő csípőjére tette a kezét, és

eltolta az útból. Belépett a konyhába. Vernice kint maradt, és becsukta az ajtót.

Arlen leült velük az asztalhoz. Egyikük sem szólalt meg. Arlen hátradőlt, és Dennist bámulta. Dennis a kalapját nézte. Most alaposabban is meg tudta vizsgálni: nem cowboykalap volt, hanem katonai fejfedő, egy másik korszakból, piszkos és eldeformálódott, aranyszínű paszománya bezöldült.

– Végre láttam ugrani – szólalt meg Arlen. – Ügyes.

Közben végig Dennis szemébe nézett, egy pillanatra sem engedve el a tekintetét.

Dennis felállt, elvette a konyhapultról az Early Timest, és az asztalra tette. Visszaült a helyére.

– Honnan tudja, hogy ügyes vagyok-e vagy sem? – kérdezte.

Arlen Charlie-hoz fordult.

– Bemutatnál minket egymásnak?

– Tudom, ki maga – folytatta Dennis. – Csak azt nem értem, miért híreszteli, hogy odafent voltam a létrán, amikor agyonlőtte Floydot. Mert így viccesebb? Úgy be voltam szarva, hogy remegett az egész létra?

Arlen meglepettnek tűnt. Nem erre számított. Aztán ismét Dennisre nieredt, és már épp szóra nyitotta volna a száját, amikor észrevett valamit.

Megint Vernice állt az ajtóban.

– Dennis, téged keresnek – mondta.

Robert lekanyarodott az autópályáról, és az S-Type csillogó orrát Tunica belvárosa felé irányította – ahol még mindig barátságos, kisvárosi hangulat uralkodott –, miközben Jerry meg az egyenruhája járt a fejében, no meg a sok kiegészítő hozzá: a csizma, a kard, a két revolver, a nagy

.36-os kaliberű Navy Coltok. Végignézte, ahogy Jerry belebújik a – méretre szabott – egyenruhába, és pózol: a digó, aki Grant tábornoknak szeretne látszani. Hasonlított rá, de a kalap tette teljessé az összképet. A mindenit, a szakállal és a kalappal tényleg úgy nézett ki, mint U. S. Grant, a kurva életbe!

A beöltözéssel sikerült eladnia Jerrynek az ötletet. Volt elég humorérzéke ahhoz, hogy ráharapjon. „Egyenruhát fogsz viselni – mondta neki Robert karddal az oldaladon.” Talán a kard adta meg a végső lökést. Mire Jerry: „Soha életemben nem használtam kardot.” Valószínűleg eszébe jutott a rengeteg egyéb fegyver, amit használt, baseballütőktől autóbombákig. Még a polgárháborúról is tudott egyet s mást, amit látott róla a tévében.

School Street.

Robert befordult, és két autót pillantott meg a ház előtt. Beállt a második mögé: a reflektorok fénye ismét a ’96-os Dodge Stratusra vetült. Ami ötszáz dolcsit érne a bontóban.

Hmmmm.

Robert kiszállt a Jaguarból, azután hátranyúlt az aktatáskájáért.

10

Charlie-nak tetszett az új felállás, új dobójátékos lépett a pályára Robert személyében, akinek egyáltalán nincs rossz karja. Száztizenöttel hajította el a labdát harmadik próbálkozásra.

– Dennist már ismeri – mondta Charlie. – Világbajnok toronyugró. Ő Arlen Novis. Arlen a seriffhivatalban dolgozott, amíg le nem sittelték.

– Charlie hellyel kínálta Robertet, aki Arlennel szemben ült le az asztal túlsó végén. Arlen egész idő alatt Robertet bámulta. Egyikük sem nyújtott kezet. Charlie az aktatáskára mutatott Robert ölében. – Elrakjam valahová?

Robert azt felelte, hogy nem kell, majd leteszi a padlóra.

– Sör, whisky, üdítő?

Robert azt mondta, hogy egy Early Timest elfogad, mire Charlie hozott neki egy poharat benne jéggel. Mindnyájan leültek.

– Nos… – kezdte Charlie.

Robert kedélyesen Arlen Novishoz fordult.

– Látom, az egy eredeti konföderációs kalap. Jól áll. Úgy fest, mint ami megjárta a háborút.

Arlen megfogta a kalap karimáját, és megigazította a fején, ahogyan azt szokták, de nem köszönte meg, nem szólt semmit.

– Láttam magát a tartálynál tegnap este – folytatta Robert. – Akkor cowboykalap volt a fején. Kint azzal a másik fickóval. Dennis tegnapi ugrását viszont nem látták, igaz? Én láttam. Bemutatott egy gyönyörű repülő csukaszaltót. Egy tízest adtam rá.

Nem tért azonnal a tárgyra. Charlie felemelte a poharát, és kortyolt egyet a whiskyből, amikor Dennis megszólalt.

– Éppen a tegnap estéről beszélgettünk – magyarázta Robertnek. – Azt kérdeztem Arlentől, miért híreszteli, hogy odafent voltam a létrán, amikor lelőtte Floydot.

Arlen meredten bámulta Dennist, arcán megkeményedtek a vonások, mint akinek nagy erőfeszítésébe kerül uralkodnia magán. Charlie-t meglepte, hogy Arlen nem válaszol.

– Megkérdeztem, hogy vicces sztorit csinált-e belőle – folytatta Dennis Robertnek. – Úgy mesélte-e, hogy remegett alattam a létra, annyira be voltam szarva.

Arlen még mindig szótlanul ült. Higgadtan vagy zavarodottan, azon tanakodva, mi a fene folyik itt.

– Csak ők ketten, Mr. Novis és az az alacsony tag voltak odakint? – kérdezte Robert Dennistől.

– Meg Charlie.

– Én a dobóketrecemben voltam – felelte Charlie. Úgy kalkulálta, Arlen most dönti el, mit fog csinálni, és ha egyszer feláll arról a székről, annak csúnya vége lesz.

– Hallottad valakitől, hogy beszéltek róla? – kérdezte Robert Dennistől.

– Valaki hallotta, és terjeszteni kezdte, ami eljutott a tévériporter hölgyhöz, Diane-hez. Tőle tudom.

– Megbízható forrás – bólintott Robert. – Szóval vagy Mr. Novis fecsegett arról másoknak, hogy te közben fent

voltál a létrán, vagy a barátja, Junebug. Én amondó vagyok, hogy Junebug volt az, nem Mr. Novis. Jártam tegnap a Junebugban, találkoztam vele, vásároltam tőle. Nem hallottam, hogy Floyd lelövéséről beszélt volna, de olyan típusnak látszott, aki hajlamos ilyesmivel dicsekedni.

Charlie látta, hogy Robert most már egyenesen Arlent nézi, enyhén felvonva a szemöldökét, mint aki tényleg kíváncsi a válaszra. Kivárt, nem siette el.

– Maga is ott volt a Junebugban, Arlen? Esetleg kijött a többiekkel megnézni a Jaguaromat?

Robert hirtelen elmosolyodott.

– Nagyon tetszik ez a kalap. Fogadni mernék, hogy maga nem az a műanyag huszár. Igazam van? Előbb lövetné agyon magát, mint hogy felhúzzon valamit, ami nem eredeti polgárháborús viselet. És ezt nem csak képletesen mondom. – Robert Arlen rezzenéstelen tekintete elé emelte a kezét. – Nézze, nem szívózni akarok. Bóknak szántam, megdicsértem az elhivatottságát. Én ugyanúgy szürkében leszek, mint maga, pont annyi jogom van szerepelni a déli hadseregben. – Robert egy pillanatra elhallgatott, és komolyan Arlen szemébe nézett. – Tudta, hogy hatvanezer afrikai harcolt a déli oldalon a hazájáért a fehérek oldalán? De eleinte nem látták szívesen őket. Egyik oldalon sem. A fejesek azt mondták: „Ezek a színes bőrűek nem tudnak harcolni. Nincs benne a vérükben.” Mi van? Odaát Afrikában meztelenül vadásztak oroszlánokra egy szál lándzsával a kezükben. Nincs benne a vérükben? Érti, miről beszélek, Arlen? Akiket áthurcoltak ide, egytől egyig harcosok leszármazottai.

Robert ivott egy kortyot a whiskyből, lerakta a poharat, és arcára ismét visszatért a kedélyes kifejezés.

– Igen, a Brice's Cross Roads-i csatában Forrest tábornok kíséretében fogok részt venni. Úgy hallottam, maga is Mr. Kirkbride oldalán vitézkedik ezeken az újrajátszásokon. Közel leszünk egymáshoz a csatatéren. Idehallgasson, szeretnék mutatni valamit, bizonyítandó déli származásomat. És megmutatni, hogy történt valami a múltban, ami összeköt bennünket.

– Idén a jenkik kék egyenruhájában leszek – jelentette ki Charlie.

Robert felemelte a földről az aktatáskáját, és az ölébe tette.

– Azt hiszem, Don Mattingly volt az egyetlen Yankee-játékos, akit a pályafutásom során sikerült kiejtenem.

Robert felpattintotta az aktatáska csatját, és kinyitotta.

– De túl sok Yankee-arccal nem is találkoztam.

– Hol van? – mormolta Robert, és lehajtott fejjel kotorászott az aktatáskában.

Szótlanul figyelték, ahogy kivesz egy mappát, és az asztalra helyezi.

Szótlanul figyelték, ahogy kivesz egy csomó térképet, és az asztalra helyezi őket.

Szótlanul figyelték, ahogy kivesz egy pisztolyt, egy kékacél automata fegyvert, és az asztalon heverő mappára helyezi. Robert feje még mindig a táska fölé hajolt.

Charlie látta, hogy Arlennek egy arcizma sem rándult, de a tekintete most már a pisztolyra szegeződik. Dennis érdeklődéssel követte a műsort, higgadt volt, nem tűnt sem feszültnek, sem meglepettnek.

– Meg is van – mondta Robert, és előhúzott egy réginek látszó, megbarnult fotót, amelyen emberek álltak egy hídon, majd az asztal közepére tolta, közvetlenül az Early Times üvege mellé.

– Tudja, mi ez, Arlen? – kérdezte Robert.

Arlen nem válaszolt azonnal. Egy pillanatra előrehajolt, majd visszadőlt.

– Egy nigger lóg valami hídról – felelte. – Felakasztották.

– Meglincselték – helyesbített Robert.

Arlen bólintott.

– Úgy fest.

– Az az ember a dédnagyapám – mondta Robert. Elhallgatott, és a hozzá képest fejjel lefelé heverő fotóra pillantott. – És tudja, ki az az öltönyös úriember? A híd jobb szélén? – Robert felemelte a fejét. – Az a *maga* dédapja, Arlen.

Charlie észrevette, hogy Robert szeme egy pillanatra Dennisre villan. Dennis még mindig higgadtan ült, semmit nem lehetett leolvasni az arcáról, mindketten vártak, miközben Arlen a fotóért nyúlt, és közelebb húzta magához.

– Ez nem Bobba – mondta végül.

– Attól tartok, most a nagyapjáról beszél – felelte Robert. – De ez a *dédnagyapja*, nem Bobba.

Arlen a fejét ingatta.

– Lawrence Novis – folytatta Robert. – A Tippah megyei Mayflower ültetvény munkafelügyelője. – Dennishez fordult. – Így van?

– A megyei nyilvántartás szerint – felelte Dennis.

Charlie tekintete Dennisről ismét Robertre siklott.

– A Marshall megyei Holly Springsben született, ha jól emlékszem 1874-ben – mondta Robert.

– ’73-ban – javította ki Dennis.

Arlen még mindig a fejét rázta.

– Neeem, ez nem ő. A fenébe is, emlékszem rá kissrác koromból.

– Figyeljen rám, Arlen – mondta Robert. – Figyeljen ide. Nem akartam felzaklatni. Azt hittem, talán enélkül is tudta, hogy a dédnagyapja meglincselte a fotón látható férfit, az én dédnagyapámat, nyugodjék békében. És levágta a farkát. El tudja képzelni, hogy valaki ezt teszi egy másik emberrel, még ha arra készül is, hogy meglincselje? Figyeljen rám, Arlen. Hadd kérjem vissza azt a fotót, mielőtt valami baja lesz.

Dennis kivette a fényképet Arlen kezéből, és visszaadta Robertnek.

– Eredetileg nem akartam megmutatni – magyarázta Robert. – De aztán megtudtam, hogy mindketten részt fogunk venni a Tunicai Polgárháborús Felvonuláson, és azt gondoltam, nézd csak, egy helyről származunk, a felmenőink sorsa keresztezte egymást. Ezért mutattam meg a történelmi bizonyítékot.

Arlen hátratolta a székét, és felállt az asztaltól. Keményített inge fehéren világított, ahogy kalapját a szemébe húzta.

– Utoljára mondom el, bazmeg. Ez nem a nagyapám. – Keményen Robert szemébe nézett, aztán előbb Dennisre, majd Charlie-ra vándorolt a tekintete. – Tudjátok, mi az egyezség – vetette oda nekik, azzal kisétált konyhából.

– Még mindig azt hiszi, hogy a nagyapjáról beszéltem – sóhajtott fel Robert. – Pedig mondtam, hogy az a dédnagyapja… seggfej. Oda se figyelt. Akkora agya van, mint egy csirkének, és csak azt hiszi el, ami a fejében van.

Robert egy másodpercig szótlanul ült, aztán hirtelen felpattant, mint akinek egyszerre eszébe jutott valami

sürgős tennivaló. Az aktatáskát a székére tette, és kiviharzott a konyhából.

Dennis és Charlie egymásra néztek.

Charlie fogta a whiskysüveget, és öntött magának egy jókora adagot.

– Tudod, hová ment? – kérdezte.

– Gondolom, mondani akar valamit Arlennek.

– Ugyan mit?

Dennis megrázta a fejét.

– Nem tudom.

– Nagy dumás.

– Igen, de mindig van egy jó sztorija.

– Te elhiszed, hogy a nagyapját meglincselték?

– A dédnagyapját.

– Én se vagyok jobb Arlennél. Tényleg a rokona, aki a hídról lóg?

– Robert szerint igen.

– Úgy tűnt, mintha te is tudnál róla.

– Nem sokat.

Charlie nem forszírozta a dolgot. Az asztalon heverő pisztolyra nézett, és szívesen kézbe vette volna, de aztán úgy döntött, inkább mégse.

– Miért hord magánál fegyvert? – kérdezte Dennistől.

– Úgy hallotta, sok errefelé a bűncselekmény.

– Tunicában? Mondja ezt úgy, hogy Detroitból jött?

– Szerintem ott is magánál tartja.

– Tudod, miféle stukker ez?

– Egy PPK, James Bondnak is ilyen van.

– Azért volt olyan ismerős.

Csönd telepedett rájuk néhány másodpercre, amit Dennis tört meg. -Tegnap este Arlen meg akart ölni. Ma este egy asztalnál üldögéltünk.

– El fog múlni – legyintett Charlie.

– Azt hiszem, el kellene mondanom John Raunak. Minél előbb túllenni rajta. Egyfolytában ez jár a fejemben, tudom, hogy ez lenne a helyes. A francba, akár börtönbe is kerülhetek, ha nem beszélek.

– Hallottad, mit mondott – figyelmeztette Charlie. – Egyezséget kötöttünk.

– Kussoljunk, vagy agyonlőnek. Ez ám az egyezség.

– Senki le se szarja Floydot – mondta Charlie. – Hidd el nekem, hogy el fog múlni ez az egész.

Mindketten felnéztek, amikor Robert lépett a konyhába.

– Mit felejtettél el megmondani neki? – kérdezte Dennis.

– Hogy senkinek nem fogok beszélni arról, hogy lelőtte Floydot – felelte Robert. – Ti sem fogtok beszélni róla, ugye? Azt javaslom, ne tegyétek.

– Egyfolytában ezen gondolkodom – mondta Dennis.

Robert megrázta a fejét.

– Hagyjuk, hadd menjen minden a maga útján.

11

A Junebug egyik kurvája – délután kettő volt, a hely teljesen kihalt – odasétált a bárpultnál kólázó John Rauhoz.

– Helló, szivi, Traci vagyok. Nincs kedved megnézni a lakókocsimat?

– Biztosan nagyon szép – felelte John Rau. – De a tulajra várok. A pultos elment szólni neki.

– Junebug nincs itt – mondta Traci. – Ha akarod, mókázhatunk, amíg visszaér. Háromig szabad vagyok.

– Traci, közlekedési rendőr vagyok.

– Ó, csak nem hajtottam túl gyorsan?

John Rau rámosolygott. Aranyos lány volt a falatnyi nyakpántos felsőjében és sortjában, és az is aranyos volt, amit mondott, hogy túl gyorsan hajtott. Flörtöl egy rendőrrel. Ezen a helyen ez sem lepte meg. Hallotta, hogy esténként a színpadon élőben szexelnek mindenki előtt – feltehetően ez az aranyos lány egy másikkal, vagy valami nagy farkú farmerfiúval. Bereteszelik az ajtót, és kirakják a „Zárva” táblát, miközben a parkoló dugig van platós furgonokkal. A Junebug sörtől és áporodott cigarettaszagtól bűzlött, éjszakánként mégis nagyobb forgalmat bonyolított, mint bármelyik kaszinó bárja. A pultos, egy idősebb, atlétatrikós fazon visszatért a pult mögé, és közölte vele, hogy Junebug nincs itt, nem tudja,

hová ment, mikor jön vissza, hol lakik, és úgy általában semmit nem tud róla.

John Rau elővette az igazolványát sötétkék zakója belső zsebéből, és megmutatta Tracinek, hogy a Bűnügyi Nyomozóhivataltól érkezett.

– Nem büntetek gyorshajtásért, és nem mókázni jöttem…

A pultos sűrű fejrázása közepette elrakta az igazolványt.

John Rau bólintott, elfogadta. Közben Traci arról csacsogott neki, hogy hamutartókat gyűjt mindenféle kaszinókból: van már neki Memphisből, Jacksonból, Slidellből, New Orleansból – „nézzük csak” –, Biloxiból, Pascagoulából, Mobile-ból…

– Na, jó, viszlát – mondta végül, és otthagyta. John Rau követte a tekintetével. Nem lehet több tizennyolcnál. Kimegy a női mosdóba, szív egy kis cracket, és egy nap már nem lesz itt.

A lány épp az ajtóhoz ért, amikor az kinyílt, és a vakító napfényben egy kalapos férfi körvonalai rajzolódtak ki. John Rau ezer közül is megismerte volna azt a kalapot, egy déli katonákkal teli csatamező túlsó végéről is. Az illető megtorpant az ajtóban, és úgy tűnt, meggondolja magát, de John Rau, aki mostanra egészen biztosan tudta, ki az, odakiáltott neki:

– Hé, Arlen, te vagy az?

A kiruccanás a Junebugba így már mégsem volt teljesen elvesztegetett idő. John Rau biztosra vette, hogy ez az ember lőtte le Floyd Showerst, vagy ő adott rá parancsot.

Bassza meg. Túl késő volt kislisszolni, a zsaru egyenesen őt nézte. Arlen üdvözlésre emelt kézzel lépett be a bárba, és elővette legszívélyesebb hangját.

– Helló, főnök, mit keresel itt, csak nem egy kis hancúrozásra vágysz? Csurgatnom kell egyet, alig bírom már tartani. Mindjárt itt vagyok.

– Elsietett a bárpult mellett, és bement a hátsó folyosóról nyíló férfimosdóba. Valóban vizelnie kellett: lehúzta a cipzárját, és a rozsdás piszoárnál állva kivette a mobiltelefonját a farzsebéből, hogy beüssön egy telefonszámot.

– Mit csinálsz? Valami kiscsajjal vagy? – Hallgatott egy sort, majd azt mondta: – Éppen most készülök csevegni egy állami zsaruval, aki betért egy kólára. Amikor végzek vele, és nem fog sokáig tartani, elugrom hozzád. – Hallgatott egy sort, majd azt mondta: – Na, szerinted miért, te hülye fasz?

Felhívott egy másik számot.

Hal? Dobj el mindent, és gyere, meló van. – Hallgatott egy sort, majd azt mondta: – Útközben elmondom. Vegyél fel a Junebugnál. – Ismét hallgatott, majd azt mondta: – Nem, semmi nagyot. A negyvenötösöd elég lesz, valami, ami elfér az övedben.

Visszament a bárpultnál álldogáló, kólát szopogató, elegáns zakót és nyakkendőt viselő zsaruhoz.

– Gondolom, alig várod már a Cross Roads-i csatát – váltott ismét kedélyes csevegésre. – Tudod már, milyen egyenruhában leszel?

A zsaru nem nyújtott kezet.

– A második New Jersey-i lovasított gyalogosezreddel vonulok fel, bár ezúttal szerintem ló nélkül. Yellow

Tavernnél elveszítettem egy gyönyörű kancát. Gödörbe lépett, és eltört a lába. És te, Forrest kíséretében?

– Ha már egyszer Walternek dolgozom, úgy logikus, ha az ő seregében szolgálok – felelte Arlen. Sehogy sem jutott eszébe a zsaru neve, pedig ismerték egymást. Jól jött volna, ha meg tudja szólítani, mielőtt a lényegre térnének. – Egyelőre még nem jártam a helyszínen, nem tudtam megnézni.

– Hasonlít Brice-ra.

– Kár, hogy az eredeti helyszínt nem használhatjuk.

– Még ha használhatnánk, akkor is túl messze van Tunicától, nem mennénk vele semmire – vetette ellene a mindentudó zsaru. – Úgy kell tekintenünk erre a felvonulásra, mint egy reklámkampányra Tunica számára.

– Igen, igazad van – válaszolta Arlen a savanyú szagú atlétát viselő pultos felé biccentve, aki már nyitott is egy dobozos Budot. Arlen hosszan kortyolt belőle, időt hagyva magának, hogy eldöntse, szóba hozza-e Floydot, még mielőtt a zsaru bedobja a témát. Megkérdezhetné, hogy halad a nyomozás. Megmutathatná, hogy ugyanúgy lehet vele beszélgetni, mint bárki mással. Bárcsak eszébe jutna a zsaru neve. Úgy rémlett, hogy valami Johnnak hívják. Arlen már több újrajátszáson is találkozott vele, emlékezett rá, hogy szerepelt mindkét oldalon, hol szürkében, hol kékben, és az utolsó gombig komolyan vette a korhű öltözködést. És emlékezett arra is, hogy ez a valamilyen John tanúskodott a bíróságon, amikor őt elítélték zsarolásért. Két év ment a kukába az életéből.

– Azt beszélik, hogy Dennis Lenahan, a toronyugró… – kezdte a zsaru megelőzve Arlent – … fent volt a létra tetején, amikor te meg Junebug lelőttétek Floydot. Ez a történet kering. Hallottad már?

Jesszusom, nem sokáig kerülgette a forró kását.

– Nem, nem hallottam – felelte Arlen a zsaru felé fordulva.

– Pedig úgy tudom, a pletyka innen indult. Vagy te, vagy Junebug dicsekedtetek vele.

– Ha én lettem volna, arról tudnék, nem?

– Én is inkább Junebugra tippelnék. Lehet, hogy te nem voltál ott?

– Ha igaz, amit mondasz, akkor a toronyugró látta, ki tette, nem? – kérdezte Arlen.

– Remélhetőleg igen, ha tényleg ott volt.

– Akkor miért nem kérdezed meg tőle? – Arlen beszéd közben egyenesen a zsarura bámult. Bámult bele a kibaszott szemébe.

– Meg fogom, elhiheted – felelte a zsaru.

– Szóval ő magától nem jelentkezett.

– Nem.

– És szerinted miért?

– Gondolom, megfenyegették.

Az ünneplőruhába öltözött, amerikai zászlós nyakkendőt viselő zser nyák állta a tekintetét, de nem sokat lehetett leolvasni az arcáról. Arlen még soha nem találkozott hozzá hasonló zsaruval. Sokkal inkább emlékeztetett egy ügyvédre.

– Az igazat megvallva, semmi okom nem lett volna kinyírni Floydot – jegyezte meg Arlen. – Semmi rosszat nem csinált nekem. Olyan szánalmas alak volt, hogy szerintem saját magát tette hidegre. Megunta, hogy egy pöcegödör az élete.

– Öt golyó a saját tarkójába?

– Ó, tényleg? Uramisten. – Arlen egy pillanatra elhallgatott, majd így folytatta: – Ugyan már, főnök,

hagyjuk a baszakodást. Tényleg be akarsz vinni, mert valaki hallott valamit egy kocsmában? Mikor is történt ez, tegnapelőtt este, igaz? Itt voltam, ezen a szent helyen, ahol a legtöbb este vagyok. – A pultos felé fordította a fejét. - Wesley, hol voltam aznap este, amikor Floyd felköltözött a mennyországba?

– Itt – bólogatott Wesley. – Ezen a szent helyen.

Arlen a Parchmanben megtanulta, hogy Jim Rein a legjobb elintéző, akit csak kívánhat maga mellé – amikor ő bekerült, Jim Rein már rács mögött volt, mert túl agresszíven bántalmazta a megyei rendőrség által őrizetbe vett embereket. Halként érkezett, így nevezték az összes újonnan érkezőt, de megesküdött, hogy neki soha nem fogják beakasztani a horgot, egyetlen rabnak sem lesz az asszonya. Aki romantikus elképzelésekkel közeledett Jimhez, annak mind betörte a fejét. Gyorsan nevet szerzett magának, és onnantól kezdve Nagy Halnak hívták: senki nem mert ujjat húzni vele. Amikor Arlen megérkezett, Hal lett a testőre, ugyanúgy neki dolgozott, mint amikor még mindketten a seriffhivatal alkalmazásában álltak.

Ez a felállás a szabadulásuk után is megmaradt. Észak felé haladtak a 61-esen Tunica irányába, Hal fekete Chevy furgonjával. Arlennek mindig Li'l Abner jutott eszébe Halról.

Arlen mesélt neki a Robert nevű fazonról, aki előző este megmutatta azt a fényképet.

– Egy nigger lóg valami hídról, a pasas meg azt mondja, hogy a nagyapám, Bobba lincselte meg.

– A nagyapád?

– Csak tudnék róla. De soha nem hallottam, hogy Bobba ilyesmit csinált volna. Pedig jó sztori lett volna, mesélhette volna mindenkinek. Azután leléptem, de ez a

Robert kijött utánam a kocsihoz, és azt mondta, ne aggódjak, senkinek nem fogja elárulni, hogy lelőttem Floydot. Mondtam neki, hogy maradjon, beszélni akarok vele, amire csak annyit felelt, hogy majd később, azzal visszament a házba.

– Honnan került ide ez a Robert? – kérdezte Jim Rein.

– Ki kell derítenem.

– És honnan tud Floydról?

– Biztosan a toronyugrótól. Egyre azon törtem a fejem, miközben ott ültem vele egy asztalnál, hogy talán valami szövetségi ügynök. Egészen addig nem szóltam egy szót se, amíg elő nem vette a képet a meglincselt niggerről. Utána kell néznem ennek a Robertnek. – Azután elmesélte Jim Reinnek az állami zsaruval folytatott iménti párbeszédét. Igyekezett szóról szóra felidézni mindent, ami elhangzott, és továbbra sem jutott eszébe a zsaru neve.

– Azé, aki kijött veled? Az John Rau, a Bűnügyi Nyomozóhivataltól, Beszéltem az egyik sráccal a seriffhivatalból, aki az unokaöcsém, és együtt dolgozik vele az ügyön. Szerinte John Rau nem tud lószart se. Ők meg nem csinálnak neki semmit, csak amit muszáj.

– Veled kellett volna elintéztetnem Floydot, nem Buggal.

– Már mondtam, hogy megcsináltam volna, de el kellett mennem Corinthba a nagybátyám szabadulóbulijára. Tizennyolc évet ült.

– Hogy van Earl?

– Ránézésre jól, de nem tudja, hogyan viselkedjen idekint. Elment a boltba Noreen néném mel, és megkérdezte tőle, odamehet-e ahhoz a polchoz, ahol a sonkakonzervek vannak. Noreen néni azt felelte: „Earl, most már nem kell engedélyt kérned, hogy elmehess

valahová.” Tizennyolc év, ember. – Jim Rein az útra nézett. – Hová megyünk?

– Bughoz – felelte Arlen.

Jim Rein egy pillanatra elgondolkodott, majd vigyorogni kezdett.

– Earl azt mondta a Parchmanről, hogy mindenki dilis odabent. Alig várta a hitvesi látogatásokat, de hiába. Noreen néném tizennyolc év alatt egyszer sem ment be vele a lakókocsiba, túlságosan szégyellte, hogy látja mindenki, hová készülnek.

– Innen vettem az ötletet, hogy a kurvákat lakókocsikban tartsuk a Junebugnál – mondta Arlen. – Mióta Rosella elhagyta, és magával vitte a gyerekeket, Junebug minden éjjel benéz a kis Tracihez. Napközben otthon hever másnaposan, füvet szív, és bámulja a tévét. Vagy meghallgatásokat tart nagy mellű tiniknek, akik be akarnak kerülni a show-bizniszbe. Éjszaka, amikor a klubban van, Eugene őrzi a kutyát egy puskával.

– Az Eugene kutyája volt – jegyezte meg Jim Rein. – Junebug viselte gondját, amíg Eugene a Delta Fegyházban ült.

– Tudom – bólintott Arlen. – Kérdeztem Junebugtól, *mitől* félti azt a kutyát. Bárkinek elharapná a torkát egy szempillantás alatt, aki csúnyán néz rá. Junebug azt felelte, hogy nem mások torka miatt aggódik. A kutya lebontja a házat, ha egyedül hagyják.

– Miféle kutya ez?

– Farmkutya. Fehér meg barna színű korcs, szetter is van benne.

– Nem is tudtam, hogy Eugene már kint van, amíg össze nem futottam vele – mondta Jim Rein. – Mondta,

hogy már két hónapja. Tudtad, hogy a Deltában légkondicionáltak a cellák? Nem hittem a fülemnek.

– Mert az magánkézben van.

– Eugene mesélte, hogy ha az embernek nem tetszik valami, például a szappan, és reklamál, akkor az őrök azt felelik: „Nem az a feladatunk, hogy tetsszen”.

Közeledtek Tunicához.

– Eugene azt mondta, meggazdagodott a Deltában, pedig pénzt egyszer sem látott.

– Átverte a buzikat – mondta Arlen.

– Igen, nekem is azt mesélte, de nálunk nem úgy működtek a dolgok. Én csak annyira szálltam be a bizniszbe, hogy hagytam magam pénzért lefényképezni néhány buzeránsnak. Emlékszel? Hogy is hívták azt a tahót, aki lefotózott a zuhanyzóban?

– Otis – felelte Arlen. – Életemben nem találkoztam olyan ostoba niggerrel. Nem, Eugene a szokásos módon csinálta. Hirdetéseket adott fel homármagazinokban. Azt a sztorit dobta be, hogy ártatlanul sittelték le, mert a barátja lopott holmikat ajándékozott neki, és idősebb, bölcsebb homokosok tanácsát szeretné kérni. Hamarosan jelentkezett egy csomó vén buzeráns, aki megsajnálta. Egy idő után elhíresztelte, hogy fellebbezni akar, és szüksége lenne ötezer dollárra, amit az ügyvédjének kellene küldeni Jacksonba, mert ő a börtönben nem kaphat csekket. Persze az ügyvéd is benne volt. Az öreg homornyikok megkapták Eugene leveleit meg a fotókat a srácról, és azonnal elkezdték küldeni a csekkeket.

– Eugene fotóit?

– Ugyan, dehogy. Junebug fotózta le az egyik srácot, aki a színpadon szokott szexelni. Digó kölyök, akkora farka van, mint egy lónak, a képeket pedig én küldtem el a

vén buznyákoknak, és azt írtam mellé, hogy egy kis figyelmesség Eugene-től, így nézett ki, mielőtt lesittelték. Számolatlanul kapta a leveleket, majdnem mindegyik azt írta, hogy feladta neki a csekket, és reméli, hamarosan találkoznak. A csekkeket Eugene nevére állították ki, és elvileg arra a számlára kerültek volna, amit az ügyvéd nyitott neki.

Most már Tunicában jártak, a főutcán. Elértek a Fox Island Roadig(ahol Jim Rein jobbra fordult.

– Úgy hallottam, ezt a házat bérli az a tag, aki a Tishomingót vezeti, Billy Darwin – mutatott Arlen egy nagy, Tudor-stílusú épületre, amelyet fehér tölgyfák vettek körül. – A legszebb ház a városban. – Junebugé nagyjából egy kilométerre volt tőle az utca bal oldalán: Kirkbride egyik előre gyártott háza szúnyoghálóval bevont verandával, terasszal és háromautós garázzsal, amit Junebug épített hozzá.

– Eugene szerint működött a dolog – mondta Jim Rein. – De egy vasat sem látott a több mint kétszázezer dollárból.

– Legalábbis akkorára becsülte az összeget – felelte Arlen. – Egész Amerikából küldték neki a csekkeket a homárpapák. Eugene kiszabadult, nem volt semmiféle fellebbezés, leülte a három évet, és kész. Elment Jacksonba, hogy átvegye a pénzt, mire az ügyvéd: „Milyen pénzt?”. Ő csak tízezret kapott, pont amennyivel Eugene tartozott neki a szolgálataiért.

– Hazugság.

– Persze hogy az.

– Mit csinált Eugene?

– Lelőtte.

Megérkeztek a házhoz. Gondozott gyep és fiatal nyárfacsemeték álltak előtte. A kocsifelhajtón Junebug Cadillacje és egy furgon parkolt.

– És hol van a pénz? – kérdezte Jim Rein.

– Ez egy jó kérdés – felelte Arlen a házra pillantva.

Walter Kirkbride általában egy Arlentől kölcsönvett kocsival érkezett, rendszerint a Dodge-dzsal: megkerülte a Junebugot, és leparkolt a lakókocsi előtt, amelynek ajtajára élénkpiros festékkel írták fel Traci nevét. Az 1860-as években valószínűleg így nézhetett ki a hálószobák bejárata egy bordélyházban. New Orleans jutott eszébe. Lehet, hogy akkoriban nem voltak Traci nevű lányok, és Airstream lakókocsik sem még vagy jó hetven évig, de nem számított. Kirkbride szerette azt a nosztalgikus hangulatot, ami ezen a helyen fogadta. Az ajtóra pingált név, odabent pedig Traci fekete harisnyában és harisnyakötőben, bugyi nélkül. Nem tökéletes, de majdnem – egy tizenkilencedik századi kurtizán.

A lánynak nagyon tetszett a hamutartó, amit hozott neki, különleges ajándék a mai napra.

– Walter, ez gyönyörű!

– Marokkóból van.

– Ó.

– A marrákesi Mamounia Hotelből hoztam.

– Ez a kedvencem mind közül.

– A feleségemnek majd azt kell mondanom, hogy összetört.

– Ő is gyűjti a hamutartókat?

– Észre fogja venni, hogy eltűnt.

– Olyan aranyos vagy, Walter.

– De ha összetört, akkor a darabjainak a szemetesben kellene lenniük.

– Édesem, nézz föl, mielőtt kiesik a szemed.

A férfi elszakította tekintetét a lány ágyékától.

– Kérni akarok tőled valamit.

– Most nem foglak megverni, édes. Nem vagyok elég erős hozzá. – Azt akarom, hogy vegyél részt az újrajátszásban. Szerzek neked egy sátrat és egy hűtőládát tele Coca-Colával.

– Rendben, ha el tudok szabadulni innen.

– Azt majd én elintézem.

– Be is öltözzek? Húzzak abroncsot meg alsószoknyákat?

– Csak egy abroncsos szoknyát. Alá nem kell semmi.

Besétáltak Junebug előre gyártott otthonába.

– Haver, éppen rólad beszéltünk – mondta Jim Rein Eugene Deannek, aki a tévét bámulta Junebuggal. Egy zöld kárpitos kanapé két végén ültek, az előttük álló asztalkán tucatnyi üres sörösdoboz, a hamutartó tele csikkekkel, a levegőben marihuána szaga.

– Szevasz, Hal, hogy ityeg a fityeg? – kérdezte Eugene.

– Ahogy hagytad – felelte Jim Rein.

Arlen kikapcsolta az óriásképernyős tévét, és megigazította konföderációs kalapját, hogy jól álljon. Junebug ráförmedt:

– Hé, nézem a kibaszott műsoromat. Éppen egymásnak estek volna.

– A konföderációs zászló miatt vitatkoztak – magyarázta Eugene. Póló nélkül terpeszkedett a kanapén, közszemlére téve beesett mellkasát.

– A fehér fickók egy szkinhed milícia tagjai, azt mondják, hogy az az örökségünk része. A színesek szerint viszont az ő múltjuknak ugyan nem, és anyázni kezdtek. Kisípolták, de lehetett tudni, mit mondtak.

– Úgy néztek ki, mint valami nigger gengszterek, akiket úgy szedtek össze az utcáról – mondta Junebug.

– Bug, meséltél arról valakinek, hogy lelőttük Floydot? – kérdezte Arlen.

A térdén egy doboz sört egyensúlyozó Junebug rosszalló pillantást vetett Arlenre.

– Megőrültél?

– És arról a toronyugróról, aki egész idő alatt fent volt a létrán?

– Jesszusom, Arlen, nem én voltam az, aki mesélt róla, hanem te, te hülye seggfej. A bárpultnál álltunk, egyenesen rád néztem, amikor elmondtad Bob Hoonnak meg az egyik emberének. Éppen akkor szállítottak le egy adag metet.

– Kitartasz emellett? – kérdezte Arlen.

– Ez az igazság. Kérdezd csak meg Bob Hoont.

Arlen biccentett Jim Reinnek.

Jim Rein hátranyúlt, és elővett egy .45-ös U. S. Army Coltot az övéből.

– Nyírd ki – utasította Arlen.

Junebug fel akart állni:

– Hé, ne kapkodj u…

Bumm. Jim Rein lelőtte.

Felugatott egy kutya, és kaparni kezdte az ajtót.

Arlen Junebugot nézte, aki nyitott szemmel visszahanyatlott a kanapéra.

Eugene Jim Reinre pillantott.

– Halottnak kell lennie – mondta Jim Rein. – Szíven lőttem.

– Hallottad, hogy a szemembe hazudott? – kérdezte Arlen. Felnézett.

– Ha nem hagyja abba, lelövöm azt a *dögöt*.

Eugene erre felugrott. A konyhaajtó felé indult, ahonnan az ugatás hallatszott, és közben hátraszólt Arlennek:

– Oké, vettem, a kutyát majd én elintézem. – Azzal kiment a konyhába, és becsukta maga után az ajtót.

– Jobban félti azt a kutyát, mint saját magát – jegyezte meg Jim Rein.

– Eugene nem csinált semmit – mondta Arlen. – Tedd el a fegyvert.

Eugene visszajött a szobába, válla megereszkedett, tétován szólalt meg:

– Ne nézz így rám, Arlen. Te se, Hal. Tudjátok, hogy nem mondom el senkinek.

– Valami más jár a fejemben – felelte Arlen. – Az a pénz, amit a homárokról akasztottál le.

– Leakasztottam, de egy centet se láttam belőle.

– Mi történt vele?

– Nem tudom. Az ügyvéd vagy elköltötte, vagy elrejtette valahol. Minden egyes bankot ellenőriztem Jacksonban, de egyikben sem nyitottak számlát a nevemre. Visszamentem az ügyvédhez, és megkérdeztem, hol a pénzem. Egyre csak azt ismételgette, hogy nincsen semmiféle pénz. Ezért szereztem egy stukkert, és golyót eresztettem belé. Mint Hal Junebugnak, egyenesen a szívébe.

– Miért nem szedted ki belőle, hol van a pénz?

– Elveszítettem a fejem. Tudom, hogy előbb fájdalmat kellett volna okoznom neki, de elveszítettem a fejem, bazmeg.

– Felteszek neked egy kérdést, amíg Hal itt áll mellettem pisztollyal a kezében, és várja a válaszodat – mondta Arlen. – Ha hozzájutottál a pénzhez… mennyi is volt, kétszázezer dollár?

– Nagyjából annyi.

– És elrejtetted valahol?

– Ki elől rejtettem volna el, ha egyszer az enyém?

– A harmada nekem járt volna.

– Ja, mert szerezted nekem azt a kurva ügyvédet.

– Meg a fényképeket.

– Haver, ha megkaptam volna azt a pénzt, téged fizetlek ki elsőként, te is nagyon jól tudod.

Arlen várt egy kicsit, majd végül így szólt:

– Hiszek neked.

Megvitatták, mi legyen Junebuggal, mit csináljanak vele. Arlen azt mondta, hagyják ott, ahol van.

– Arlen, én itt *lakom* – tiltakozott Eugene. Mióta kiengedték a Deltából, ez volt az otthona. A kutyájának kellett egy állandó hely, ahol lakhat, és ezt már megszokta.

– Mi a neve a kutyának? – kérdezte Jim Rein.

– Rose.

– Tényleg? Szép név.

– Egy kis kurva, de imádom.

Ez azt jelentette, hogy egyiküknek el kell vinnie valahová Junebugot a kocsijával, és ott kidobnia. Arlen Jim Reint jelölte ki a feladatra. Először is meg kellett keresniük Junebug kocsikulcsát, hogy be tudjanak állni a Cadillackel a garázsba, ahol berakhatják a hullát. A második lépés az volt, hogy el kell vinniük odáig. Amikor

felemelték, újabb problémával szembesültek: a vér a kanapén, a teljesen eláztatott hátsó támla és benne a golyó ütötte lyuk. Jim Rein magyarázni kezdte, hogy ezért választotta a .45-öst. Akit azzal lelőnek, az már nem megy sehová. Tanakodtak, mit csináljanak a kanapéval.

– Kit érdekel, nem az enyém – vont vállat Arlen, és azt mondta Eugene-nek, rakja fel a furgonra, és szabaduljon meg tőle. Dobja a folyóba. Arlen úgy döntött, Junebugnak is az lesz a legjobb hely, hadd vigye el a sodrás, különben holnapra a nyakukon lesznek a zsaruk. Most már csak azt kellett kitalálniuk, mi legyen a Cadillackel.

– A francba is, azt nem akarom kidobni, egy jó autó – ellenkezett Eugene. – Mi lenne, ha nem nyúlnánk hozzá? Itthagyta, amikor eltűnt.

Arlen elgondolkodott, aztán a fejét rázta:

– Nem. Hal vigye át Arkansas-ba, és adja el egy niggernek.

Miközben kivitték Junebugot a garázsba – Arlen odabent nézte a tévét –, Eugene azt kérdezte Jim Reintől:

– Hal, ismered Wesley-t?

– A pultost?

– Igen, Wesley-t. Szoktál beszélni vele?

– Csak ha piát akarok.

– Wesley megkérdezte tőlem, akarok-e hallani egy mókás sztorit. Azt mondta, Arlen tegnap este mesélt egyet az öreg Bob Hoonnak, amikor ott volt.

Jim Rein megfogta Junebugot, és előregörnyedve beemelte a Cadillac csomagtartójába, majd felegyenesedett, és Eugene-re nézett.

– Tudom, mit fogsz mondani.

– Nem számít – mondta Eugene. – Rohadtul nem érdekel.

– Engem se – felelte Jim Rein.

12

– Maga aztán korán kel – mondta Vernice Robertnek a telefonba. – De Dennis még alszik, mint a bunda.

Robert megkérdezte, szólna-e Dennisnek, hogy hívja vissza, amikor felébred.

– Hát persze – felelte Vernice.

Talán mégis ébren van már, gondolta. Bement Dennis szobájába, hogy megnézze. Az édes fiú az oldalán feküdt, karját a párna alá dugva, a takarót egészen csupasz válláig felhúzva. Vernice visszaosont az ajtóhoz, és fülelt egy kicsit: csönd volt a házban, csak Charlie horkolása hallatszott a szomszéd szobából. Becsukta az ajtót, levetette a köntösét, és bebújt az ágyba. Úgy helyezkedett, hogy Dennis meztelen hátához tudja préselni magát. Reménykedett benne, hogy a férfinak ki kell majd mennie a fürdőszobába, és ha már ott van, a fogát is megmossa, de ha nem, hát annyi baj legyen. Finoman Dennis fülcimpájába harapott, és azt súgta:

– Jó reggelt, idegen.

Dennis megmozdult, mire Vernice megpuszilta a nyakát. A férfi keze Vernice csípőjére vándorolt, mint aki ellenőrizni akarja, ki van az ágyában.

– Csak én vagyok az – suttogta Vernice, majdnem hozzátéve, hogy a „picikéd”. Vernice újabb két kilót fogyott az elmúlt két napban. Most már biztosra vette, hogy a férfi

felébredt, de nem akarta sürgetni, nehogy túl türelmetlennek gondolja. – Dennis?

– Hmmmm?

– Szerinted lehet valaki egyszerre csinos és sovány?

Némi hallgatás után Dennis azt felelte:

– Igen. – Már éberebbnek tűnt a hangja.

– Tudtad, hogy Jane Fonda huszonöt évig küzdött bulimiával?

– Mi az a bulimia?

– Amikor az ember eszik, aztán kihányja, mert nincs elég önbecsülése. De már túljutott rajta. Az elhidegült férje, Ted Turner segített Jane-nek újra hinni önmagában.

– Azt hittem, az segített rajta, hogy megtalálta Istent.

– Ez egy régebbi számban volt.

Dennis a nő felé fordult, hogy rá tudjon nézni, mire Vernice gyengéden az arcába csípett.

– Hogy sikerült a tegnap esti műsor?

– Billy Darwin nem akarja, hogy Charlie konferáljon fel még egyszer. Azt mondta: „Keríts valakit, aki bemutat, elmondja a közönségnek, hogy ne menjenek a tartály közelébe, aztán hagy tenni a dolgodat. Elég volt Charlie unalmas sztorijaiból.” Azt mondta, ugorjak néhányat délután, ha úgy tetszik, de a nagy dobást, „a fenegyerek-produkciót” tartogassam estére.

– Ha akarod, én felkonferállak – búgta Vernice. – Tudom, hogy képes vagyok rá.

– És azt kitalálod, mit mondott azután Billy Darwin? Állt mellette egy fazon… tudod, akikért Charlie elment a reptérre, Mularoniék, emlékszel?

– Anne – felelte Vernice. – Charlie túl soványnak tartotta.

– A pasas azt mondta Billy Darwinnak, adjon nekem egypár szabadnapot, hogy részt tudjak venni az újrajátszáson. Én. Nem is ismerem a fickót. „Ő viszont ismer téged”, felelte Billy Darwin. Azt mondta, hogy a pasas ötvenezer dollárból játszik a kaszinóban. Ezért mindent megkap, amit csak akar, beleértve engem is. Ha Mularoni azt akarja, hogy vegyek részt a felvonuláson, akkor részt fogok venni a felvonuláson. Hiába tiltakoztam, hogy még csak nem is ismerem, Billy Darwin azt mondta: „Választhatsz. Vagy egyenruhát húzol, vagy összepakolod a cókmókodat, és elhúzol innen.” Majd hozzátette: „Egyébként sem hoz túl sok nézőt a mutatványod.”

– Te pedig még csak nem is *ismered* a fickót?

Odakint lehúzták a vécét.

– A fenébe – sóhajtott Vernice. – Charlie felébredt. – Kimászott az ágyból, és magára kapta a padlóra dobott fekete selyemköntöst. Már az ajtónál járt, amikor eszébe jutott valami: – Ja, telefonált az a színes pasas, Robert. Azt kérte, hívd vissza.

Megcsörrent a telefon – az összes telefon – Robert lakosztályában. Kezét az ágy melletti készülékre helyezte, és szólt Anne-nek, hogy húzza vissza a melegítőjét.

– Mit is mondtál Jerrynek, hová mész?

– Az edzőterembe.

– De nem hazudtál, vagy igen?

– Ha egyszer ő is elkezd kondizni, rábasztunk.

– Ne aggódj, olyannak szereti saját magát, amilyen. – Robert felemelte a kagylót. – Dennis?

– Mi van, miért kerestél?

– Dennis az – mondta Robert Anne-nek.

– Van ott veled valaki? – kérdezte Dennis.

– Csak a szobalány. Éppen öltözködik.

– Ugyan már, ne…

– Figyelj, akkor jársz a legjobban, ha mindent elhiszel nekem, úgy nem fog begörcsölni az agyad attól, hogy folyton ezen túráztatod. Be akarlak mutatni valakinek.

– Mularoninak hívják?

– Ezt meg honnan tudod?

– Billy Darwintól. Azt mondta, vagy részt veszek az újrajátszásban, vagy ki vagyok rúgva.

– Nem kellett volna ilyen durván fogalmaznia. A fenébe. De amúgy is benne lennél, nem? Csak azt akartuk elérni nála, hogy adjon neked néhány szabadnapot. Mr. Mularoni az a fajta, aki el tudja intézni az efféle dolgokat. Ha érted, mire gondolok. Szeretném, ha megismerkednél vele.

– És Anne?

Robert befogta a telefonkagylót, és a teniszcipőjét húzó Anne-re nézett. Elvette a kezét a kagylóról, és azt felelte:

– Alábecsültelek, haver. Ez ügyes volt: „És Anne?”. A mindenit.

– Kettőkor ugrom.

– Csak ha akarsz. De Mr. Billy Darwin beleegyezett, hogy kihagyhatod.

– Miért?

– Hogy legyen idődd felvenni az egyenruhát, a puskát meg a többi felszerelést. Egykor várnak a lakosztályukban ebédre.

– Mi van, ha én inkább ugranék?

– Dennis? Idehallgass. Éhes vagy. Eszel, vársz egy órát, aztán ha akarsz, ugrasz.

Robert lerakta. Anne mostanra felöltözött, és kérdőn nézett rá.

– Honnan tudott rólam?

Robert is ezen gondolkodott.

– Adj egy pár percet – kérte.

Mularonit Jerryként, nem pedig Germanóként mutatták be Dennisnek. Az ötvenes éveiben járt, alacsonyabb volt Dennisnél, dús, sötét frizurát és napszemüveget viselt, kezében pedig szivart tartott. Szívélyesen fogadta Dennist, azonnal felajánlotta, hogy tegeződjenek, ugyanakkor nem hagyott kétséget afelől, ki a főnök.

– Dennis, gyere csak – mondta, átkarolva Dennis vállát, és a nyitott erkélyajtó felé kormányozta. – A létra huszonnégy méter magas, igaz?

– Pontosan – felelte Dennis. – Nyolc darab háromméteres elemből áll.

– De honnan lehet ezt biztosan tudni?

– Előfordul, hogy valaki megszámolja a létrafokokat.

– Én is erre gondoltam – bólintott Jerry. – A szkeptikusok. Tudod, mi jutott eszembe? A két legfelső elemen átszerelhetnéd a létrafokokat úgy, hogy harminc centi helyett csak tizenöt centire legyenek egymástól. Lentről senki meg nem mondaná, de így három méterrel alacsonyabbról ugorhatnál.

– Jerry tegnap este találta ki, miközben a műsort nézte – szólt közbe Robert.

– De teljesen mindegy, hogy huszonegy vagy huszonnégy méter magasból ugrom le – vélte Dennis.

– Így is, úgy is bele lehet halni, mi? Mit kérsz: pezsgőt, vodkát, tonikot?

Dennis pezsgőt kért. Robert kibontott egy üveg Mummot, és töltött két pohárba. Jerry vörösbort ivott.

Anne bukkant elő a hálószobából, egy sárga, szinte átlátszó strandlepelben, és mosolyogva kezet nyújtott Dennisnek.

– Kétszer is láttalak ugrani, és mindkétszer a torkomban dobogott a szívem az izgalomtól. Szia, Anne vagyok.

Mint egy tévéreklám. Charlie-nak igaza volt, úgy nézett ki, mint egy modell – a festett tincsek hosszú hajában, magabiztos gesztusai. Megfogta Dennis kezét, és megpuszilta a levegőt az arca mellett. Dennis orrát egy pillanatra megcsapta parfümének illata. Soha nem érzett még ilyen finom illatot. Soha életében. Közelről a nő nagyjából harmincötnek tűnt.

Ebédre svédasztalon felszolgált hideg garnélarákot ettek vegyes salátával, pácolt tintahallal és sült csirkével.

– Semmi extra – mondta Anne.

– És egyben markáns vélemény az olyan helyi specialitásokról, mint a folyami törpeharcsa és a leveles kel – fűzte hozzá Robert.

Dennis fogpiszkálóra szúrt egy garnélát, és félrevonta Robertet.

– Mi folyik itt?

– Ebédidő van – felelte Robert. – Nem szoktál ebédelni?

– Komolyan.

– Ők a barátaim, és te is a barátom vagy.

Anne libbent oda hozzá, és a toronyugrásról meg Acapulcóról kérdezősködött. Egészen közel állt hozzá, illata elhódította Dennist. A szétnyíló strandlepel alól kivillant a nő bikinije. Megterhelő lehet, mondta Anne. Az adrenalinlöket miatt megéri, felelte Dennis.

– Minden áldott nap kockára tenni az életét.

Dennis vállat vont.

– Vagy ugrom, vagy elmegyek dolgozni.

Anne a szemébe nézett, Dennis pedig azon tűnődött, vajon akar-e tőle valamit. Nem igazán tudta, hogyan kezelje a helyzetet. Megkérdezte, van-e gyerekük Jerryvel – ostobaság volt, kínjában mondta, csak hogy mondjon valamit –, mire a csábító kifejezés azonnal lefagyott az arcáról. – Jerryvel nem rajongunk a gyerekekért.

Dennis meg akarta kérdezni Jerrytől, mivel foglalkozik – a férfi az erkélyen állt, kezében egy tányér tintahallal –, ám ekkor Robert jelent meg. Hozott egy vodka-tonikot Anne-nek, majd Dennishez fordult:

– Tartozol egy köszönömmel Jerrynek, amiért elintézte, hogy részt vehess az újrajátszásban.

– Én táborkövető leszek – magyarázta Anne ismét Dennisre nézve. – De abroncsos szoknya nélkül.

– Mulatt kurtizán – tette hozzá Robert. – Így nem én leszek az egyetlen színes bőrű.

Dennis figyelmét nem kerülte el, ahogy Robert összenézett a nővel. Valami volt kettőjük között.

– Jerry minek fog öltözni?

– Jenkinek – felelte Robert. – Jól elkenik majd a száját. Emlékszel? Mondtam, hogy Forrest megfutamította az északiakat, egészen Memphisig kergette őket.

Dennis már készen állt a következő kérdéssel, és fel is tette.

– Miben utazik Jerry?

– Ingatlanfejlesztésben – válaszolta Anne.

– Nagy projektek, mindenhol a középnyugaton – magyarázta Robert.

– Méghozzá tudod, mifélék? Lakóparkokat épít előre gyártott otthonokból. – Robert kivárt, és Dennisre

pillantott, mintha időt akarna hagyni neki, hogy kitalálja, hogyan teszi fel a következő kérdést.

– Jerry ismeri Kirkbride-ot?

– Hallott már róla.

– De ha ugyanabban utaznak…

– Én ebből kiszállok – mondta Anne, azzal otthagyta őket.

Dennis követte a tekintetével, amíg el nem tűnt a hálószobában.

– Jerry öccse vezeti a céget – mondta közben Robert. – Jerry megszedte magát, visszavonult, már csak tanácsadói szerepkörben vesz részt a munkában. Sokat kérdezel mostanában, nem? Rendben, mi a neve Kirkbride cégének? Amikor felkerestük, ott virított a bejárat mellett.

– Nem emlékszem.

– Amerikai Alom. Kirkbride Corinthban gyártja és az egész országban árulja a házait. Jerry öccse beszállítót keresett, és az Amerikai Álom is szóba került, hogy esetleg onnan vásárolna. Valami miatt nem jött össze. Végül egy másik detroiti céggel szerződött, amelyik szintén előre gyártott otthonokat készít.

– Ezt nem említetted Kirkbride-nak.

– Miért említettem volna? Jerry nem áll vele üzleti kapcsolatban.

– De ugyanabban utaznak.

– Jerry, akárcsak Anne, azért jött le ide, hogy kikapcsolódjon, nem azért, hogy üzletről beszéljen, a francba. Mondtam, hogy Kirkbride csak engem érdekel, azért néztem utána az üzleteinek, hogy kiderítsem, mivel foglalkozik még.

– Például azzal, hogy háborúsdit játszik – felelte Dennis. – Amibe most ti is be akartok szállni Jerryvel.

– És Anne is. Csinos, nem?

– De azt nem akarod, hogy Kirkbride bármit is megtudjon rólad, vagy arról, amit Jerry csinál.

– Semmi értelme nem lenne – mondta Robert. – Tudod, mindig többről van szó, mint amennyi elsőre látszik. Türelem, haver.

– De rám miért van szükséged?

– Te vagy az én beépített emberem. Na, gyere, kapjunk be valamit.

Az ebédhez összetolt két asztal körül álltak, úgy csipegettek az ételekből. Dennis nagy nehezen rávette magát, hogy kimondja:

– Kösz, hogy elintézted a szabadnapomat, Jerry.

– Sosem vettél még részt újrajátszásban?

– Nem, de alig várom.

– Nem kell túlspilázni – szólt rá Robert.

– Még ők ketten se – jegyezte meg Anne.

– De mi mindent tudunk a háborúról, szépségem – válaszolta Jerry.

– Te pedig nem tudsz lószart se.

– Alig várom már a sózott disznóhúst és a kétszersültet – mondta Robert.

Megcsörrent a telefon.

Jerry a készülékhez lépett, és felvette, miközben azt felelte Robertnek:

– Hamarosan arra is sor kerül, ne aggódj. – Beleszólt a kagylóba:

– Igen?… Küldje fel. – Visszaballagott az asztalhoz. – Megjött Tonto.

Robert az ajtó felé indult, közben Dennisnek magyarázott:

– Eredetileg Antonio Reynek hívják, de Jerry Tontónak szólítja, ezért most ez a neve. – Robert kinyitotta az ajtót, és várt. – Felerészt mohávi indián, de Geronimo is a felmenői közé tartozik, mert annak idején megerőszakolta az ükanyját Oklahomában. Tonto ereiben mexikói vér is csörgedezik arizonai ősei révén.

– És részben afroamerikai is – tette hozzá Jerry. – A niggernegyedbeli ősei révén.

– Légy kedves hozzá – mondta Robert komoly hangon, mintha rendre utasítaná Jerryt. Arckifejezése azonnal megváltozott, amikor a fickó megjelent. Robert vigyorogva üdvözölte. – Tonto, cimbora.

Lepacsiztak, és megölelték egymást. A sötét bőrű Tonto sötét haja a válláig ért, fején tarkabarka kendő díszelgett, mint egy kalóznak. Feltűnő jelenség volt.

Jerry és Anne kevésbé látszott lelkesnek, mint Robert, bár Anne azért megjegyezte:

– Ez az, én is ilyen kendőt fogok hordani a jelmezemhez.

Jerry felemelt kézzel üdvözölte a jövevényt.

– Dennis? Tonto Rey – mutatta be őket egymásnak Robert.

Dennis, kezében egy csirkecombbal, biccentett a pasasnak.

– Hogy állunk? Mindent sikerült beszerezned? – kérdezte Jerry.

– Egy részét a Dixie Fegyverművektől – felelte Tonto enyhe mexikói kiejtéssel. – Egy részét Corinthból. – Összehajtott papírokat vett elő a farmerdzsekije zsebéből, és szétnyitotta őket. Robert megkérdezte tőle, kér-e valamit inni, enni – „Naná, persze” –, Robert végül leültette a kanapéra egy vodkával és egy tányér ennivalóval.

Dennisnek feltűnt, hogy Tonto kopott barna cowboycsizmát visel. Jerry odahúzott magának egy széket, Anne pedig visszavonult a hálószobába, és magára csukta az ajtót.

– Nem akarsz előbb enni? – kérdezte Robert.

– Tudni akarom, mi a lófaszt sikerült szereznie, oké? – vágta rá Jerry

Tonto Rey nem siette el a dolgot, előbb Jerryre pillantott, majd a kezében tartott papírokra.

– Minden megvan, amit Robert kért – mondta végül. – Négy Navy Colt revolver, harminchatos kaliber, mint a tiéd. – Azzal ismét Jerryre pillantott.

– Plusz hengertárak? – kérdezte Jerry.

– Kettő mindegyik revolverhez. Valamint szereztem négy baszott nagy Enfield puskát, ötvennyolcas kaliber. Vannak tölténydobozok, kulacsok, főzőedények, lámpások, zsákok…

– Hátizsákok – helyesbített Robert.

– Igen, azok.

– A sátrak? – kérdezte Jerry.

– Van három nagy sátor ponyvatetővel, cölöpökkel, meg nyársak, edények és egy összecsukható asztal.

– Van valami, amit nem sikerült beszerezni? – tudakolta Robert.

– Minden megvan, amit kértél. Lent a kocsiban.

– Mi a helyzet Dennis egyenruhájával?

– Corinthban várja, bármikor érte mehet.

Dennis Robertre nézett.

– Honnan tudja a méretemet?

– Mondtam neki, hogy nagyjából ugyanaz, mint az enyém. Azon a helyen Corinthban sapkát is választhatsz hozzá. Ellenzős kepit vagy ellenző nélküli sapkát.

Jerry felállt a székről.

– Szundítok egyet. Ha végeztetek, tűnjetek el innen. – Bement a hálószobába, és becsukta az ajtót.

– Hoztál valami jóféle füvet? – kérdezte Robert Tontótól.

– Csak a legjobbat.

– Amit itt árulnak, az egyáltalán nem rossz.

– Honnan szerzik?

– Főként Virginiából.

– Úgy hallom, az rendben van.

– Menjünk át az én szobámba – javasolta Robert, és Dennisre nézett. – Szeretnél szívni egyet?

Dennis nemet intett a fejével. Kérdezni akart valamit, de Robert arról kezdte faggatni Tontót, mit szeretne csinálni utána.

– Dugni – felelte Tonto. – Vannak itt csajok a környéken?

– Méghozzá aranyosak. „Kíváncsi vagy a lakókocsimra?” Amelyik tetszik, annak azt feleled: „Naná.” – Dennishez fordult. – Velünk jössz?

Dennis megrázta a fejét. Robert Tontóhoz fordult:

– Úgy tesz, mint akinek megvan mindene. Hé, haver! Hiába fújod a sípot, hiába adod a nagyot, érzem rajtad, hogy akarod a muffot. Érted, miről beszélek?

– Hallak, ember – felelte Tonto.

Dennis egy ideig nézte a két vigyorgó fickót.

– Tudom, hogy készültök valamire – jelentette ki. Robert arcáról nem tűnt el a vigyor, de kicsit elhalványult. – Áruld el, mire kell az a sok fegyver.

– Várunk még másokat is az újrajátszásra – felelte Robert.

Vernice megengedte, hogy a Hondával járjon. Dennis leparkolt a ház előtt, és észrevette, hogy a nő az ajtóban várja. Idegesnek tűnt.

– Nyugi, semmi baja sincs a kocsinak – mondta Dennis. – Még egy darabban van.

– Látogatód jött.

– Csak nehogy azt mondd, hogy Arlen Novis.

– Az állami rendőrségtől. Mi a fenébe keveredtél?

– Bárcsak tudnám – felelte Dennis. Átvágott az üres nappalin, és belépett a konyhába.

John Rau ült az asztalnál sötét öltönyben és zászlós nyakkendőben, előtte egy csésze kávé.

– Üljön le – utasította Dennist. Elnézett a válla fölött, és valamivel szelídebben folytatta: – Vernice, magunkra hagyna minket néhány percre? Köszönöm.

Dennis hallotta, hogy az ajtó becsukódik a háta mögött, és leült John Rauval szemben, aki a kávéját kevergette, de közben őt nézte.

– Tippeljen, ki halt meg.

– Ismerem? – kérdezte Dennis.

– Szerintem igen. Junior Owens.

Dennis a fejét ingatta.

– Ismertebb nevén Junebug.

– Sosem találkoztunk.

– A folyóból horgászták ki ma reggel.

– Belefulladt?

– Ezt maga se gondolja komolyan. Golyót eresztettek bele.

– Hányat?

– Tudni akarja, hogy ugyanazzal a fegyverrel intézték-e el, mint Floydot. Nem, csak egyet kapott, a mellkasába, szemből.

– Beszélt már erről valakinek?

– Maga van a lista tetején, Dennis. Mint ahogy a létra tetején is ott volt, amikor azok a fickók lelőtték Floydot. Hallotta a sztorit?

– Igen, hallottam.

– Igaz?

– Azt a tanácsot kaptam, hogy ne avatkozzak az ügybe.

– Kitől, egy ügyvédtől?

– És ne is álljak szóba magával.

– Megfenyegették.

– Nem mondok semmit.

– Pedig szeretne. Nem igaz?

– Mit mondhatnék? Ez csak egy pletyka, szóbeszéd.

– Azok egyike indította el, akik kinyírták Floydot. Maga szerint Arlen Novis volt vagy Junebug?

Dennis látta maga előtt a két férfit, amint a tartály felé tartanak, még Floyd lelövése előtt, és a kalaposra tippelt volna: Arlenre. Egyértelmű, hogy ő volt az. De nem szólt semmit, csak megrázta a fejét.

– Van valami elképzelése, miért ölték meg Junebugot? Ha maga lenne Arlen, és azt hallaná, hogy Junebug pofázott?

Dennis nem válaszolt.

– Ismeri Arlent?

– Találkoztunk.

– Mit gondol róla?

– Úgy viselkedik, mintha ő lenne a seriffhelyettes.

– Értem, mire gondol. De mielőtt börtönbe került, nem lőtt le senkit. _ John Rau várt egy kicsit, majd így folytatta: – Miért nem segít nekem visszajuttatni a rács mögé?

13

Felmentek Memphisig, majd ráhajtottak a keleti 72-es útra Corinth felé: két és fél órás kocsiút Tunicából, végig Mississippin. Egész úton szólt a blues a magnóból.

– Detroiti bluesegyveleg – mondta Robert. – Johnny „Telepi Kutya” Jones keveri a soult és a bluest. Alberta Adams hetven éve van a szakmában. Énekelt már mindenkivel, aki számít. Van rajta Robert Jones is, egy másik Robertre, a nagy Robert Johnsonra emlékeztet, meg Són House. Vagy Johnnie Bassett, aki egyfajta jazz bluest játszik.

– Miért éppen Detroitban élsz? – kérdezte Dennis.

– Mindenkinek élnie kell valahol.

– Igen, de pont Detroitban…

– Az egy nagyon komoly város, haver. Nézd csak meg, ott van a Motown, Kid Rock vagy a fehér nigger Eminem. Mindenféle hangok származnak Detroitból.

– Ott nőttél fel, ott jártál suliba?

– Tudod, mit csináltam fiatalkoromban? – kérdezte Robert a Jag bőrülésébe süppedve. – A Srácok alkalmazottja voltam, utcasarki vállalkozó, tízdolcsis heroinzacskókat árultam tizenháromért, hármat pedig megtartottam belőle. Tizenkét évesen kezdtem, Mr. Jones volt a főnököm, így hívták. „Akarsz keresni napi háromszázat? Ha igyekszel, akár heti háromezret is megkereshetsz.” Szerinted mit válaszoltam neki?

Nagyjából kétszázan dolgoztunk neki. Kis borítékokban kaptuk az anyagot, rajta valarnilyen márkanévvel, mint Gyilkos vagy Rolls-Royce. Kivitte mindenki a maga sarkára, vagy házhoz szállította, ha úgy volt megbeszélve. Igen, a Srácok megmutatták, hogyan kell ezt, de aztán megjelentek más bandák is, mint például a Májerek.

Kukoricaföldek és legelők mellett haladtak el, a fákon plakátok: JÉZUS MEGVÁLT…

– Tizenkét éves voltál akkor? – kérdezte Dennis.

– Tizenhárom évesen vettem egy Cadillacet.

– Annyi idősen még nem is vezethettél.

– Vezettem. Minden sarkon félreállítottak, ezért anyám nevére írattam a kocsit. Eladta. Tizennégy évesen vettem egy Corvette-et, és csak éjszakánként használtam, amíg el nem lopták. Aki több mint kétezret árult egy héten, azt karácsonykor elvitték Las Vegasba, hogy életében először fehér nővel dughasson.

– Drogoztál?

– Csak füvet. Láttam azokat, akiknek árultam, és nem akartam én is úgy végezni. Nem, még félre is tudtam tenni, vásároltam anyámnak dolgokat. Tizenöt évesen hátat fordítottam a Srácoknak, hogy tegyek egy próbát a Májerekkel, de kést szorítottak a torkomhoz. Így hát nyugdíjaztam magam.

– És közben iskolába jártál?

– Katolikus suliba, de addigra már nem sok apáca maradt. Kár, mert bírtam az apácákat. Korrektek voltak, semmi mellébeszélés.

– Tudták, mit csinálsz?

– Nem, dehogy. Amikor beidéztek a bíróságra, anyám betelefonált, hogy fáj a torkom.

– Nem zavarta, hogy drogot árulsz?

– Szemet hunyt fölötte, a pénzt pedig elfogadta. Sosem sitteltek le. Három évig tanultam Oaklandben az egyetemen, ott árultam egy kicsit, hogy tudjam fizetni a tandíjat meg a könyveket, de csak füvet, mást nem. Heroint nem adtam volna el diákoknak, nem akartam szétcseszni az agyukat. Sokan anélkül is elég elcseszettek voltak, állandóan azon aggódtak, mihez kezdenek majd, ha végeznek.

– Te nem aggódtál?

– Tizennyolc különböző szemináriumra jártam történelemből. Kérdezz bármit, tudom például az összes híres merénylő nevét. Ki lőtte le Lincolnt, ki lőtte le Grover Clevelandet. Azért jártam törire, mert imádtam, nem azért, hogy állásom legyen. Már jóval azelőtt tudtam a polgárháborúról, hogy láttam volna a tévében Ken Burns sorozatát. Elloptam az összes részét a Blockbuster videókölcsönzőből.

Robert az ablakon kibámuló Dennisre pillantott.

– Te azért jártál iskolába, hogy legyen állásod?

– Amikor először láttam toronyugrót, azonnal tudtam, hogy ezt akarom csinálni.

– Erről beszélek. Mi kellett hozzá?

– Két év után otthagytam a sulit, és csatlakoztam a Nagy Amerikai Toronyugró Csapathoz.

– Mióta csinálod?

– Kezdek kifutni az időből.

– És aztán?

– Nem tudom.

– Nem ültél soha, igaz?

– Egyszer őrizetbe vettek, amíg átkutatták a kocsimat.

– Azt hitték, szállítasz?

– Nem szállítottam.

– Ilyen kötélidegekkel, amilyenek neked vannak, valami rizikós melót kell találnod, amikor felhagysz az ugrással – mondta Robert.

– Amikor csapatban szerepeltem, mindig én csináltam a legrizikósabb ugrásokat.

– Erről beszélek.

– De az ugróknál úgy tartják, hogy minél jobb ugró valaki, annál megbízhatatlanabb az életben – tette hozzá Dennis.

Megérkeztek Corinthba, ahol a város üzleti negyedének déli részén vasúti sínek futottak össze. Robert megállt az autóval.

– Ez a polgárháború városa, Corinth. Mindkét oldal az itteni vasúti csomópontért harcolt. Nézd csak meg. A memphisi és a charlestoni sínpár kelet-nyugati irányba fut, Mobile és Ohio felé pedig a másik. Figyelsz arra, amit mondok?

– Azért jöttél ide, hogy találkozz Kirkbride-dal? – kérdezte Dennis.

– Hogy lássam, mivel foglalkozik. A gyára innen délre van, a 72-es út túloldalán. De akkor már Tunicában volt, építette az Oázist. Ennek ellenére nem volt kárba veszett utazás, mert felkerestem a Jarnagin'st is, hogy egyenruhákat nézzek. Mehetek tovább?

– Te vezetsz.

– Nem a kocsival, hanem a történelmi kiselőadással. Rengeteg ember halt meg ezen a helyen, *legalább* harmincezerre tehető azoknak a száma, akiket megöltek, akik megsebesültek, vagy akik belehaltak a kolerába és egyéb nyavalyákba, miközben ezekért a vasútvonalakért harcoltak. Ehhez vedd hozzá Shiloh-t, ami innen északra

van, már Tennessee területén, a keletre fekvő Iukát és magát a corinthi csatát. 1862 októberében a déliek megpróbálták visszaszerezni az északiaktól Corinthot. – Robert előremutatott a kezével. – Arrafelé, nem messze innen, megmutatom majd, hol zajlott a legelkeseredettebb küzdelem, amikor a déliek el akarták foglalni a Robinett üteget. Ma már történelmi emlékhely: a töltések egy része még mindig megvan.

– Igen, a Robinett üteg – bólintott Dennis. – Ha jól tudom, a második texasi hadosztály egyik ezredese, bizonyos Rogers volt az ütközet hőse. Hét lövéssel ölték meg.

Robert felé fordult, és néhány másodpercig szótlanul meredt Dennisre, mielőtt megszólalt.

– Te aztán mindig meg tudsz lepni. Időről időre megvillantod a képességeidet. – Robert elmosolyodott. – Megmutatod, mekkora potenciál rejtőzik benned. Ez is igazolja, hogy jól tettem, amikor kiválasztottalak. De én úgy hallottam, hogy az egyik dobos fiú kapta fel a revolvert, és lőtte agyon Rogers ezredest. Ez így még jobb történet: a nagy hőst egy kölyök nyírta ki. Gondolkodtál már azon, milyen érzés lehet?

– Mi, amikor lelőnek?

– Nem, csatában harcolni. Megrohamozni egy állást, ahonnan emberek lőnek rád. A Robinett üteget Parrott-ágyúkkal védték, amik kartácsot szórtak.

– Mi az a kartács?

– Azt hiszem, apró fémdarabokból áll, amik szétszóródnak a kilövéskor, de nem vagyok teljesen biztos benne. Csak azt tudom, hogy nagyon nem szeretnék az útjába kerülni. Bátornak kell lenni ahhoz, hogy valaki

szembe merjen sétálni ezzel a szarral. De ők azok voltak, mindkét oldal.

– Robert a fejét rázta. – Nem is értem, hogy csinálták. Voltam Shiloh-ban is. Egy Diana nevű aranyos kiscsaj vezetett körbe a parkban, egyenruhában meg kalapban, ahogy kell. Megmutatta a Sunken Roadot meg a híres Hornet's Nestet, ami egy erdőben található. Elmesélte, hogy órákon át harcoltak ott, a fekete lőporfüst már olyan sűrű volt, hogy alig láttak, tévedésből a saját embereiket lőtték le. A fák tüzet fogtak, a sebesülteket nem tudták kimenteni. Hallani lehetett az ordításukat, érezni az égő hús szagát. Igen, Diana parkőr értette a dolgát, úgy érezte az ember, mintha ő maga is ott lenne.

Egy hosszú percig csak a légkondicionáló surrogása hallatszott.

– Ott, a sínek túloldalán állt az eredeti Tishomingo Hotel – szólalt meg ismét Robert. – Kórházként használták. Ha akarod, körbejárhatjuk a történelmi helyszíneket, megnézhetjük, hol szállt meg Beauregard tábornok, felkereshetjük a hadimúzeumot, vagy hagyhatjuk az egészet a fenébe, felmarkoljuk az egyenruhádat, aztán eszünk valamit. Ebben a megyében csak sört meg bort lehet kapni, töményet nem. Kíváncsi vagy még valamire?

Itt nem volt bemutatóterem vagy üzlethelyiség. Dennis a Jarnagin's raktárában állt egy tükör előtt az északi gyalogság sötétkék zubbonyában, abban, amelynek égszínkék csík fut végig a gallérján és a mandzsettáján, elöl pedig kilenc gomb sorakozik egymás alatt. Robert ezt rendelte neki. Az égszínkék nadrág csalódást okozott – Dennis szótlanul meredt a teljesen idomtalan szabásra –, de két napig ki fogja bírni. Felpróbált egy kepit. Nos…?

Azután az ellenző nélkülit, ami kicsit magasabb, és David Jarnagin szerint a tetejét kicsit előrebillentve hordták. David Jarnagin azt mondta, hogy az északi hadsereg katonái általában ez utóbbit viselték.

– Ha választhatok… – mondta Dennis, és a kepi mellett döntött. A tükörbe nézett, és száznegyven évvel korábbi önmaga nézett vissza rá. Tetszett neki, kicsit mélyebben a szemébe húzta a kepit. Igen. A cipő külön történet volt, fekete bakancs tompa orral, négy lyuk a cipőfűzőnek. David Jarnagin azt mondta Dennisnek, hogy némi cipőolajjal megpuhíthatja, de ne tartsa túl közel a tűzhöz, különben kiszárad és megrepedezik a talpa. Dennis választott egy övet, egy kürt alakú jelvényt a sisakjára, valamint égszínkék tizedesi rangjelzéseket, hogy kicsit színesítse öltözékét. Megnézte a polgárháborús alsóneműket is, a hosszú flanel alsónadrágokat, magában azt gondolva, bármikor levághatja az aljukat. Robertre pillantott, Robert megvonta a vállát, mire Dennis azt mondta, hogy a hivatalos alsóneműt kihagyná. Úgy tűnt, David Jarnagint sem izgatja különösebben a dolog, becsomagolta Dennis egyenruháját egy dobozba, és búcsúzott:

– Köszönjük a vásárlást. – Eközben Robert megírta a csekket.

Odakint Dennis megkérdezte tőle, mennyibe került.

– Ne foglalkozz vele.

– Tudom, hogy a zubbony százhúsz volt, a cipő pedig nagyjából egy százas.

– Ha ajándékot kapsz valakitől, faggatni kezded, mennyit költött rád?

– Ez nem ajándék. Mennyi volt?

– Majdnem négyszáz.

A Jaguarban ültek, visszafelé tartva Tunicába Memphisen keresztül. A nappal szemben haladtak, és mindketten napszemüveget viseltek.

– Az újrajátszások résztvevői komoly emberek – magyarázta Robert.

– Még azok is, akik nem veszik annyira komolyan. Vállalják a vesződséget, hogy elmenjenek a helyszínre, egyenruhát húzzanak, sátorban aludjanak, tűzön süssék az ebédjüket. Ezt nem lehet félgőzzel csinálni. Nincs türelmük az olyan műanyag huszárokhoz, akik Speedo alsógatyát hordanak a katonai nadrág alatt. Érted, miről beszélek?

– Komoly emberek.

– Komolyak.

– Nem csak a háborúsdiban.

– Mindenben.

– Mint te és Jerry. Meg Anne.

– A mulatt kurva, beszarás, mi? – vigyorgott Robert. – Figyeld meg, ahogy végigmegy a sátrak közt, fordulnak majd a fejek utána.

– Ő is komoly.

– Én, Jerry és Anne, sőt te is – mi mindannyian részei vagyunk ennek a tervnek.

– Akkor se kérdezem meg, mi az, rohadj meg – morogta Dennis.

Robert rápillantott.

– Nem szereted, ha szórakoznak veled. De higgadt vagy, jól kezeled – állapította meg. – Idehallgass, amit mondani akarok ezekről az emberekről… Elmentem két különböző újrajátszásra Michiganben. Az egyik Flint közelében volt, csak egy kisebb felvonulás, pár száz ember beöltözve, egy darab ágyú. A másikat Jackson mellett tartották, Amerika

legnagyobb börtönének szomszédságában, ahol ötezer rab keseríti egymás életét. Azon a jacksoni újrajátszáson mintegy kétezren vettek részt. Voltak köztük, akik civilnek öltöztek, nők és gyerekek, de ott volt Grant tábornok, Robert E. Lee, a lovasság, ágyúk, polgárháborús emléktárgyakat árultak, kolbászt sütöttek, és akivel csak beszéltem, mind komoly embernek látszott.

– Ezért te is komolyan vetted – mondta Dennis.

– Igen, én is.

– Nem tudták, hogy csak megjátszod magad.

– Nem. *Tényleg* komolyan vettem. Azon kaptam magam, hogy komolyan veszem. Nagyon különös élmény volt.

– Őszintének lenni, a változatosság kedvéért.

– Igeeen – felelte Robert álmodozó hangon. – Valahogy úgy.

Dennis elbóbiskolt. Átaludta Memphist, és amikor kinyitotta a szemét, már dél felé haladtak. Blues szólt a hangszórókból.

– Robert Johnson – állapította meg Dennis.

– Átmentél a vizsgán. Eric Clapton szóba állna veled.

Elhúztak a 61-es utat jelző tábla mellett.

– A 49-esen megyünk? – érdeklődött Dennis.

– Tunica másik oldalán, Clarksdale felé található a blues történetének leghíresebb keresztútja. Sőt, az egész zenetörténetének.

– Ahol Robert Johnson eladta a lelkét az ördögnek.

– Emlékszel rá, helyes.

– De azt nem tudom, mit jelent.

– Mint Faust. Amikor az ember eladja a lelkét, és cserébe megkaphat bármit, amit csak akar. Állítólag

Robert Johnson is megkötötte az alkut. Nem ő mondta, mások. Nem úgy, mint Tom Johnson. Ez még akkor történt, amikor Robert Johnson gyerek volt. Tom Johnson azt híresztelte magáról, hogy eladta a saját lelkét a keresztútnál. Talán igaz, talán nem. Sternót ivott, azt a konzervbe zárt mérget. Miféle alku ez? Aztán jött Robert Johnson, akivel egy nap Son House közölte, hogy sosem fog befutni, mert nem elég jó. Robert erre elment a keresztúthoz, legalábbis így szól a történet, ahol egy óriás termetű fekete pasas alakjában megjelent neki a sátán. A sátán elvette Robert gitárját, csinált vele valamit, aztán visszaadta, és attól fogva úgy szólt, hogy mindenki elalélt tőle. „Hogyan csinálod?" – kérdezgették tőle. Robert nem árulta el. De ha nem adta el a lelkét, akkor miért írta meg a *Sátán kutyája az utamon* című számot? Miért írta meg az *Én és az ördög bluest*? Mindenki azt mondja, hogy biztosan elment a keresztúthoz, és megkötötte az üzletet: hallgasd csak meg, beleborzong az ember ebbe a muzsikába. Kétség sem férhet hozzá, az ördögtől kapta a varázserejét.

– A varázserejét?

– Igen, mint egy amulettet vagy talizmánt, amit arra használsz, hogy megszerezd, amit akarsz, vagy az legyél, aki akarsz. Valamit, ami varázserővel bír számodra. Az ilyesmit amulettes tasakban tartja az ember.

– Ez úgy hangzik, mint a gris-gris zsák – mondta Dennis.

– Hol hallottál a gris-grisről?

– New Orleansban.

– Igen, el is felejtettem. Vuduváros.

– Neked is van talizmánod?

– Anélkül nem megy.

– Amulettes tasakban tartod?

– Igen, egy kis zacskóban, ami madzaggal van összekötve. Érdekel?

– Szívesen megnézném.

– A szobámban van. Majd megmutatom.

– Miféle varázserejű holmi van benne?

– Madonna pinaszőre.

– Pinaszőr? Most csak viccelsz.

– Gondolod?

A rohadt életbe, ez a fickó – Dennis nem szólt semmit. Megfogadta, hogy ebbe nem megy bele mélyebben.

Robert törte meg a csendet:

– Eszedbe jutott már valaha, hogy eladod a lelked?

Dennis ráharapott, nem tudott ellenállni a kérdésnek.

– Hogyan kell azt csinálni?

– Amikor eljön az idő, felemeled a fejed, és azt mondod: „Elég ebből, mostantól azt teszem, amit akarok, vagy megszerzem, amit akarok.” És egy csapásra megváltozik az életed.

– Mi van, ha nem tudom, mit akarok?

– Higgadtnak kell lenned, kivárni, amíg felajánlják. De amikor eljön a pillanat, csak az az egy esélyed lesz, hogy megragadd. Érted, amit mondok?

– Mint például egy állás? Mindig szerettem volna egy normális melót.

– Szereted az izgalmat, mi? Szeretsz odafent lenni huszonnégy méter magasban, és bemutatni a számodat, miközben ezer rajongó bámul, tudva, hogy a markodban tartod őket? És ezért kapsz napi háromszáz dollárt? – Robert az autópályát nézte, miközben beszélt. – Haver, mellettem izgalmasabb az élet, mint huszonnégy méter magasban. Olyan izgalmas, hogy el sem hinnéd.

Csönd telepedett közéjük, Dennis el akarta engedni, de csak nem hagyta nyugodni a kérdés.

– Hogyan szerezted?

– Mit? – nézett rá Robert.

– A talizmánodat.

– Vettem.

– Honnan tudod, hogy valódi?

– Hiszek benne. Ennyi elég ahhoz, hogy működjön.

14

Walter Kirkbride az irodájába hívta össze a megbeszélést, a Déli Oázisban. Walter hétköznapi ruhát viselt, szakálla még mindig ősz volt, egyik kezében kubai szivart, a másikban konföderációs lovassági szablyát tartott. Arlen Novis, Eugene Dean, Bob Hoon és az öccse, Newton foglaltak helyet a szobában: Arlen a polgárháborús kalapban, Eugene egy félliteres Pepsi Colával a kezében, Bob Hoon sűrű szakállából kikandikáló szivarvéggel, Newton bagót csócsálva.

Mindnyájan azt hitték, hogy a megbeszélés az újrajátszásról fog szólni. Rosszul hitték, és ezt Walter azonnal tudatosította bennük. Szemmagasságba emelte a szablyát, és keményen lesújtott vele a tölgyfa asztalra. Mind a négyen összerezzentek ültükben.

– Figyeltek rám? – dörrent a csapatra Walter.

Emelt hangon beszélt, miközben társai még mindig az új heget bámulták az asztalon a többi lelakkozott vágás mellett. Walter valamivel halkabban, de ugyanolyan vészjóslóan folytatta, ezúttal Arlenhez intézve szavait:

– Lelőtted Floydot, és azt mondtad, személyes ügy, nem volt más választásod. Most lelőtted Junebugot anélkül, hogy egy árva szót szóltál volna róla, és tudni akarom, miért.

– Nehogy azt hidd, hogy jókedvemben csináltam, Walter.

– Hallal lövetted le?

– Ő intézi az ilyesmit.

– Hol van? – kérdezte Walter mögéjük pillantva, mintha arra számítana, hogy Jim Rein ott bujkál valahol.

– A kutyámra vigyáz – felelte Eugene.

Walter Eugene-re meredt. Gondolatban már hallotta a saját hangját. A kutyádra vigyáz? Számonkérő hangsúllyal. A kutyádra vigyázni fontosabb, mint…? De csak ennyit jegyzett meg:

– Azt mondtam, mind az öten legyetek itt.

– A kutyámat nem lehet egyedül hagyni, mert szétszedi a házat – tiltakozott Eugene.

Walter még sosem találkozott a kutyával, és ez felkeltette a kíváncsiságát, de nem akart eltérni a tárgytól.

– Miért nyírtad ki Junebugot? – kérdezte Arlent.

– Muszáj volt. Sokat ivott, és túl sokat beszélt – felelte Arlen.

– Azt viszont hagyod, hogy a Floyd lelövését végignéző szemtanú szabadon járjon-keljen az utcán.

– Őt lerendeztem. Tudja, mi történik, ha kinyitja a száját.

– És Charlie Hoke?

– Charlie-nak több esze van annál. – Arlen megköszörülte a torkát.

– Nem értem, mi köze ennek az üzlethez. Ez Floyd meg az én ügyem volt. Neked mi közöd hozzá?

– Rontja az üzletet, mert idevonzza a zsarukat – válaszolta Walter.

– Azzal nyugtatom magam, hogy semmi olyat nem találhatnak, ami kapcsolatba hozhatna engem a tevékenységetekkel, de az ember sosem lehet elég óvatos, nem igaz? Valami azt súgja, ha bármelyikőtök ellen vádat

emelnek, lényegtelen, hogy mi miatt, az gondolkodás nélkül felad engem, hogy csökkentse a büntetését. Vagy megnevezi az összes bűntársát és üzletfelét, hogy mentességet kapjon.

Arlen előbb Bob Hoonra nézett, majd a másik oldalán ülő Eugene-re.

– Walter úgy beszél velünk, mintha ő lenne itt a főnök.

– Azt hittem, így is van – felelte Bob Hoon, és oldalba bökte az öccsét, Newtont.

– Én úgy emlékszem, mi vettük be az üzletbe – mondta Arlen.

– Zsarolással – tette hozzá Walter.

A zsarolás tárgya egy színes fotó volt, amelyen Walter szerepelt meztelenül, amint épp cracket szív egy Kikky nevű meztelen kurvával. Jó kis buli volt, amíg nem villant a vaku. Megmutatták neki a fényképet, és kétszázötvenezer dollárt kértek tőle azzal, hogy átvették a helyi drogbizniszt, és készpénzre van szükségük, hogy be tudják szerezni a metamfetamin készítéséhez szükséges alapanyagokat.

– Figyeljetek Bob Hoonra, jól beszél – mondta Walter. – Ő gyártja nekünk a speedet, ezért ő az egyetlen közületek, aki legalább érintőlegesen tud valamit az üzletről. Nem lehet ennyire ész nélkül csinálni a dolgokat, néha gondolkodni is kell. Mennyi időmbe telt, amíg megtanítottalak titeket a cash-flow-ra, megmutattam, miért kell pénzügyi mérleget készíteni, és elmagyaráztam, hogyan rejtsétek el a profitot? Mi volt az első, amit tanácsoltam neked, Arlen?

– Már nem emlékszem.

– Azt mondtam, szabadulj meg az ötvenezer dolláros autódtól. Biztonsági őrként dolgozol, tízdolláros órabérért.

– Beengedtünk, és most úgy viselkedsz, mintha te lennél otthon, ez történt – mondta Arlen.

– Tudod, miért? – kérdezte Walter. – Mert az üzlet az üzlet. Azt mondtam magamban, ha ezek arra kényszerítenek, hogy beszálljak az üzletükbe, akkor kiismerem, hogyan működik. Azután megnézem, tudnám-e még hatékonyabbá tenni a tapasztalataimmal. Az első, amit megvizsgáltam, hogy mihez kezdjünk a profittal. Oké, miért ne moshatnánk tisztára a saját cégemen, a Déli Oázison keresztül: kifizethetnénk csak papíron létező beszállítóknak.

– Ezt a részt sosem értettem – jegyezte meg Eugene.

– Nem is kell értened – felelte Walter. – Van egy könyvelőnk, aki nagymestere a kettős könyvelésnek. Fogalma sincs, honnan jön a pénz, és nem is akarja tudni. Ti nagyobb kockázatot jelentetek nála. Embereket puffantotok le, idecsődítitek a zsarukat. Arlen, mit mondtam neked, mit csinálj azzal a Robert nevű niggerrel? Azt mondtam, ijessz rá, hogy húzza el innen a belét.

– Arra gondoltam, hogy egy rendőrautó félreállítja majd, és megtalálják azt a fényképet a kocsijában – magyarázta Arlen. – Beviszik, és vádat emelnek, amiért pénzt próbál kicsalni vele emberekből.

– Nem kért pénzt.

– Attól még mondhatjuk ezt.

– Tanúskodni akarsz?

– Walter, te is tudod, hogy valami nem kóser. Az a férfi a hídon nem lehet mindkettőnknek a nagyapja.

– Nem, de az *egyikünké* lehet. A te családodról nem tudott dolgokat? Hogy hol dolgozott a nagyapád? Azt mesélted, hogy tudott. Mit mondtam neked? Hogy zavard

el a picsába! *Te,* és nem valami idióta a seriff- hivatalból, akit aztán majd beperel a nigger a jogai megsértése miatt.

– A másik, ami eszembe jutott, hogy véletlenül lelőhetnénk a brice-i csata újrajátszásakor – mondta Arlen.

– Kivéve, ha ő is déli egyenruhát húz – felelte Walter. – De a fegyvereket amúgy is ellenőrzik, nehogy töltve legyenek.

– Ennek ellenére előfordulnak balesetek – erősködött Arlen. – Nem történt egy Gettysburgnél is néhány éve?

– De, a 135. évfordulón, igazad van – ismerte el Walter. – A hetedik virginiai ezred egyik tagját a nyakán találták el. Az orvos eltávolította a négykaliberes pisztolygolyót. Balesetnek minősítették az esetet. Biztosan a csőben maradt a golyó, mert megvizsgálták előtte a tárat, és üres volt.

– És az ugró? – kérdezte Eugene. – Ő is részt vesz az újrajátszáson?

– Ha valaki meghal, nyomozni kezdenek – mondta Walter. De azért elgondolkodott a dolgon.

Arlen is.

– Nyírjuk ki mind a kettőt az újrajátszáson – vetette fel Arlen. – Az ugrót *és* a niggert. Csaljuk be őket a fák közé, és puffantsuk le őket. A hullákat meg rejtsük el egy öntözőárokba. Sötétedés után visszamegyünk, és eltemetjük őket. Kinek fognak hiányozni? Észre sem veszik, hogy eltűntek.

– Legyen így – bólintott Newton előrehajolva, és a bátyja mellett ülő Arlenre nézett. – Ha akarod, a niggert én elintézem.

– Tele vagy remek ötletekkel, mi? – fordult Walter Arlenhez. – John Raunak mit mondtál, amikor Junebugról kérdezett?

– Azt mondtam, hogy egyszer csak felszívódott, nem tudom, hová tűnt.

– Eljött a házba, körülnézett, és tudni akarta, hová lett a kanapé – magyarázta Eugene. – Gondolom, mert a dohányzóasztal magában állt, nem volt mögötte semmi. Mire én visszakérdeztem: „Miféle kanapé? A padlón szoktam ülni."

– Tőlünk is megkérdezte, hol voltunk – szólalt meg Bob Hoon.

– Newton azt válaszolta, hogy kint, az erdőben főztük a speedet. Csak szórakozott vele, de ez a John Rau komoly ember. Azt mondta, ránk küldi az Észak-Mississippi Kábítószer-ellenes Egységet. Mire én: „Az meg micsoda? Életemben nem hallottam róla." Sok zsaru van, akivel lehet viccelni, de ezzel a John Rauval nem.

Kezdtek megnyugodni.

Arlen megkérdezte Waltertől, miért nem festette be a szakállát. Walter azt felelte, hogy nézegetett régi fényképeket Bedfordról, amelyek a háború alatt készültek, és szénfekete rajtuk a szakálla. Alig tíz évvel később viszont már hófehér. Ebből arra következtetett, hogy a háborús képeket retusálták, hogy a tábornok harciasabbnak tűnjön, és a szakálla igazából nem volt sötétebb az övénél.

– Nem a feleséged miatt nem mered befesteni? – kérdezte Arlen.

Volt idő, amikor egy ilyen megjegyzés felbosszantotta volna Waltert. De azok az idők már elmúltak. Mondhatta volna Arlennek, hogy igen, a felesége egy álszent,

kibírhatatlan szipirtyó, aki még mindig azzal van elfoglalva, hogy a felnőtt, férjezett lányaik életét igazgatja Corinthban. Ha a kezébe kerülne az a fotó, amelyen Walter éppen szétcsapatja magát a pucér Kikkyvel, vajon kikelne magából, és elhagyná? Igen, valószínűleg azt tenné. Na, és akkor mi van? Mondhatta volna Arlennek, hogy ha akarja, nyugodtan mutassa meg neki azt a fotót. Walter gondosan félretette a drogból származó profitját, Jacksontól a Kajmán-szigetekig mindenhol voltak bankszámlái, Arlen és ezek a seggfejek ezer év alatt sem jutnának a nyomára. Walter úgy gondolta, bármelyik pillanatban elsétálhatna, és új életet kezdhetne.

De Arlennek csupán ennyit mondott:

– A feleségemet hagyd ki ebből. Kérlek. – Csak könnyedén, Henny Youngman stílusában. Ekkor lépett be az ajtón Jim Rein. – Hal, húzz ide egy széket magadnak.

Eugene azonnal nekitámadt.

– Jézusom, csak azt ne mondd, hogy egyedül hagytad Rose-t!

Jim Rein felemelte törülközőbe csavart kézfejét.

– Megharapott.

– Hal, megmondtam, hogy nem hagyhatod magára. Széttépi a függönyöket, a székeket, megeszi a szőnyeget…

– A ház miatt nem kell aggódnod – felelte Jim Rein. – Lelőttem a dögöt.

Carla kijött megnézni Dennis ugrását, azután üldögéltek egy ideig a kerti székeken, a tartály árnyékában: beszélgettek, ismerkedtek egymással.

A Mularoniékkal történt találkozást követő napokban Dennis ismét ugrott délutánonként: felmászott a létra tetejére, tekintetével a cowboykalapot keresve az

összegyűlt tömegben, bemutatta a repülőszaltót csukamozdulattal, majd napszemüvegben, nyakába dobott törülközővel álldogállt a tunicai lányok gyűrűjében, és arról mesélt, hogy minden áldott nap a halált kockáztatja, vagy legalábbis egy súlyos sérülést. Bármikor fel tudta tenni ezt a lemezt, és bekapcsolni legmegnyerőbb hangját. De az elmúlt egy hét során szemtanúja volt egy ember meggyilkolásának, illetve látta Robert Taylor alakításait, amelyek mellett a saját huszonnégy méteres ugrása egyszerre veszíteni kezdett érdekességéből. Robert társaságában úgy érezte magát, mint a közönség soraiba beépített ember – amint Robert fogalmazott. Ebben a felállásban már nem Dennis volt a sztár. De két napja a színét se látta Robertnek, az indián cimborájával, Tonto Reyjel dolgoztak a műsorukon, ami rendben is volt. Ugyanakkor ő maga sem értette, miért akar egy szélhámos közelébe férkőzni. Mert azt mondta, hogy mellette izgalmasabb lesz az élet, mint huszonnégy méter magasban? Nem hitt neki. És az a szöveg a lelke eladásáról – ugyan már. Amikor megkérdezte tőle, mit jelent ez az egész, Robert csupán annyit felelt, hogy csak várjon, majd megtudja, ha eljön az ideje.

Carla lépett oda hozzá: a tunicai lányok felmérték, hogy nincsenek egy súlycsoportban vele, ezért leléptek.

– Ugye tudja, hogy délután nem muszáj ugrania?

Dennis azt felelte, hogy tudja, mégis ugrik.

– Még nem is nagyon beszélgettünk egymással. Szinte semmit – mondta Carla.

Úgy hangzott, mintha mondani akarna valamit, bizalmasan. Műanyag székeket húztak a tartály árnyékába, arra a helyre, ahol Floydot agyonlőtték. Carla

sortot és sötétkék ujjatlan pólót viselt; kilátszott belőle karcsú válla és karja.

– Nem nagyon tudok kivel beszélgetni – panaszkodott, miután felajánlotta, hogy tegeződjenek.

– Azt hittem, Billy Darwinnal szoros kapcsolatban vagytok – jegyezte meg Dennis.

– Miért?

– Együtt jöttetek Atlantic Cityből.

– A főnökével nem beszélget az ember – felelte Carla. – Csak jópofizik, igyekszik a kedvére tenni, kivéve, ha van köztük valami. De köztünk nincs.

Dennis közelebb húzódott a nőhöz.

– Pedig úgy láttam, megvan köztetek a szikra.

– A szikra megvan, de mindketten tudjuk, hogy nem működne a dolog. Billy rajong a kaszinókért, én nem. Lehet, hogy újra beiratkozom az egyetemre. Billy boldog, van egy barátnője, aki lejár hozzá New Yorkból. Show-girl volt Las Vegasban, ott ismerkedtek meg.

– Azt hittem, Billynek más a zsánere.

– A férfiak azok férfiak, Dennis.

– Helyben nem kavar senkivel?

– Miért érdekel ez annyira?

– Azt mondtad, beszélgetni szeretnél valakivel, én pedig ezt csinálom, beszélgetek. Ugyanabban a cipőben járunk. Ahol én lakom, ott csak baseballról és kilók leadásáról lehet beszélgetni.

– Nemrégiben beszéltél a rendőrséggel.

Dennis érezte, hogy közelednek a lényeghez.

– És beszéltél Robert Taylorral is – folytatta Carla.

– Honnan tudod?

– Ő mondta. Beugrott Billyhez, és lejátszott neki egy felvételt. Marvin Pontiac. Hallottál már róla?

– „Kutyus vagyok”? „Nedvesen bűzlök”? Igen, szeretem Marvint. Más zenét játszik, mint a többiek.

– Robert szerint eladók a dalok jogai, és Billy beszállhat, ha akar.

– Mit felelt rá?

– Szerinted? Nemet mondott.

– Nem szereti a zenét?

– Robert miatt. Billy szerint Robert mindig átveréseken töri a fejét. Abban sem biztos, hogy Marvin Pontiac létezik-e egyáltalán.

– Meghalt. Elütötte egy busz Detroitban.

– Te is tudod, hogy értem. Roberttel sosem lehet biztosra menni.

– Carla elmosolyodott. – Ennek ellenére nem lehet nem kedvelni.

– Sokat beszélgettek?

– Néha beugrik az irodába csevegni. Azt mondja, fent voltál a létrán, amikor lelőtték azt a pasast – sötétbarna szeme Dennisébe mélyedt –, és végignézted az egészet.

– Amikor lemásztam, akkor találkoztam először Roberttel.

– Tényleg ott voltál?

– Hol?

– A létra tetején, amikor azt a pasast lelőtték.

Dennis habozott.

– Ott voltál, igaz? – erősködött a nő.

Dennis nem válaszolt, mert nem akart hazudni neki, de maga sem tudta, miért. Mert beszélgettek? Bizalmasan?

– Az egyik biztonsági őr mesélte, hogy az kering a városban, hogy ott voltál – folytatta Carla.

– Akkor mit keresek még mindig itt?

– Robert szerint megfenyegettek.

– Honnét tudná, ha így lenne?

– Gondolom, csak találgat. Azt mondta: „Ismered Dennist, amilyen életet él, nem fél semmitől.” – Carla Robert beszédstílusát utánozta, és nem is járt messze tőle. – „De senkivel nem fog szívózni azért, mert az lepuffantja az ellenségeit.”

– Nem rossz.

– Tudom Charlie Hoke-ot vagy Billyt is… – Megköszörülte a torkát, és most Billy Darwin higgadt hangján szólalt meg: – „Ma felmásztam a létra tetejére. Legközelebb szerintem le is ugrom.”

– Szinte hallom, ahogy ezt mondja.

– És komolyan is gondolja – felelte Carla. – Meg fogja próbálni.

– Elment az esze, ha tényleg megteszi.

– Azt mondta, leugrik.

– De nem tudja, hogyan kell vizet érni. Eltörheti a lábát.

– Utána fog nézni – biztosította Carla. – Billy sosem kockáztat ész nélkül. Szinte mindenkinek le kell nyomoznom a hátterét, akit csak felvesz. A te múltadnak is utánanéztem, Dennis. Nem értettem, miért nősültél meg olyan fiatalon.

– Nagyon aranyos lány volt.

– És aztán mi történt?

– Aki New Orleansban születik és nevelkedik, az csak akkor költözik, ha muszáj.

– És annyira nem szeretted, hogy mellette maradj.

– És szerezzek valami rendes, nyolctól négyig állást életem hátralévő részére. Nem. Szóval mindenkinek utánanézel?

– Nagyjából. Charlie múltja a legviccesebb.

– A vendégeket is ellenőrződ?

– Némelyiket.

– Germano Mularonit is lenyomoztad?

– És elbűvölő feleségét, Anne-t? Igen, őket is.

– Mivel foglalkozik Germano?

– Gengszter. Azt hittem, tudod.

Dennist nem maga a tény lepte meg, hanem az, hogy a nő kimondta.

– Detroiti maffia?

– Nem, de ez nem teljesen tiszta. Egyszer börtönben is ült, adócsalásért.

– Szóval Robert…

– Jerrynek dolgozik, de ebből még nem derül ki, hol áll, igaz? Itt van például ez az újrajátszás – magyarázta Carla. – Vajon Jerry és Robert miért nem egy oldalon fognak harcolni?

15

Hector Diaz Detroitból érkezett, Robert és Tonto kimentek érte Memphisbe a repülőtérre. A gépről begombolt, fekete öltönyben leszálló Hector megjelenése valamivel kulturáltabb volt Tontóénál, de nem sokkal. Mexikói létére magasnak számított, és szeretett napszemüvegben pózolni. Fülében karika, haja lófarokban összefogva hátul, *coletában,* mint a matadoroknak. Hector sok évvel korábban valóban viaskodott bikákkal Mexikóváros arénáiban, de Spanyolországba nem sikerült eljutnia. Jó húsz évvel idősebb volt Tontónál, az ötvenes évei közepén járhatott. Elfáradt a detroiti Metró reptéren üldögéléstől, mert késve indult a járata. Robert azt mondta neki, üljön hátra a Jaguarban, és helyezze magát kényelembe.

Útközben Tonto hátraadott Hectornak egy Navy Colt elöltöltős pisztolyt, amit a kesztyűtartóból vett elő. Hogy legyen valami sejtése arról, miféle fegyverekkel fognak játszadozni. Hector megvizsgálta, megpörgette a hengertárat, hüvelykujjával hátrahúzta a kakast.

– Óvatosan, haver, töltve van – mondta Robert a visszapillantó tükörnek.

Jerryt a szálloda előtt vették fel, miután majdnem egy órát vártak rá. Jerry fekete széldzsekit viselt, így mind a négyen sötét ruházatban voltak

– Robert sötétbarnában, Tonto sötétkék farmerdzsekiben, fején fekete kendővel –, mert Jerrynek az

volt az elve, hogy mindig sötétbe kell öltözni, amikor meg akarnak szorongatni valakit. Aki világos ruhát húz, az úgy fest, mint egy kibaszott buzi. Tonto hátraült Hector mellé, hogy Jerry elöl foglalhasson helyet. Ismét a régi 61-esen haladtak dél felé, a dubbsi leágazásnál elkanyarodtak balra, és befordultak a klub parkolójába.

– Ez az? – kérdezte Jerry.

Nem esett hanyatt a nagy, lerobbant, istállószerű épülettől, amelyre a „JUNEBUG" nevet pingálták jókora betűkkel, és autók meg furgonok sorakoztak előtte.

– Loretta Lynn ilyen lebujokról énekel – mondta Robert. Keresett egy üres helyet a Jaguarral, és betolatott, hogy orral kifelé álljon az autó. – Maradj itt, ahol vagy, és pihenj – szólt Hectornak. – Vigyázz a verdára.

Tíz elmúlt, a klub lámpái jelentették az egyetlen világosságot a sötét, vidéki éjszakában.

Kiszálltak a kocsiból, Robert és Tonto felvették napszemüvegüket.

– Meg fognak bámulni bennünket – mondta Robert Jerrynek.

– És…?

– Ne szólj oda senkinek, hogy mi a faszt néz, amíg nem végzünk azzal, amiért jöttünk.

– Azt mondom, hogy kérem és köszönöm – felelte Jerry. – Hugyozás után pedig megmosom a kezem. Gyerünk.

Robert követte, Tonto zárta a sort. Besétáltak. Countryzene szólt a hangszórókból, de senki nem táncolt a parketten. Hétköznap volt: a bárpultnál álltak néhányan, és egypár asztalnál is ültek, de nem volt valami nagy tömeg, az üres színpadon egy dobfelszerelés árválkodott, és csak egy-két lány próbálkozott a sört szopogató vendégeknél, köztük az a kis szőke kurva… Toni? Nem,

Traci – a bárpult végénél beszélgetett egy pasassal. Robert követte Jerryt a bárpult másik végéhez, ahol egy fiatal fickó támaszkodott, könyökét a pulton pihentetve. Gyanakodva méregette a felé tartó Jerryt szemébe húzott baseballsapkája alól, és csak az utolsó pillanatban húzódott odébb, hogy helyet adjon neki. Jerry pillantásra sem méltatta. Felemelte a karját, és odakiáltott a pultosnak.

– Hé, gyere ide.

Wesley most is atlétatrikóban volt, talán ugyanabban, amiben legutóbb.

– Wesley, hogy vagy, haver? – üdvözölte Robert. Wesley bambán meredt rá, fogalma sem volt, ki beszél hozzá.

Jerry átnyújtott neki egy névjegykártyát, és azt mondta:

– Nem kell elolvasnod, Wesley. Csak add oda a főnöködnek.

Követték a tekintetükkel, ahogy hátrasétál a pult mögött, közben ismét a névjegykártyára pillantva.

– Kibaszott Wesley – mondta Jerry. – Gyönyörű barom.

Robert elképzelte, ahogy Arlen Novis valahol hátul, talán az irodájában a névjegykártyát vizslatja, amelyen az áll, hogy „Germano Művek”, alatta kisebb betűmérettel: „Előre gyártott otthonok”, egy detroiti cím, legalul pedig a név: „Caesare Germano”.

– Szerinted tud olvasni? – kérdezte Jerry.

– Itt is van – mondta Robert, amikor Arlen kilépett egy ajtón a színpad mellől. – A kalapos. – Mögötte egy izmos férfi lépkedett, karján megfeszült a póló. – A másik szerintem Arlen végrehajtója, Dennis mesélt róla, Halnak nevezik.

Arlen ismét a névjegykártyára pillantott, amikor odaért hozzájuk.

– Melyik az a Cezúr Garmano? – kérdezte rosszul ejtve a név mindkét tagját. Robert ki akarta javítani, de Jerry megelőzte.

– Cse-zá-ré – szótagolta. Arlen hasztalan próbálta megérteni, mit jelent, ezért csak a fejét rázta.

– Azt jelenti, hogy cézár, mint Julius Caesar – szólt közbe Robert. – Ez Mr. Germano neve. Ha Cézárnak szólítja, az is rendben van. Üzleti ügyben akar beszélni magával.

– Miféle üzleti ügyben? – kérdezte Arlen gyanakvóan.

– Üljünk le egy asztalhoz – javasolta Robert. – Wesley hozhatna nekünk valami hideg innivalót. Caesar a rumot és a Coca-Colát szereti, mint abban a dalban: megdolgozik a jenki dollárért. – Arlen bambán meredt rá: egy szót sem értett abból, amit Robert összehord. Mind az öten helyet foglaltak egy asztalnál a táncparkett mellett, kicsit távolabb a vendégektől.

– A Déli Oázisnál dolgozik, igaz? – fordult Jerry Arlenhez.

Arlen mintha bólintott volna, de nem válaszolt semmit.

– Jól megfizetik?

– Mire kíváncsi?

– Vannak ott olyan építőanyagok, amikre nincs szükség?

– Én vagyok a biztonsági szolgálat vezetője – mondta Arlen.

– Ezért beszélek magával – felelte Jerry. – Azt kérdeztem, van-e valami mozdítható építőanyag, igen vagy nem? Jó pénzt fizetek érte.

Robert látta Arlenen, hogy csábítja a lehetőség, töri a fejét, mit lehetne kilopni onnan az éj leple alatt – a fenébe is, akár egy egész házat, darabokra szedve –, de gyanúsnak találta a helyzetet.

– Mutasson valami igazolványt – mondta Jerrynek.

Csak az idejüket vesztegették. Robert közbelépett.

– Arlen? – szólalt meg kedves, már-már simogató hangon. – Tudom, miben sántikál. Emlékszik, miről beszélgettünk Vernice konyhájában? Vannak üzleti érdekeltségei, amiket meg kell védenie. Ezért lövette le Floydot Junebuggal. Ezért lövette le ezzel az emberrel – Hal, igaz? – Junebugot, nehogy pofázzon másoknak az üzletről. Arlen. Megmondtam, hogy tőlem nem kell tartania, senkinek nem beszélek róla.

Robert szünetet tartott, lehetőséget adva Arlennek és a másiknak, hogy mondjanak valamit, ha akarnak.

Nem, mindketten szótlanul bámultak rájuk, Arlen ellenségesen méregette őket, és biztosan az járt a fejében, vajon mi a lófasz folyik itt. A saját pályáján, a saját emberei körében, miközben Shania Twain szól a hangfalakból.

– Ebben a szakmában muszáj megbíznia *valakiben,* márpedig nem nehéz kitalálni, hogy miben utazik. Ha tippelnem kellene, azt mondanám, hogy Tunica megyében a maga kezében van a drogbiznisz. Egyik este vettem itt egy kis príma füvet, de vehettem volna bármit, Junebug elsorolta az egész kínálatot, met, fű, crack, mi kell? Mondjam, és már adja is. Megértem, hogy kinyírta, az a fickó veszélyes volt. De mindig vannak olyanok, akikben muszáj megbízni. A sok Junebug nem érdekes, amíg akad egy olyan ember a csapatában, mint Kirkbride. Jól mondom?

Robert kíváncsi volt, hogyan fog reagálni a névre. Arlen nem siette el a választ.

– Való igaz, hogy jó vele együtt dolgozni – mondta végül. Majd Jerry- hez fordult: – Kivel beszélgetek most, Caesar, magával vagy vele?

– Mi a különbség? – kérdezett vissza Jerry. – Eddig még nem válaszolt egy kurva szót se. Azt kérdeztem, benne lenne-e egy éjféli kiárusításban, de nem mondott rá se igent, se nemet.

– Ha előbb válthatnék egy szót…

Robert félbeszakította.

– Várjon egy pillanatot, Arlen. Tudom, hogy minden gondolata az újrajátszás körül forog. Mi is készülünk rá. Most még semmit nem akarunk elvinni. – Jerryhez fordult. – Arlen meg én ugyanolyan egyenruhát fogunk viselni, Forrest kíséretében leszünk. Mindketten rád fogunk lövöldözni, haver. – Robert ismét Arlenhez fordult. – Caesar Grant tábornoknak fog öltözni. El se lehet majd téveszteni.

– Hogy döntik el, ki győz? – kérdezte Jerry.

– Ugyanaz, aki az igazi csatában is győzött – felelte Arlen. – Brice a miénk volt.

Robert, mint Forrest egyik színes embere, bólintott:

– Így van, haver, a *miénk.*

Távoztak. Beszálltak a kocsiba, és elhajtottak. Hector Diaz mesélte, hogy két fickó odament a Jaguarhoz, és benéztek az ablakon.

– Felébresztettek? – kérdezte Robert.

– Nem, haver, ébren voltam. Felhúztam a pisztolyt, mire elmentek.

– Megtudtad, amit akartál? – érdeklődött Jerry Roberttól.

– Még gondolkodnom kell rajta, de majdnem biztos vagyok benne, hogy igen – felelte Robert.

Kirakta a másik hármat a szállodánál, azután visszakanyarodott a régi 61 -esre Tunica felé, és elment Vernice házához.

Későre járt, a ház sötét volt, amikor Robert leparkolt előtte. Nem, egy lámpa égett hátul, valószínűleg a verandán. Robert megkerülte a házat, és Dennist találta ott lámpafényben olvasni. Robert megzörgette a szúnyoghálót, mire Dennis ugrott egyet ijedtében.

– Én vagyok az, haver, a mumus.

– Megtudtál valami érdekeset? – kérdezte Robert, miután kényelembe helyezték magukat.

– A két rivális rapper, Lil' Kim és Foxy Brown lövöldözésbe keveredett New Yorkban.

– Ilyenek is csak ott történnek. Én Lil' Kimnek szurkolok, bár kissé húsosabb, mint amit szeretek – mondta Robert.

– Az egyik éppen befelé ment egy rádióállomáshoz, amikor a másik kijött onnan – mesélte Dennis. – És a sleppjük tüzet nyitott egymásra.

– De senki nem halt meg, ugye?

– Egy fickót eltaláltak, de csak könnyű sérülést szenvedett.

– Gengszternek képzeli magát a sok ingyenélő, pedig csak egy rakás munkanélküli nigger. Kérdezd meg, hol voltam.

– Hol voltál?

– A Junebugban. Magammal vittem Jerryt és Tontót, hogy megnézzék a helyet, és csatlakozott hozzánk még egy cimbora, Hector Diaz Detroit mexikói negyedéből. Régebben torreádor volt.

– Most mit csinál?

– Amit mindannyian, haver, segítünk Jerrynek ingatlant fejleszteni.

– Ingatlant vagy territóriumot? – kérdezte Dennis.

Robert egy másodpercig szótlanul nézett rá.

– Tudod, miről beszélsz?

– Carla szerint Jerry gengszter. Azt mondta: „Azt hittem, te is tudod.” Amiért veled lógok.

– Rossz hatással vagyok rád.

– Te magad mondtad, hogy drogot árultál.

– Gyerekkoromban.

– Srácok – mondta Dennis. – Gondolom, most már megvannak a saját srácaid, a saját csapatod.

Robert a fejét rázta.

– Bandák, Dennis. Általában csak mászkálnak fel-alá a választott színeikben, és nem csinálnak semmit. Most már Kutyakölykök, akiket elküldök dolgozni. Menjetek Fort Wayne-be, South Bendbe, Muncie-ba, Kokomóba. Benne volt az újságban, hogy az indianai Muncie-ban háromból két díler Detroitból jött. Átmegyünk Ohióba, a Kutyakölykök megvetik a lábukat Limában, Daytonban, Findlayben. Hallottad a viccet az utazó ügynökről, akit lefektetnek Ohióban, és elmegy gyónni?

– Igen, aztán lefektetik New Yorkban, és elmegy – felelte Dennis

– Hallottam.

– Az ohiói Cantonban van egy környék, amit Kis Detroitnak hívnak az ott dolgozó Kutyakölykök után. Los

Angeles-i bandák is dolgoznak ugyanazokon a territóriumokon. Így fordulnak elő néha lövöldözések. Leginkább crackkel kereskednek, mert azzal lehet a legtöbbet keresni. Százdollárnyi kokainból száz sziklát lehet főzni, aminek darabját tízért el lehet adni. A Kutyakölykök beveszik magukat egy városba, és crack-házakat nyitnak. Mint egy franchise, Dennis, a drog McDonald'sa.

– Mire kellesz te ezeknek a Kutyáknak?

– Tőlem kapják az alapanyagot, haver. Honnan szereznének különben?

– Vásárolhatnának mástól is a profitból.

– Tőlem veszik a húsfalatkákat, a McNuggetset. Eladják őket, és jönnek az újabb adagért – magyarázta Robert.

– És most kinézted magadnak Tunica megyét? Tovább terjeszkedsz a franchise-zal?

– Dennis, közeledsz a saját keresztutadhoz. Érted, miről beszélek? Hosszú utat tettél meg, és már majdnem ott vagy.

– Én vagyok a beépített embered a közönség soraiban. Én teszem hihetővé az egész műsort. És amíg ők a műsort bámulják, te átveszed itt a drogbizniszt.

– Elszórakozom velük egy kicsit. De ezt hallgasd meg – mondta Robert. – Elvittem Jerryt, Tontót és Hectort a Junebugba…

– Tontót már elvitted a múltkor.

– Nem jutottunk el odáig. Tonto meglátott egy kurvát a hotel bárjában, aki megtetszett neki. Ez ma este volt, leültünk egy asztalhoz, és beszéltünk Arlennel. Meg azzal a másikkal, aki szerinted a végrehajtója, a Hal.

– Vernice mondta.

– Hiszek neki – felelte Robert. – Ez a fiatal pasas, a Hal, ott ült velünk, Tonto pedig végig őt bámulta a napszemüvegében. Arra volt kíváncsi, állja-e a tekintetét. És a fickó állta, szinte végig. Érted? Egészen összemelegedtek. De én arra voltam kíváncsi, Arlen dolgozik-e Mr. Kirkbride-nak, vagy Mr. Kirkbride dolgozik-e Arlennek.

Robert várt, gondolkodási időt hagyva Dennisnek. Csak a lámpafény felé igyekvő bogarak neszeztek, amikor a szúnyoghálónak csapódtak. Ide- lent, délen rengeteg a bogár nyáréjszakákon.

– Azt mondtad rá, hogy bolond – szólalt meg Dennis. – Kirkbride egy bolond. Ezt úgy értelmeztem, hogy ártalmatlan.

– Elhamarkodott kijelentés volt. Utána elkezdtem gondolkodni, mert úgy láttam, ez az Arlen túl ostoba ahhoz, hogy egy egész vállalkozást vezessen. Mihez kezd azzal a sok pénzzel, amit keres? Elmondtam Arlennek, hogy itt vagyunk… – Robert elhallgatott egy pillanatra. – Kicsit megkavartam a fickó fejét, közöltem vele, hogy tudjuk, ő irányítja a tunicai drogbizniszt. Mondtam neki, hogy Junebug nem volt nagy veszteség, igaz? Amíg van egy olyan ember a csapatában, mint Kirkbride.

– És erre mit válaszolt?

– Az a lényeg, hogy mit nem. Mr. Kirkbride? Megőrült? Vagy valami effélét. De nem, valójában csak annyit mondott, hogy jó vele együtt dolgozni.

– Nem értette, mire gondolsz.

– Értette, figyeltem az arcát. Átsiklott fölötte, és másra terelte a szót.

– Azt akarod mondani nekem, hogy Walter Kirkbride benne van a drogbizniszben?

– Igen, azt.

– És át fogjátok venni tőlük az üzletet?

– Igen, át – mondta Robert, majd némi hallgatás után megkérdezte:

– Készen állsz?

– Mire?

– Elérkeztél a keresztúthoz, Dennis. Ajánlatot készülök tenni a lelkedért.

– Mennyi? – kérdezte Dennis.

Robert elvigyorodott.

– Te vagy az én emberem, Dennis. Százötvenezer az első évben, kétszáz a másodikban, és így tovább. Valamint az, amit a saját vállalkozásodból keresel. Az is a tiéd.

– Miféle vállalkozásból?

– Amit elindítunk neked.

– Én leszek a kirakat.

– Te leszel az üzlet Mr. Kirkbride-ja. Nézd csak meg. Senki nem sejti róla, hogy ebben utazik, csak aki tudja. A te álcád ugyanilyen tökéletes. Te leszel a bolt, amelyen keresztül a helyi kereskedelem zajlik. Átveszed a Junebugot, kipucolod, megszabadulsz Wesley-től. Beraksz a helyére egy piros mellényes fickót, ő lesz az eladó. Te pedig golfozol, és lófaszt sem tudsz arról, ami ott folyik.

– Egy lebujt fogok vezetni.

– Rajta tartod a szemed a dolgokon. De a fő vállalkozásod… Készen állsz? Elindítasz egy utazó toronyugró show-t, Dennis Lenahan Ugró-Varázsa, egy csapatnyi fiatal, jó testű srác, néhány csinos lány. Ők ugranak, de a név a tiéd, a világbajnok Dennis Lenahan, aki huszonkét éve ezt csinálja.

– Az ugróshow fogja tisztára mosni a drogpénzt – állapította meg Dennis.

– Átcsoportosítja ide-oda, ezt majd később megbeszéljük. Ebben Jerry a szakértő.

– Mégis lesittelték.

– Mert nem fizette be az adóját. Akkor még másban utazott, olyan emberek házát gyújtotta fel, akik a biztosítási pénzre hajtottak. Jerry ért a robbanószerekhez is. Elintézett egy pasast, aki szívózott az öccsével. Valamikor majd mesélek Jerryről.

– És az elbűvölő Anne-ről.

– Ezt Carlától vetted, ugye? Az a Carla legalább olyan okos, mint Mr. Billy Darwin. Ahogy elnézem őket, biztosan van köztük valami.

– Nincsen – felelte Dennis. – Rákérdeztem.

Robert önkéntelenül elmosolyodott.

– Be akarod cserkészni? Esélytelen. Bár ha itt maradsz, és ő is itt van, ki tudja…? – Látta, hogy Dennis komolyan elgondolkodik, mérlegeli az ajánlatot.

– Én nem árulok? Nem kell droggal az ülés alatt furikáznom?

Már vett is magának egy autót.

– Milyet szeretnél, Mercedest, Porschét? Nem, haver, neked nem kell a cucchoz nyúlnod. Közvetlenül nem. Az alapanyagot Tonto szerzi be Mexikóból, Hector Diaz pedig felügyeli, hová megy. Szerzünk neked egy könyvelőt az UgróVarázshoz, aki kezeli a pénzügyeket. Talán ugyanazt, mint Mr. Kirkbride, ha érti a dolgát.

– Akkor is van benne kockázat – mondta Dennis.

Robert örült ennek a mondatnak, elárulta, hogy Dennis hajlik az ajánlatra, szeretne igent mondani rá. Nem köntörfalazott, egyenesen válaszolt neki.

– Persze hogy van. Ezért választottalak téged. Mindent tudsz a kockázatról, a barátod, ez tart életben. Amint

megláttalak odafent a létrán az első este, rögtön azt mondtam magamnak, hogy ez az én emberem. Még mielőtt beszéltünk volna, már tudtam.

– Ez úgy hangzik, mintha máris a kezedben lenne az üzlet.

– Itt van, csak ránk vár.

– Hogyan akarod elvenni a Dixie maffiától?

– Ez a legviccesebb az egészben – felelte Robert. – Emlékszel, mit kérdeztél aznap este, amikor megismerkedtünk, és hazavittelek? A történelmi érdekességekről? Amikor azt feleltem, hogy a történelem sokat segíthet annak, aki tudja használni.

– Nem értem.

– Arra fogjuk felhasználni a csata újrajátszását, hogy kiiktassuk ezeket a helyi surmókat az üzletből. Becsaljuk a seggfejeket a fák közé, és agyonlőjük őket.

– De te velük leszel, déli egyenruhában.

– Hogy még közelebb legyek hozzájuk – magyarázta Robert. – Én fogom megmutatni, kiket kell lelőni.

Egy elhagyatott mezőt választottak helyszínnek, és most egy pajta nyitott padlásáról vették szemügyre, hol fogják megrendezni a csatát: John Rau, Walter Kirkbride és a Billy Darwint képviselő Charlie Hoke, Darwin ugyanis nem tudott eljönni. Mindhárman ingujjra vetkőztek, sütött a nap, legalább harminckét fok volt az üres legelőn.

Charlie hallgatta, ahogy először az időjárást vitatják meg. Walter úgy gondolta, meg fognak dögleni a melegtől azokban a gyapjú egyenruhákban. John Rau azt felelte, hogy semmivel sem lesz melegebb, mint 1864. június 10-én volt Brice-ban. Walter felvetette, hogy otthon hagyja a hosszú alsógatyáját, ha John Rau is így tesz, és nem szólnak róla senkinek.

– Vegyük úgy, hogy ezt nem hallottam, Walter – mondta John Rau.

Charlie-nak nem volt hosszú alsója, de úgy döntött, ezt inkább megtartja magának. Látta, hogy Walter ismét a legelőt pásztázza tekintetével.

– Szerinted ez hasonlít Brice-ra?

– Nagy, szabad terület – felelte John Rau. – Az egyik oldalán tölgyek, a másikon az a régi gyümölcsös. Nem olyan széles, mint Brice, de megteszi.

– Azokat az alacsony tölgyeket meg se lehet különböztetni a bokroktól és a juharfáktól – jegyezte meg Walter. – Ez az összes fedezék a töltés felé. Nem is hasonlít Brice-ra. Ez csak egy mező.

Jelen esetben ez minden, amire szükségünk van – jelentette ki John Rau. – Walter, te is tudod, hogy gondolnunk kell a nézőkre. Ott lesznek a pajta előtt, ahol elkezd lejteni a talaj. Van egy jó kétszáz méteres szakasz, amit bejátszhatunk. Kiküldöd a harmadik, a hetedik és a nyolcadik kentuckyi lovasított gyalogosezredet a gyümölcsösből, és támadásba lendültök a legelőn keresztül. Én a bozótosban leszek a hetedik indianai lovassággal meg a saját második New Jersey-i lovasított gyalogosezredemmel, és tüzet nyitunk rátok a Spencerekből. Ti visszavonultok, újjászervezitek magatokat, és ismét nekünk rontotok. Ez lesz a vasárnap délutáni műsor.

Charlie-nak ez úgy hangzott, mint akik arra készülnek, hogy ténylegesen újravívják a csatát.

– Ha ott abbahagyjuk, az úgy fog kinézni, mintha az északiak győztek volna – vélte Walter.

– Charlie fogja közvetíteni az eseményeket. – John Rau Charlie felé fordult. – Rendben?

– Igen, uram, boldogan.

– Elmagyarázza, ki kicsoda.

– Rendben.

– Elmondja a közönségnek, hogy ki győzött.

– Az előőrsöt fogom előreküldeni csalinak – mondta Walter.

– Itt lesznek azok az embereid, akik szeretik, ha kartácstűz kaszálja le őket? – kérdezte John Rau.

– Igen, Arlen emberei. Gyakorolják, hogyan kell egyszerre elesni.

– A legjobb meghalók, akiket valaha láttam – jegyezte meg Charlie.

– Remélem, az az asszony kihozza az ágyúját – mondta John Rau.

– Nem tudom a nevét. Nagy szalmakalapot hord, és kicsit kövér.

– *Kicsit?* – visszhangozta Charlie. – Akkora segge van, mint egy öszvérnek.

– Ha hűek akarunk lenni az eseményekhez, akkor neki az északiakhoz kell csatlakoznia – magyarázta John Rau. – Forrest csak késő délután hozatta elő az ágyúkat.

– Ezt meg ki tudja? Senkinek nem tűnne fel – vetette ellene Charlie.

John Rau szigorú pillantást lövellt felé.

– Walter és én tudjuk.

– Amikor kihoztuk őket, egymáshoz közel helyeztük el a lövegeket, és megszórtunk benneteket kartáccsal – magyarázta Walter.

Úgy beszélt, mintha ő maga is ott lett volna. John Rau bólintott.

– Az a fiatal lövegkezelő, hogy is hívták?

– John Morton, a tüzérségi parancsnokom, huszonegy éves.

– Tudtad, hogy egy nő is harcolt Brice-nál? – kérdezte John Rau.

– Az, aki valamilyen Albert néven futott?

– Albert Cashier közlegény, a kilencvenötödik illinois-i ezredben, a valódi neve Jenny Hodges volt. Mindenki azt hitte róla, hogy férfi, egészen addig, amíg el nem ütötte egy autó 1911-ben.

– Kár, hogy a bozótosban nem tudunk bemutatni egy műsort az odáig eljutó északiakkal – sajnálkozott Walter.

– A nézők semmit nem látnának belőle.

– Tudom, de az a kedvenc részem az ütközetből. Odaküldtem Tyree Bell egységét a Navy Coltokkal. Mindegyikük zsebében ott lapultak az előre megtöltött plusz hengertárak. Nagyobb tűzerővel rendelkeztek, John, mint a ti Spencer ismétlőfegyvereitek.

– Felvettem a kapcsolatot néhány emberrel a második New Jersey-i ezredből, jönnek a Spencerekkel – újságolta John Rau. – Remélem, eljön két illinois-i csoport is, a nyolcvanegyes és a száznyolcas gyalogosezred. Beszéltem egy fickóval, aki lehet, hogy ötven embert hoz. Azt kérdezte: „Mit szeretnél, kilencedik kentuckyit vagy első iowait?”. Bármelyiket tudják. Azt feleltem, inkább legyen az első iowai ezred, mert északiakra nagyobb szükségünk van. Említettem Billy Darwinnak az ötvenötödik és ötvenkilencedik színes gyalogsági ezredet. Azt mondta, beöltözteti a szállodai kisegítő személyzetet. És van egy fickó a hotelben, az egyik vendég, aki Grant tábornok akar lenni. Korábban még sosem szerepelt újrajátszáson, de tényleg kiköpött Grant.

– Grant ott sem volt Brice-ban.

– Ezt mindenki tudja, Walter. Én sem örülök neki, de ismered az embereket, vele akarnak majd fényképezkedni. Lee eljön? Az a pasas, aki mindig alakítani szokta?

– Úgy tudom, meghalt. Chickamagua óta nem láttam. Kapcsolatba léptem a hetedik tennessee-i és a tizennyolcadik mississippi lovassági ezreddel. Néhányan itt lesznek, de lovat szinte senki nem hoz. Hagytuk, hogy Billy Darwin belehajszoljon ebbe bennünket – morgott Walter. „Túl későn kezdtük el szervezni.

– Emlékszem, az egyik alkalommal elveszített egy lovat – mondta Charlie John Raunak.

– Yellow Tavernnél.

– Én King Philip hátán ülök majd – közölte Walter. – Parádézok a pej paripámmal, hadd simogassák a gyerekek. Semmi nem dob fel annyira, mint amikor a jó öreg Bedford bőrébe bújhatok.

– Úgy hallom, Robert Taylor is benne lesz a kíséretében – szólalt meg Charlie.

– Majd ő eteti és csutakolja King Philipet – felelte Walter, azután John Rauhoz fordult. – Találkoztál már ezzel a Robert Taylorral? Színes fickó Detroitból.

– Igen, Grant tábornokkal van. – John Rau láthatóan meglepődött. -Azt hittem, ő is északi lesz. Miért akar szürkébe öltözni?

– Hallotta, hogy Forrest kíséretében színesek is voltak – válaszolta Walter. – Ügy tűnt, tudja, miről beszél, de elég simlis alak. Nem tudom, mit gondoljak róla.

– Arlen találkozott vele – mondta Charlie. – Nem mondta?

Most Walteren volt a meglepődés sora. Azt felelte, hogy nem, és már nyitotta a száját, hogy rákérdezzen, de John Rau megelőzte.

– Tudod, voltak afrikaiak is a konföderációs seregben. Nemcsak rabszolgák, akikre egyenruhát kényszerítettek, hanem önkéntesek is. Arlen eljön?

– A világért ki nem hagyná.

– Hacsak nem kerül addig börtönbe.

– Miért, Floyd Showersért? Mindenki tudja, hogy Junebug lőtte le Floydot, azután valószínűleg Floyd egyik barátja állt bosszút Junebugon. Így logikus.

– Walter, tényleg úgy gondolod, hogy Floyd Showersnek voltak barátai?

– Nem rám tartozik – visszakozott Walter. – Engem csak az érdekel, hogy tető alá hozzam ezt az eseményt. Szerinted hányan leszünk összesen, nőkkel, gyerekekkel, kutyákkal együtt?

– Összesen? Azt remélem, hogy négyszáz körül. Nagyjából ötven nő és gyerek fog beöltözni. Vagy legalább részben: kisfiúk szaladgálnak majd kepiben. Attól tartok, hogy a résztvevők többsége eszté lesz.

Charlie ezt most hallotta először.

– Mi az az eszté?

– Szervezetlen tömeg. Beosztjuk majd őket a különböző ezredekbe hogy amikor elmagyarázod nekik, ki kicsoda a csatamezőn, akkor őket is beleszámoljuk. Ez lesz szombat délelőtt.

– Hogyan kezeljük a műanyag huszárokat? – kérdezte Walter.

– Türelemmel – felelte John Rau. – Csak annyit tehetünk, hogy felhívjuk a figyelmüket a hibáikra. És én hosszú alsóban leszek, Walter. – Az órájára pillantott. – Mennem kell. – De annyi időre még maradt, hogy elmondja, a mobilvécék péntek délután érkeznek, a büféstandok szombat délelőtt. A létra felé menet még

magyarázott valamit markotányos sátrakról, dobokról és harsonákról… A mögötte haladó Walter azt mondta, megvárja, amíg a fiúk kijönnek felmérni a terepet, hol legyenek a táborok, hol állítsák fel a sátrakat és a boltokat, merre lehet majd parkolni… Charlie megvárta, amíg lemásznak előtte a rozoga létrán.

Kint, a parkolóban John Rau felnézett a viharvert, régi pajtára.

– Ki kell raknunk egy nagy transzparenst oda: „Első Tunicai Felvonulás” meg a többi. – Az udvar másik oldalán álló, düledező házra pillantott.

– Jobban örülnék, ha az nem rontaná az összképet.

Walter azt mondta, szól a fiúknak, hogy takarítsanak fel körülötte.

– Viszlát – köszönt el Charlie, és beszállt a Cadillacjébe.

Már kikanyarodott a parkolóból, és nyugat felé tartott a mellékúton, amikor a tükörben észrevette, hogy John Rau barna Buick Regalja is követi. A 61-eshez közeledve fekete autó jött szembe, egy Jaguar: elhúzott mellette, és John Rau mellett is – Robert Taylor sietett az újrajátszás helyszínére.

Robert csak egy kocsit látott a parkolóban, egy nagy városi terepjárót, mellette pedig Kirkbride-ot, aki kezét napellenzőnek használva figyelte a bekanyarodó autót. Robert kiszállt, és elindult a férfi felé. Azonnal feltűnt neki, hogy Kirkbride nem festette be a szakállát.

– Jó napot, Mr. Kirkbride, hogy van? Kerestem az irodájában, de egy fiatal hölgy azt mondta, idekint van.

Kirkbride hunyorogva állt a napfényben.

– Elég meleg van, nemde? – csevegett tovább Robert. – Remélem, marad hétvégére is a jó idő. Azon gondolkodtam, mi van, ha esik, akkor elhalasztjuk az ütközetet?

– Brice előtt egész héten zuhogott – mondta Kirkbride. – Talán nem szeret vizes lenni?

Az elkötelezett újrajátszó lekezelő szövege válasz helyett.

– De, kimondottan szeretem, ha vizes leszek – felelte Robert, magában hozzátéve: te bunkó fasz. – Autóztam kicsit a környéken, megnéztem, mi van a fákon túl. Nem sok, csak egy földút…

– A töltésút – mondta Kirkbride. – Amott nádas van, nyárfák és fűzfalevelű tölgyek. Kár, hogy a nyílt terepen kell tartanunk a csatát. Szerintem érdekesebb lenne, legalábbis a résztvevőknek, ha a fák között csapnánk össze.

– Vannak itt kígyók? – kérdezte Robert.

– A vízi mokasszinkígyóval kell vigyázni, az mérges, és elég gyakori. De a legrosszabbak a kullancsok és a piros bogarak.

– Kullancsok és piros bogarak – ismételte Robert.

– Meg a szúnyogok – tette hozzá Kirkbride. – Tudta, hogy Erwin Rommel tábornagy, a legendás Sivatagi róka eljött ide a csata helyszínét tanulmányozni? Lenyűgözte, ahogy a jó öreg Bedford megfutamította a jenkiket.

– Igen, olvastam róla. De azt vajon tudták, hogy Hannibál ugyanezt a trükköt már időszámításunk előtt eladta egyszer a rómaiaknak? Egy átkaroló hadművelettel beszorította őket, azok pedig összevissza bukdácsoltak egymás lábában. Miközben mindnek lándzsa meg egyéb szúrófegyver volt a kezében.

Úgy tűnt, erről még a hunyorgó Kirkbride sem hallott.

– Jönnek az embereim. – Ez úgy hangzott, mintha erősítést várna.

Robert nem teljesen értette, mire gondol, ezért azt mondta:

– Nekem is. Jobban mondva a cimborámnak, Grant tábornoknak, mivel én a másik oldalon fogok harcolni.

– Úgy értem, ma délután – mondta Kirkbride az út felé pillantva

– Kijelölik az északi és déli táborhelyeket, illetve a civil sátrak helyét.

– Arlen is jön?

– Hallottam, hogy találkozott vele. – Kirkbride ezúttal sem válaszolt a kérdésre.

– Ő mondta?

– Charlie Hoke említette.

– Igen, ott találkoztam először Arlennel, ahol Charlie meg a toronyugró lakik. Azután elvittem hozzá Grant tábornokot a Junebugba. Arról nem mesélt?

– Miért mesélt volna?

– Ugye tudja, hogy az a fickó egy bűnöző?

Kirkbride szótlanul bámult, nem harapott rá a csalira, és aziránt sem érdeklődött, kicsoda Grant tábornok.

– Tudom, hogy nehéz megállapítani, errefelé a gengszterek nem úgy néznek ki, mint a moziban – folytatta Robert. – Ha érti, mire gondolok. Itt lent, délen a gengszterek még mindig Jimmy Dean korában élnek.

– Robert hirtelen magasabb sebességi fokozatba kapcsolt: – Megkérdeztem Arlentől, maga is benne van-e a buliban. Nem akarta elárulni, de mégis igennel felelt, bár lehet, hogy nem tud róla. – Robert egy pillanatra elhallgatott, várta a férfi reakcióját. Semmi. – Mi a baj, Mr. Kirkbride, túl gyors vagyok?

– Esetleg ha elárulná, mi a fenéről beszél…

– A drogbizniszről. Arról a sok narkóról, amit a Junebugon keresztül terítenek a megyében. Maga Tunica megye drogcézárja. Csak az lep meg, hogy a jelek szerint ezt senki nem tudja.

Kirkbride nem siette el a választ, csak szótlanul elindult felé. Robert eltűnődött, vajon elérkezettnek látja-e az időt déli módra felháborodni. Azt harsogni például: tudja, kivel beszél? De nem. Kirkbride egészen közel lépett hozzá, és a szemébe nézett. Eddig kimondottan jól kezelte a helyzetet.

– Nem festette be a szakállát – állapította meg Robert.

Ezzel egy kicsit sikerült kibillentenie.

Kirkbride gyorsan összeszedte magát.

– Nem, nem festettem be, és nem is szándékozom.

– Maga lesz Forrest, vagy nem?

– De igen. De nem akarom befesteni a szakállamat, ezért nem is fogom. – Nyíltan és egyenesen beszélt, mint akinek nincsen takargatnivaló- ja. – *Rólam* beszélgetett Arlennel, és azt hiszi, sikerült kiderítenie valamit?

Például azt, mit tud Arlen.

– Nem ő a biztonsági szolgálata vezetője?

– Az az egyetlen közös üzletünk.

– Megkérdeztem, hajlandó-e kicsempészni nekünk építőanyagokat a hátsó ajtón.

– A biztonsági szolgálatom vezetője.

– Róla beszélünk. Aki mellesleg illegális tevékenységekből él. És nekem nagyon úgy tűnt, hogy benne lenne a dologban – mondta Robert.

– Pedig csak szórakoztam vele. Azt már eddig is tudtam, hogy ő lövette le Floydot Junebuggal, azután Junebuggal vagy saját kezűleg végzett, vagy a Hal nevű

barátjával intéztette el. Arlen tisztában van vele, hogy nem fogom sem bemártani, sem felhasználni ellene, amit tudok róla. Nem csinálok ilyesmit.

Kirkbride a szemébe nézett.

– Miből gondolja, hogy Arlen benne van?

– Ugyan már, ember, mindenki tudja. Az a zsaru is tudja a Bűnügyi Nyomozóhivataltól. Ha nem közeledne az újrajátszás, jobban beleásná magát az ügybe, és üldözőbe venné Arlent. Mostanra beszélnie kellett volna a szálloda teljes személyzetével és az összes vendéggel, aki esetleg kinézett az ablakon rajtam kívül. Azzal ugye tisztában van, hogy alig egy-két perccel maradtam le róla? De most John Rauról beszélünk, aki annyira rá van izgulva erre a polgárháborús bohóckodásra, hogy másra sem bír gondolni. Bármibe le merném fogadni, hogy hosszú alsónadrágot fog viselni az egyenruhája alatt. Még a lábszárát sem vágja le. Pedig úgy hallottam, hogy nyáron az belefér. De John Rau számára az egyet jelentene a műanyag huszársággal. Utána azonban arra számítok, hogy ismét beleveti magát az ügybe. Ha Arlen akkor még itt lesz.

Kirkbride erre lecsapott.

– Ha itt lesz? Hol máshol lenne?

– Úgy értem, ha még életben lesz – pontosított Robert. – Arlen az a fajta személyiség, aki a legrosszabbat hozza ki az emberekből, és el tudom képzelni, hogy valaki lepuffantja. Ugye érti, mire gondolok?

Erre a kérdésre nem várt választ, de Robert látta, hogy Kirkbride elgondolkodik.

– A lényeg, Mr. Kirkbride, hogy mindenki tudja, Arlen nyírta ki Floydot, amint azt is, hogy Arlen droggal

kereskedik. Bárki elmehet abba a lebujba, és vásárolhat tőle, amit csak akar.

– Maga is járt ott?

Mitől ijedt meg Kirkbride?

– Maga talán nem? – kérdezett vissza Robert.

– Egy jó ideje.

– Azon gondolkodtam, hogy itt biztosan nem nehéz megoldani a dolgot. Lefizeti, akit kell, és kész. De Arlen Novisnak ez nem lehet könnyű, mert Arlen egy idióta, ami veszélyessé teszi. Valaki biztosan irányítja, különben úgy élne, mint egy kiskirály, és Rolls-Royce-szal furikázna, ami felkeltené a szövetségi nyomozók figyelmét. A pénzt meg nyilván a párnája alatt tartaná.

Sikerült felkeltenie Kirkbride érdeklődését, a férfi most már odafigyelt a szavaira, éppen csak nem bólogatott egyetértően.

– Szóval először azt kérdeztem magamtól, miért venne fel valaki biztonsági főnöknek egy olyan embert, akiről köztudott, hogy bűnöző? Mintha magának ebbe nem lenne beleszólása. Mintha Arlen sakkban tartaná valamivel. A közelében akar lenni, hogy magán tarthassa a szemét. Maga a kirakat… – Robert elhallgatott, mert eszébe jutott egy dalszöveg, és így folytatta: – Te vagy a kirakat, te vagy a Colosseum. Te vagy a kirakat, te vagy a Louvre Múzeum.

Mindezt fapofával.

Kirkbride szótlanul meredt rá: a száját ugyan nem tátotta el, de nem sok híja volt. Robertnek átvillant az agyán, hogy szórakozhatna még vele, ha folytatná. Te vagy a Nílus, te vagy Pisa ferde tornya. Te vagy Mona Lisa rejtélyes mosolya.

De Kirkbride akkor sem értené.

Ezért inkább azt mondta:

– Maga rejti el neki a pénzt. Megforgatja. Két okból mondom el ezt magának. Először is, hogy tudja, tisztában vagyok vele, mit csinál. Másodszor pedig azért, hogy legyen ideje felkészülni a döntésre.

Kirkbride jól viselte, figyelmesen hallgatott, és sikerült megőriznie a hidegvérét.

– Elárulná, miről beszél?

– Tekintsen erre úgy, mintha keresztúthoz érkezne, ahol döntenie kell _ magyarázta Robert. – Tudja, mi történik azzal, aki nem dönt elég gyorsan? Egy árokban végzi arccal lefelé.

Robert a kocsijához lépett, és kinyitotta az ajtót.

– Miről kell döntenem?

Kirkbride a válaszra várt. Robert megfordult, és ránézett.

– Hogy hol akar lenni, amikor Arlen megkapja a magáét.

17

Amint visszaért a lakosztályába, Robert felhívta a szobaszervizt, és Xaviert kérte. Várakozás közben bekapcsolta a tévét.

– Xavier, barátom. *Dos margaritas.* Tíz dollárt kapsz minden egyes percért, amit sikerül lefaragnod a tizenötből. *Sabe,* amit mondok?… Akkor igyekezz.

Lerakott egy ötvendollárost az asztalra, és gyorsan letusolt. Amikor szállodai köntösében kilépett a fürdőszobából, két margarita állt az asztalon, az ötvenes pedig eltűnt. Robertnek megfelelő ösztönzéssel sikerült rávennie Xaviert az alapok elsajátítására, aki késznek mutatkozott arra, hogy ételt szállítson ki a táborhelyre a szállodából. Kizárt dolognak tűnt, hogy Anne bármit is főzzön. A nő életében nem aludt sátorban, és most sem volt kedve hozzá. Jerry közölte vele, hogy márpedig akkor is kint fog aludni abban a kurva sátorban. Robert sem hitt a sátorban alvásban. Úgy gondolta, hogy aki sátorban alszik, az legalább olyan komoly ember, mint aki egyenruhát húz, és polgárháborús katonává válik, az itteniek pedig mindkettőre hajlandóak voltak.

Fél szemmel a tévét nézte, és felhívta Jerry lakosztályát, mert tudta, hogy Anne fogja fölvenni.

– Két jéghideg martini áll az asztalomon.

– Jerry alszik.

– Azt hittem, odalent pörgeti a kockát.

– Meggondolta magát. Inkább majd éjszaka játszik.

– Ébreszd fel. Mondd meg neki, hogy az az ausztrál tag van a tévében, aki mérges kígyókkal szórakozik. Jerry imádja ezt a műsort.

– Ébresztetted már valaha?

– Nem szereti?

– Még ha magától ébred fel, akkor is olyan, hogy órákig hozzá sem lehet szólni.

– Később beugrom.

Nézte, ahogy az ausztrál fazon egy mérges kígyóval szórakozik, állát a talajra szorítva beszél a hüllőhöz, az meg vadul sziszeg, próbálja elmagyarázni az embernek, hogy húzzon onnan a vérbe.

Robert maga előtt látta Anne-t, amint lenéz a tátott szájjal, állati hangon horkoló Jerryre, és eltűnődik, megér-e ez annyit, amennyit azzal nyert, hogy a felesége lett.

Jerry egy autókiállításon szedte fel. Anne a lassan forgó színpadon állt egy autó mellett, amely betanult szövege szerint minden elemében vadonatúj, nagyvonalú stílusától kezdve lélegzetelállító teljesítményéig. Anne álmodozó mosollyal birkózott a melléknevekkel. Robert is ott volt. Látta, ahogy Jerry felmegy a színpadra, és felteszi a sztenderd kérdést, amit az autókiállításokon szereplő modellek legalább százszor megkapnak minden este:

– A kocsival együtt magácskát is hazavihetem?

Mire Anne így válaszolt:

– Engem nem engedhet meg magának, se kocsival, se anélkül.

Később, miután beköltözött Jerryvel egy a Detroit folyó partján álló felhőkarcolóba, Anne azt mondta Robertnek:

– Az a feladatunk, hogy szemérmesen mosolyogjunk, de tudtam, hogy ez a pasas nem csak játssza a nagyfiút,

és én tettem meg az első lépést. Úgy nézett ki, mint egy gengszter.

– Nem sok lánnyal fordul elő – felelte Robert –, hogy kinéz magának egy gengsztert, és meg is kapja. Táncba hívtad, ő pedig igent mondott.

Jerry még a feleségét és három egyetemista gyereküket is otthagyta. Sokba került neki, de biztosan megérte. Germano eleinte figyelmes volt, mint aki tényleg szerelmes. Vajon még mindig az? Nehéz megállapítani egy gengszternél. Robert úgy gondolta, nagyjából annyira szereti Anne-t, mint egy drága krokodilbőr cipőt, amit sosem dobna ki.

– Persze hogy szerelmes belém, miért, te nem? – mondta erre Anne. Ugyanúgy el volt telve magától, mint amikor azt felelte Jerrynek, hogy nem engedheti meg magának, noha modellkarrierje nem hozott neki világhírnevet, és egy detroiti autókiállításon dolgozott.

Robert felnézett azokra a lányokra, akik céltudatosak, és keményen dolgoznak azért, hogy megkapják, amit akarnak, ráadásul az egészet pusztán a külsejükre alapozva.

Anne, miután megkapta, amit akart, már korántsem volt olyan elégedett a helyzetével. De nem hagyhatta faképnél a férfit, mert a házassági szerződés értelmében egy centet sem lát, ha az első öt évben hátat fordít neki. Jerry személyisége azonban még a szerződésnél is ijesztőbb volt. Vajon hagyná, hogy elmenjen, ha mégis úgy dönt?

Egyszer bolondozás közben Anne azt mondta Robertnek:

– De ha Jerry meghal, mondjuk kinyírják? Ami előfordulhat, nem? Az más helyzet, akkor megkapom, ami jár nekem.

Robert kicsit furcsának találta ezt a megfogalmazást. Anne egy másik alkalommal is szóba hozta az ágyban:

– Aggódom, hogy Jerryt kinyírják.

Robert elgondolkodott. Ha egy nő valóban aggódik, nem mond ilyet. Robert számos nőt hallott már, az anyját nem is számolva, efféle aggodalmának adni hangot vele kapcsolatban, de mindnyájan sokkal finomabb szavakat használtak.

Megint egy más alkalommal, amikor egy intim együttlét után meztelenül feküdtek egymás mellett, Anne, aki ilyenkor volt a legbeszédesebb, azt mondta:

– Robert, őszinte leszek veled. Ha történik valami Jerryvel, és mi együtt lehetünk, nem fogok hozzád menni feleségül.

Mintha megkérte volna a kezét.

– Hogyhogy?

– Nem tudnám kezelni a faji dolgot.

Robert értetlenül nézett rá.

– Miért? Nyugodtan elvihetlek fekete klubokba, senki nem fog szólni egy szót sem. Biztonságban leszel.

– Nem *arra* gondoltam – felelte Anne.

Nem értette a poént.

Anne-nek volt stílusa, de sosem tudott olyan laza lenni, mint Robert. Csak háromnegyed részt volt fehér lány, és ez a tény zavarta. Mintha azzal, hogy nyilvánosan együtt mutatkozik Roberttel, kockáztatná a lebukást. Ezért mondta Dennisnek, hogy nem rajong a gyerekekért. Az óvatosság beszélt belőle. Ha egy fekete gyereket szülne, Jerry mindkettőjüket kihajítaná az utcára. Az, hogy az

újrajátszáson mulatt kurvának öltözik, nem jelentett kockázatot. Ez inkább egyfajta kérkedés volt, ami csak neki szólt, kizárt dolog, hogy Jerry vegye a lapot.

– Azt akarod, hogy Jerry elengedjen? – kérdezte tőle egyszer Robert.

– Mondd meg neki, hogy a nagyanyád félvér volt.

Anne azt felelte, hogy ez nem vicces.

Pedig Robert nem viccnek szánta. Objektíven szemlélte a helyzeteket, nem hagyta, hogy gondolatai elhomályosítsák a tisztánlátását, és nem volt hajlandó változtatni a személyiségén csak azért, hogy megfeleljen az adott szituációnak. Nyitott szemmel járt, azt remélve, Carla és közte lehet valami, de New Yorkban szívesebben találkozott volna vele. Carla úgy igazgatná az embert, mint egy vállalatot, anélkül, hogy az illető észrevenné, hogy már nem a maga ura. Szerette az alapján osztályozni a nőket, mennyire felelnének meg feleségnek, de anélkül, hogy valaha meg akart volna házasodni. Nem volt szüksége gyerekekre. A lelke mélyén még mindig Srác volt.

Addig váltogatta a csatornákat a távirányítóval, míg végül ráakadt egy filmre, amelyet bármikor szívesen megnézett: *Mindhalálig zene,* egy színfalak mögött játszódó alkotás. Robert imádta az ilyen filmeket, ez azt mutatta be, hogyan készül egy musical. Roy Scheider alakította a Bob Fosse-ról mintázott koreográfust. Roy végigdohányozta az egész filmet, dohányzott akkor is, amikor az orvos vizsgálta; szívrohamot kapott, és az ágyába csábított egy csinos nővérkét a kórházban, élete minden egyes percét kihasználta, és végül ebbe halt bele. Gyönyörű.

A film közben Robert tekert magának egyet, hogy együtt szívhasson Royjal, és nem sokkal a vége előtt elaludt.

Amikor kinyitotta a szemét, kikapcsolta a készüléket, talán egy percig bambán bámulta a sötét képernyőt, majd a telefonért nyúlt, és felhívta a szálloda telefonközpontosát.

– Helene, hogy van? Kapcsolná a Junebugot? Nem találom a noteszomat, valaki ellopta. Igen, nagyon köszönöm. – A tizedik csörgés után vették fel. – Szia, Wesley, hogy vagy? Itt Robert. Walter Kirkbride ott van?… Kinéznél, nem áll-e odakint az autója?

– Nem a sajátjával szokott jönni, hanem Arlen valamelyik kocsijával

– felelte Wesley.

– El is felejtettem, Wesley. Kihez jár, Tracihez vagy a másikhoz?

– Azt hiszem, Tracihez. Igen, ahhoz a kis cukorfalathoz.

– Ha látod Waltert, mondd meg neki, hogy kerestem, jó?

– Mit is mondjak, ki kereste? – kérdezte Wesley.

Kilenckor Robert felöltözött, és átment Jerry lakosztályába, ami ugyanarról a folyosóról nyílt, két szobára az övétől. Anne beengedte, és besétált a hálószobába. Jerry a tévé előtt állt, és egy baseballmeccset nézett.

– A Braves a Cards ellen… – Kikapcsolta a tévét. – Ki nem szarja le.

– Beszéltem Kirkbride-dal – szólalt meg Robert. – Elmondtam neki, hogy tudjuk, mit csinál.

– Biztos vagy benne?

– Öt az egyhez, hogy igazam van.

– Elmondtad neki, és mit felelt rá?

– Semmit. De végighallgatott. Érted? Végighallgatta, amit mondok neki. Figyelmesen. Majdhogynem bólogatott is hozzá, mint aki helyesel, igen, ez így működik.

Jerry az ajtógombra tette a kezét.

– Használható ember?

– Várjunk még egy kicsit.

– Mire?

– Az én emberemre, Dennisre.

Jerry a fejét ingatva nyitotta ki az ajtót.

Walter nagyon szeretne a fák közé is szervezni egy ütközetet – mondta Robert.

Ez felkeltette Jerry érdeklődését, és megállt a nyitott ajtóban.

– De a nézők miatt nem lehet, mert nem látnának belőle semmit. A Brice's Cross Roads-i csatában tényleg az erdőben harcoltak, és Walter szeretné, ha minél hitelesebb lenne az újrajátszás.

Jerry várt, tartotta az ajtót.

– Vagy csak be akar csábítani engem, téged és Dennist a fák közé, hogy ott intézhessenek el bennünket. Nem balesetnek akarják beállítani. Tudod, mondtam, hogy minden fegyvert megvizsgálnak előtte. Persze így is előfordulhat, néhány éve egy férfit meglőttek, de az fura helyzet volt, ezt a trükköt nem lehet bármikor előhúzni. Ezért ki kell találniuk valami mást, elcsalni bennünket, hogy a nézők ne lássák, mi történik.

Jerry elgondolkodott. Úgy festett, mint aki ezúttal valóban koncentrál.

– Elmondtad ennek a pasasnak, amit tudunk róla meg arról a tahóról, Arlenről – állapította meg végül. – Vagyis okot adtál nekik arra, hogy ki akarjanak nyírni bennünket.

Robert bólintott. Jerry kezdte érteni, mire megy ki a játék.

– Szóval ahelyett, hogy mi agyalnánk azon, hogyan csalogassuk be *őket* a fák közé, elérted, hogy ők agyaljanak azon, hogyan csalogassanak be minket abba a kibaszott erdőbe.

– És üldözzenek bennünket egészen a töltésútig – tette hozzá Robert.

– Ahol elhelyezzük a furgont.

– Azt a részt el is felejtettem, a furgont.

– Anélkül nem megy, Jerry.

Jerry ismét úgy tett, mintha gondolkodna. De vajon min? Nehéz lett volna megmondani. Azután vállat vont.

– Rendben – bólintott, majd a hangját felemelve bekiáltott a hálószobába: – Annabanana, elmegyek.

Robert kíváncsi volt, vajon kijön-e a nő puszit adni neki búcsúzóul. Nem. Csak a hangját küldte:

– Szia.

– Még valami – jutott eszébe Robertnek. – Az a nyomozó, John Rau. Él-hal ezért az újrajátszásért. Ő is az északi oldalon lesz, veled együtt, és biztosan ott marad egészen a végéig. Érted? Nem szeretnénk, hogy a közelben legyen, amikor elkezdünk emberekre lövöldözni. *Őt* pedig végképp nem szeretnénk lelőni.

– Zsarut ölni… csak ha az életed múlik rajta – értett egyet Jerry.

– Azt akarjuk, hogy minél távolabb legyen onnan, amikor elkezdődik.

– Hogyan oldjuk meg? – kérdezte Jerry.

– Ezt még ki kell gondolnom.

– Oké, rád bízom – felelte Jerry, ahogy ilyenkor szokta, és elment kockázni.

Robert vetett egy pillantást a hálószoba felé, majd az erkélyre indult. Kinyitotta az erkélyajtót, és egy nő hangját hallotta a hangszórókból: a tévériporter, Diane – hogy is hívják? – konferálta fel az ugrásokat. Azt mondta a közönségnek, hogy tapsoljanak jó hangosan, ha azt akarják, hogy a világbajnok Dennis Lenahan meghallja huszonnégy méter magasban.

Dennis odafent állt a reflektorral megvilágított létra tetején.

Robert kilépett az erkélyre, hogy jobban lássa: Dennis lepillantott az őt bámuló tömegre: többségükben környékbeli fehérek, tizenévesek csapatokba verődve, az idősebbek kerti széken ülve. Hányan lehetnek, százan? Körülbelül. Dennis azon gondolkodik, mit mutasson nekik. Vagy inkább a keresztútján töri a fejét, egyedül, odafent az éjszakában. A pénzre gondol. Esetleg arra, mit fog csinálni az elkövetkező években. Nem, most csak az ugrás jár a fejében, szereti elképzelni magát a levegőben. Gyerünk, jöjjön az a repülőszaltó csukamozdulattal.

Anne szólt ki a hálószobából:

– Mit csinálsz?

– Nézem az emberemet.

– Nem jössz?

– Egy perc. Épp most készül ugrani.

Nap mint nap szállnak be becsületes emberek a drogeladásba, nincs ebben semmi rendkívüli. Ráadásul Dennis a szó szoros értelmében nem is fog részt venni az eladásban.

Dennis ugrásra készen emelte fel a karját. Azután leeresztette, fél kézzel megkapaszkodott a létrában, miközben kihajolt, és lekiáltott valamit Charlie-nak. Charlie felnézett, majd fogott egy botot, amivel a bogarakat

szokták lehúzni a víz felszínéről, felmászott a tartályhoz támasztott kis létrán, és megkavarta a medence vizét, apró hullámokat keltve a tükrén. Ez nyilván azért kell, hogy Dennis meg tudja ítélni, pontosan hol csapódik be a vízbe, állapította meg Robert. Nem vállal a kelleténél több kockázatot. Helyes.

– Jössz vagy nem? – Anne hangja, ezúttal közelebbről.

Robert tett egy lépést az ajtó felé, gyorsan benézett, és látta, hogy Anne kilép a hálószobából, rajta kibontott kimonó, ami alatt nem visel semmit. Seymour Hare *A nyitott kimonó* című könyve jutott eszébe.

– Várj. Ne mozdulj.

Még éppen időben fordult vissza, hogy lássa Dennis csavart előreszaltóját és becsapódását, ami után hátranyalt hajjal bukkant elő a reflektorfényben. Beszarás. Hogyan képes ennyi mozdulatot megtenni két másodperc alatt? Talán még annyi sem.

Érezte Anne kezét becsusszanni az inge alá, és felfelé haladni a gerincén.

– Imádom nézni, amikor valaki könnyedén csinál nehéz dolgokat – mondta. – Sehol egy hiba, semmi erőlködés.

– Uramisten, remélem, nem lettél buzi. Vagy igen?

– Nem, sosem próbáltam. Mint ahogy az operát sem. Vagy a görkorit. A rendes korcsolyát igen, sőt már síeltem is. Steve Allen kérdezte egyszer Jose Jimeneztől, amikor meglátott egy pár sílécet a kezében: „Siklasz?”. Mire Jimenez válasza a jellegzetes akcentusával: „Igen, sikoltok, ha le kell csúsznom a hegyoldalról.”

Anne kihúzta a kezét az inge alól. Hangja távolabbról csengett:

– Kérsz egy pohár bort?

– Próbálom felidézni… Igen, kérek, az jólesne. Próbálom felidézni, mi van még, amit soha nem csináltam, mások viszont szoktak. Egy jut eszembe: soha nem táboroztam.

– Vagyis soha nem csináltad még sátorban – felelte Anne, ahogy megjelent két kezében egy-egy pohárral.

– De más furcsa helyeken igen.

– Moziban?

– Többször is, fiatalkoromban.

– Repülőgépen?

– Egyszer, egy éjszakai járaton. És te? Mi volt a legszokatlanabb hely, ahol valaha csináltad?

– Mármint a szimpla dugást?

– Nem arról beszélgetünk?

– A szopást nem számoljuk?

– *Szopni* bárhol lehet.

– Hadd gondolkodjak… Például a padlón.

– A padlón mindenki csinálja néha. Szerinted az szokatlan hely?

– Már nem akarok ilyet játszani – mondta Anne.

Csak így. Mint amikor Jerryvel vitatkozott… Robert egyszer felvette őket kocsival, mentek valahova, egy esküvőre, Jerry pedig ordított vele, hogy soha a kibaszott életben nem tud időben elkészülni, mire Anne csak annyit mondott: „Nem akarok beszélni erről.” Jerry úgy nézett ki, mint aki mindjárt megüti, de nem bántotta. Lehiggadt, és nem sokkal később már királynőjének szólította.

Anne azt mondta, nem akar ilyet játszani, Robert pedig ráhagyta, nem érdekelte a dolog. Kinézett, és látta, hogy a tömeg szétszéled, a medencéből kiszállt Dennis pedig Diane Corrigan-Cochrane-nel – megvan, így hívják –, az

északi delta szemével és fülével beszélget. Csinos a rövid kis sortjában.

Anne mondott valamit.

– Tessék?

– Azt kérdeztem, hogy működni fog? Amire készülünk?

– Minden rendben lesz.

– Jerry szerint elment az eszed.

– Nekem is ezt mondta. Mégis itt van.

– Rossz előérzetem van – mondta a nő.

– Akarod, hogy átöleljelek? Hogy a füledbe súgjam, minden rendben lesz? – kérdezte Robert.

– Komolyan beszélek, te pedig gúnyt űzöl belőlem.

Rávághatta volna, hogy azért, mert olyan könnyű gúnyt űzni belőle, amikor rájön a komolyság, és rossz előérzete támad. De nem tette. Nem, inkább megmutatta, hogy kellően érzékeny.

– Mi a baj, kicsim? Mi nyugtalanít?

– Egyre az jár a fejemben, hogy Jerryvel történni fog valami – felelte Anne.

Valójában úgy értette, hogy *reménykedik* benne.

– Például az, hogy kinyírják? – kérdezte Robert.

– Lehetséges, nem?

– Te pedig eljátszod a gyászoló özvegyet, amíg az ügyvéd kiállítja a csekket?

– Nem vagy vicces.

– Fekete tangában napozol majd a medence szélén?

Anne sarkon fordult, és otthagyta.

– Csak eddig terjed az érzékenységem – szólt utána Robert.

Dennis megkérdezte a tévériportert, meghívhatja-e egy italra, mert ez a legkevesebb azok után, hogy még soha

ilyen jó műsorközlője nem volt, mint Diane, és ilyen csinos sem. Dennisnek előbb át kellett öltöznie, úgyhogy a nő követte a tartály mögé.

– Csak nyugodtan. Nem fogok odanézni – biztosította Diane.

Dennis látta, ahogy hátrahajtja a fejét, és felnéz a létra tetejére, majd le a talajra az állvány mellé, ahol Floydot agyonlőtték, végül egyenesen az úszónadrágjától megszabadult, meztelen Dennisre.

– Azt mondta, nem fog idenézni.

– Hazudtam.

Kihoztak két széket a bárból a gyep szélére, távolabb a hangosan bulizóktól, és leültek egymás mellé a sötétben, kezükben nyári koktélokkal. Dennis tekintete elidőzött az ég felé magasodó létrán, majd megállt, nem vándorolt tovább.

– Mióta cipeli ezt magával? – kérdezte a nő halkan, meghitt közelségből.

– Négy éve.

– Nem unja még?

– Kezdem.

– És aztán?

– Nem tudom.

– Hol lakik?

Dennis a nő felé fordította a fejét, és kedvesen csillogó, várakozással teli szemébe nézett.

– Van egy főbérlőm, aki sokáig fenn marad.

– Nincs kedve eljönni Memphisbe?

– Maga ott lakik?

A nő bólintott.

– Miután leadtam az esti híreket.

– A világon semmihez nincs nagyobb kedvem, mint elmenni Memphisbe – felelte Dennis.

– De látom, sok gondolkodnivalója van.

– El se hinné, ha elmondanám.

– Aznap éjszaka is fent volt a létrán, igaz?

Dennis bólintott. Tekintetük még mindig egymásba fonódott.

– Arlen és a Bug?

Dennis ismét bólintott.

A nő elfordította a fejét, a létrára pillantott, majd újra vissza Dennisre.

– Nem értem. Miért mondja most el nekem?

– Magam sem tudom. Rákérdezett… Ha nem kérdezi meg, valószínűleg nem mondtam volna semmit.

– Valakinek el kellett mondania.

– Mindenki tudja, nem? Nem érzem, hogy nagy kő gördült volna le a szívemről. De ha van valaki, akinek el kell mondanom, akkor talán maga a legjobb választás, a tévériporter. Egy ügyvédet leszámítva. De egyelőre még ne mondja be a hírekben, úgyis letagadnám. Várnunk kell.

– Amíg mi történik?

– Amíg kiderül, mi lesz a vége.

– Maga szerint mi fog történni?

– Fogalmam sincs.

Néhány perccel később megjelent Robert.

– Vagy inkább egyedül szeretnétek maradni? – kérdezte.

Dennisnek döntenie kellett. Ha azt mondja, hogy igen, szeretnének egyedül maradni, azzal azt kockáztatja, hogy Diane mindent kihúz belőle. Ha viszont nemet mond, lehet, hogy bukja Memphist. Miközben ezen dilemmázott,

Diane felállt, és közölte, hogy fel kell készülnie a tizenegy órás hírekre. Így Dennisnek nem maradt más választása, mint elbúcsúzni tőle – egyébként is elfáradt –, majd megkeresi Charlie-t, hogy hazavigye. Robert felajánlotta, hogy ő szívesen hazafurikázza, de mi lenne, ha előbb innának valamit.

– Valamit el akarok mondani neked.

Így hát Dennis ismét a létrát bámulta egy újabb vodka collinsszal a kezében, azzal a különbséggel, hogy Diane helyett most Robert ült mellette.

– Még nem döntöttél, igaz?

– A lelkem eladásáról? Nem, még nem.

– Ennél jobb ajánlatra hiába vársz.

– Nincs más ajánlatom, amivel összevethetném.

– Ott van a szegénység. Mihez kezdesz, ha többé már nem tudsz ugrani? Nézd, válaszolok minden kérdésedre, méghozzá őszintén. Mocskos biznisz ez, de ebben van a pénz. Nagyon szeretném, ha velünk tartanál, ezért emelek az ajánlaton. Kétszázötven az első évben. Öt a másodikban. A harmadikra pedig elérjük az egymilliót. Plusz bónuszok, plusz amit az UgróVarázzsal keresel. Mi rossz van abban? – Robert elvigyorodott, és kortyolt egyet az italából. – Ahogy Miles Davis mondta. „Mi rossz van abban?”. Az ő hangján.

– Mi van Jerryvel?

– Mi lenne vele?

– Mit csinál? Azt mondtad, régebben gyújtogatásban utazott.

– És robbantásokban. Vietnamban tanulta. Jerry egy egész láda C4-et hozott haza, amikor leszerelt, és beszállt az üzletbe.

– A maffiával?

– Detroitban úgy hívják, hogy a Szervezet. Jerry dolgozott nekik egy ideig, amíg rá nem szálltak az öccsére. A Szervezet két tagja sápot akart szedni az ingatlanfejlesztő cégétől, az előre gyártott otthonokból. Amikor legközelebb meglátogatták Jerry öccsét, távozás után beültek a kocsijukba, az pedig felrobbant. Jerry alkut kötött a keményfiúkkal. Hagyják békén őt meg az öccsét, és több kocsijukat nem fogja felrobbantani.

– Hogyan úszta meg?

– Jerry kőkemény tud lenni, nem enged egy centit sem. Valamint ő is rokon volt, másod-unokatestvére a Szervezet akkori vezetőjének. A vér mindig fontos szerepet játszik ezekben az ügyekben. Úgy ismerkedtem meg vele, hogy a Kutyakölyköknek volt egy rivális bandája, a Rohamosztag, és egyre kellemetlenebbé vált a jelenlétük. Felbéreltem Jerryt, ez tíz éve történt, hogy dobjon néhány csőbombát a crackházaikra. Jobban sikerült, mint egy szimpla lövöldözés, teljesen megszabadultunk tőlük, így hát felvettem Jerryt állandóra. Ő lett a buldogom, a végrehajtó, aki segít megfegyelmezni a Kutyakölyköket. Hamarosan partnerek lettünk. Azután feljebb lépett még egy szintet, és azt mondta, ő a főnök. Mégis mi a lófaszt mondtam volna erre a nagydarab gorillájának? De sokat segített a pénz kezelésében: az öccsétől tanulta, hogyan kell tisztára mosni a zsetont, és elrejteni az adóellenőrök elől. Korábban egyszer bebukott, két évet ült Milanban, de ott lett igazán nagymester. Megtanulta a Wall Streetről odakerült nagymenőktől, hogyan lehet nyomtalanul eltüntetni a pénzt.

– Ezért ő a főnök? – kérdezte Dennis.

– Azért ő a főnök, mert azt mondja, hogy ő az.

– De te okosabb vagy nála.

– Tudom.
– Ő is tudja?
– Igen, ő is.
– Biztosan bassza a csőrét.
– Nem, mert tudja, hogy erősebb nálam.
– De szüksége van rád, hogy intézd a dolgokat.
– Igen.
– Neked szükséged van rá?
– Mindnyájunk fölött áll valaki, Dennis.
– Valaki, aki autókat robbant fel, és csőbombákat gyárt?
– Az ilyenekkel jobb nem ujjat húzni.
– Mit akarsz ezzel mondani?
– Ha nem vagyok a közelben, vigyázz vele.

18

Szombat reggel Dennis fél nyolckor kelt. Belebújt tizedesi egyenruhájába – Vernice előző este felvarrta a rangjelzéseket a zubbonyra, a harsonás jelvényt pedig a kepire –, megigazította a sapkát, és megnézte magát a szekrényajtó egész alakos tükrében. Te vagy az? – kérdezte saját magától.

Mi a fenére készülsz?

Semmire. Én semmire.

De azért működhet, nem?

A tükörből egy száznegyven évvel korábbi északi katona nézett vissza rá, miközben egyre Robert ajánlata járt az eszében. Próbálta kiverni a fejéből. Nem csinálom. De a gondolat újra és újra visszatért. Elvégre akár működhet is: egy nemzetközi ugróshow vezetője lehet, akinek semmi köze a drogok eladásához. Vagy van köze, de csak érintőlegesen. Robert megkérdezte tőle, mi a probléma.

– Szívni szabad, csak eladni nem?

– Kokaint még sosem szívtam, meg a többi cuccot sem.

Robert azt felelte, ő sem.

– Senkit nem kényszerítünk a használatára – mondta Robert.

– Rászoktatjátok őket.

– Ők szoktatják rá saját magukat. Mint az alkoholisták, akik képtelenek anélkül inni, hogy balhét csinálnának.

– Ez nem ugyanaz, a drogozást tiltja a törvény.

– Ahogy a piát is tiltotta valamikor. Mégse hagyta abba senki az ivást.

– Börtönbe is kerülhetsz.

– Egyszer elvéted az ugrást, és eltörik a gerinced.

Lehetett olyan szemszögből is nézni a dolgot, ahonnan rendben volt. Végre kezdene valamit az életével. Állandó munkát kínálhatna küszködő toronyugróknak. Támogathatná hetvenkét éves anyját, aki egy lepukkant koszfészekben lakik a Magazine Streeten alkoholista nővérével, aki apjuktól örökölte a hajlamot. Az öreg halálra itta magát. Vehetne az anyjának egy házat a kertvárosban. Nézzük a sok jót, amire lehetősége nyílna. Elosztogathatná. Segíthetne a rászorulóknak.

Lefizethetné a lelkiismeretét.

A picsába.

Azt mondta magának, hogy már döntött: felejtsük el. Nem akar tovább gondolkodni rajta. Kiment a konyhába.

Charlie egy LÁSSUK, MILYEN ERŐS A KAROD! pólóban ült az asztalnál, és pirítóst meg kávét reggelizett.

– Azt hittem, korán indulunk – mondta Dennis.

– Egy újrajátszásra, amit első alkalommal rendeznek meg, ráadásul vadonatúj helyszínen, túl korán érsz oda, ha délelőtt mész. Még akkor is, ha egy kicsit később. Talán sátorcölöpöket akarsz leverni? Délután elvégzem a feladatomat, kihirdetek egy-két dolgot, aztán holnap közvetítem magát az ütközetet.

– Ki kért fel rá?

– A szervezőbizottság, mégis mit gondoltál?

– Baseballsztorikat akarnak hallgatni egész nap?

– Kilenc éve veszek részt újrajátszásokon, Dennis, tudom, miről szól ez a móka. Lépésről lépésre közvetíteni

egy csatát nem ugyanaz, mint ugrásokat felkonferálni. Lépj hátrébb egy kicsit, hadd nézzelek – mondta Charlie, aztán bólogatni kezdett. – Át fogsz menni az ellenőrzésen, jól nézel ki. Milyen a cipő?

– Merev, de amúgy rendben van.

– Pár napja még azt mondtad, hogy szorít.

– Vékonyabb zoknit húztam hozzá.

– A zoknit feljebb húzhatod egészen a nadrágszárad alá, ha akarod. Néhányan vitatják a zubbonyok hitelességét. Sok ilyen párbeszédet fogsz majd hallani. Kézzel varrottak a gomblyukaid? Egyesek szerint, ha déli vagy, ezeket nem kell olyan átkozottul komolyan venni. Mások szerint ugyanolyan katonák voltak, mint az északiak. De mondok én neked valamit. A csajok mindig a műanyag huszárokra buknak, azokra, akik magasról szarnak a hitelességre.

Vernice munkára készen lépett be a konyhába, rojtokkal díszített koktélpincérnő-formaruhát viselt, fején egy égnek meredő tollal.

– Nahát, hadd lássam az én kis katonámat – gügyögte. – Meg ne sérülj, édesem.

– Tudtátok, hányan haltak meg abban a háborúban összesen? – kérdezte Charlie. – Hatszázhúszezer ember.

– Én is kimegyek, miután lejárt a műszakom – fontoskodott Vernice.

– Fel kell szolgálnom a korán érkezőknek a Bloody Maryket. Mi lesz délután, a csata?

– Ma délután csak hadgyakorlatot láthatsz – felelte Charlie. – Ha mégis lesz csata, arról nekem nem szóltak. Tartanak teadélutánt a hölgyeknek, de csak az vehet részt rajta, aki megfelelően van öltözve hozzá, lesz korabeli tánc, este pedig katonai bál.

– Most csak viccelsz – pillantott rá Vernice.

– Ki kell hirdetnem, hogy a lovasok vegyék le a sarkantyújukat.

– És holnap?

– Korabeli istentisztelet, egy kis katonai parádé, pitesütő verseny, és a Brice's Cross Roads-i csata.

– Lehet, hogy megvárom a holnapot – felelte Vernice. – Meleg lesz odakint. – Ismét Dennishez fordult. – Nagyon cuki vagy ebben az egyenruhában. Kint alszol a táborban, vagy hazajössz éjszakára?

Dennis azt felelte, hogy még nem döntötte el.

– Majd meglátom, hogy alakul.

– Én nem alszom odakint – jelentette ki Charlie. – És sózott disznóhúst sem eszek. Megkérdeztem Vernice-től, hogy a pokolba készítik a kétszersültet. Azt felelte, vegyek néhány zsömlét, és hagyjam őket a pulton egypár napig.

– Indulok – mondta Vernice, de aztán meglátta a pulton a legújabb *Enquirer*t, és belelapozott. – Újabb ok, miért dobta Tom Nicole-t. Mert annyira el van telve magától. Azt írja, hogy amikor bement egy Ben and Jerry'sbe fagyiért, nem állt be a sorba, hanem egyből az elejére sétált.

– Fogadni mernék, hogy senkit nem zavart – felelte Charlie. – A filmsztároknak nem kell beállniuk a sorba. – Dennisre pillantott. – Te szoktál sorban állni?

– Ha meglátok egy sort, továbbmegyek – válaszolta Dennis.

– Fel sem tudom idézni, mikor álltam utoljára sorban – mondta Charlie.

Vernice ledobta az *Enquirer*t az asztalra.

– Majd később találkozunk, ti filmsztárok – mondta, azzal elment.

Dennis evett egy sajtos-hagymás szendvicset, amíg Charlie felöltözött.

Amikor visszajött a konyhába, fekete kalapot és azt az egyenruhát viselte, amit John Rautól kapott, Vernice pedig lazábbra engedte neki. Charlie- ból még mindig dőlt a szó.

– Tudod, mit fognak csinálni Arlen és az emberei? Vedelni. Egyetlen olyan újrajátszásra sem emlékszem, amikor nem itták magukat seggrészegre. Azután gyorsan elesnek a csata elején, lehetőleg az árnyékban, vagy bekúsznak egy fa alá, és szunyókálnak a végéig. Figyeld csak meg. Nagyon élethűen alakítják a halált. Megálljunk valahol, hogy tudjál reggelizni?

– Most ettem egy szendvicset.

– Normális reggelire gondoltam.

– Egész sokan vagyunk – állapította meg Charlie, amint elgurult a Cadillackel az út két oldalát négyszáz méter hosszan elfoglaló parkoló autók sokasága mellett. A résztvevők számára a farm területén fenntartott parkoló dugig tele volt autókkal, furgonokkal, lakókocsikkal, sőt még néhány lószállító utánfutó is akadt. Befordultak a pajta előtti VlP-parkolóba, ahol Charlie felmutatta az igazolványát a biztonsági őrnek. Dennis kiszúrta Robert Taylor Jaguarját a kocsik között, és megmutatta Charlie-nak:

– Odanézz, kiből lett VIP.

– Ki gondolta volna – biggyesztette az ajkát Charlie, azután megkérdezte Dennistől, regisztrált-e már.

– Nem tudtam, hogy kell.

– Menj oda ahhoz az asztalhoz, ami a pajta bejáratánál van. Perkálj le tíz dolcsit a lánynak, és máris résztvevő leszel, alhatsz kint a bogarak között ma éjjel.

Elmagyarázta Dennisnek, hogy a csatatér a pajta túloldalán található, a katonai táborok pedig a csatamező két egymással szemközti oldalán. Az a terület északi része. A civilek sátrait és a raktárakat a keleti oldalon állították fel.

– Tegyél egy kört, nézz körül, és egy pillanat alatt a polgárháborús időkben találod magad – mondta Charlie, hozzátéve, hogy később csatlakozik ő is, csak előbb kideríti, mikor kell kihirdetnie valamit.

Dennis sétálgatott a nézők és a folyamatosan érkező újrajátszók között. Egy déli egyenruhás férfi muskétával a vállán megkérdezte tőle, hová tartozik, mire Dennis azt felelte, hogy a második New Jersey-i lovasított gyalogsághoz, és máris úgy érezte, hogy elkezdte játszani a szerepét. Végigsétált a parkoló szélén felállított árusok során, akik lakókocsik oldalából árultak sült csirkét, törpeharcsát, hot dogot, hamburgert, különböző kolbászokat, pattogatott kukoricát és üdítőket. Utána a kék mobilvécék következtek, majd a sátrakban felállított boltok és a civil táborhelyek, amelyek utcákra emlékeztető rendben sorakoztak az öreg tölgyfák árnyékában. Egyre több egyenruhát látott, főként délieket, egy szedett-vedett társaságot különböző árnyalatú szürke zakókban, néhányan képit viseltek, mások kalapot, és akadtak köztük feketék is. Beszélgettek, puskáik gúla alakban egymásnak támasztva pihentek. Egyikük odakiáltott neki:

– Hé, jenki, kihez tartozol?

Dennis jólesően megborzongott. Valóban az volt, egy jenki. Azt felelte, hogy a második New Jersey-ihez, és ment tovább.

Elért a markotányos sátorhoz, amelynek elülső lapjait visszahajtották: lehetett ott kapni egyenruhákat,

fegyvereket és mindenféle egyéb kiegészítőket, jelvényeket, öveket, töltényeket, kulacsokat, egy felirat pedig PUSKAPOR-UTÁNTÖLTŐFELSZERELÉS-t hirdetett. A markotányos mellett volt egy másik sátorbolt, ahol konföderációs zászlókat, lökhárítómatricákat, és Jefferson Davis, illetve a híresebb déli tábornokok, Robert E. Lee és Stonewall Jackson miniatűr szobrocskáit, róluk mintázott só- és borsszórókat lehetett vásárolni. Volt egy fényképészsátor is, ahol ágyús, lobogós vagy pálmafás háttér közül választhattak a fotóra vágyók. Egy másik sátorra ezt a táblát függesztették: LÉPJ BE MOST! ÖTÖDIK TEXASI ÖNK. GYAL. EZR., DIXIE KÉKEK.

Északi katonák gurítottak át egy ágyút a tölgyfák között.

Dennis megtalálta Diane-t, a tévériportert és stábját: épp egy házaspárral készítettek interjút, akik tizenkilencedik század közepi civil ruhát viseltek. Az asszony világoskék abroncsos szoknyájával színben harmonizáló napernyőt tartott a kezében, fején szalaggal átkötött kis kalapot, valamint napszemüveget viselt. Férje sétapálcával, fehér kesztyűben, hódprémes kalapban állt mellette. Méltósággal játszották szerepüket, sétálgattak körbe a táborban, megálltak, hogy fényképezkedhessenek, interjút készíthessenek velük. Dennis nem értette, miért vállalják ezt a hercehurcát. Talán ha meghallgatná az interjút, abból kiderülne. Megvárhatná a végét, és beszélhetne Diane-nel. Úgy döntött, majd később visszajön, és inkább továbbment.

Dobos fiúkat látott szürke kepiben, és eszébe jutott Robert története a fiúról, aki a Robinett üteg ostromakor felkapott egy pisztolyt, és agyonlőtte vele a lázadók tisztjét. Nem tudott elképzelni ilyen idős srácokat, tizenkét éves

gyerekeket a csatában. Pedig harcoltak ők is. Meglátott egy osztag északi katonát, mindnyájan ugyanolyan sötétkék egyenruhában voltak, csak hárman viseltek zuáv uniformist, piros fezzel és fehér kamásliba tűrt buggyos, piros nadrággal. Meg kell kérdeznie John Raut, kik azok a zuávok. Vagy Robertet, ő mindent tud. Vajon hol lehet?

Dennis eljutott a civil táborhoz. Ház alakú sátrak sorakoztak egymás mellett ponyvatetővel, vászonszékekkel, a grilleken sütögető vasak, a tűz fölött kávéskannák. A tábori asztalokon bádogedények, bádog gyertyatartók, mellettük favödrök, az asszonyok hosszú szoknyában és kötényben, akadtak, akik abroncsos szoknyát viseltek, mások vászon fejkötőt. Dennis ismét elcsodálkozott, vajon miért vállalják ezt a sok vesződséget. Kipakolni ezt a rengeteg holmit, két napig itt bohóckodni, aztán összecsomagolni és hazamenni.

A farmokról és kisvárosokból érkezett asszonyok láthatóan jól érezték magukat, beszélgettek egymással, miközben hagyományos házimunkákat végeztek. Odaért egyikükhöz, aki tésztát dagasztott egy tábori asztalon: sötét hajú, nyúzott arcú, de smink nélkül is csinos és a többiekhez képest vékony nő volt.

– Mit készít?

A nő felemelte a fejét: tekintete hosszasan elidőzött Dennisen.

– Pajkosgyerek-pitét.

– Igen? Mi van benne?

– Zöld paradicsom – felelte a nő a kötényébe törölve a kezét.

– Miért hívják pajkosgyerek-pitének?

– Ha megtudja, mondja el nekem is. Sosem csináltam még.

Dennis meg akarta kérdezni tőle, akkor most miért…

A nő elmesélte, hogy ez a férje kedvence, miközben egy csomag cigarettát és öngyújtót vett elő a kötény zsebéből.

– A volt felesége az összes pitesütő versenyt megnyerte a pajkosgyerek-pitéjével. Amíg el nem hagyta.

– A férje komolyan veszi ezt az egészet, igaz?

– Mint a szentírást. – A nő rágyújtott, és ismét végigmérte Dennist.

– Vadonatúj egyenruha, nyilván ez az első felvonulása.

– Első és utolsó.

– Nekem is – bólintott a nő. – Szia, Loretta vagyok.

– Dennis. A férjed melyik egységhez tartozik?

– A hetedik tennessee-ihez.

– Szeret kint aludni?

– Imád. Esőért imádkozik, hogy teljes egészében átélhesse az akkori eseményeket. Te kint alszol?

– Még sosem csináltam olyat.

– Ugorj be ma este – mondta Loretta. – Talán meg tudlak kínálni egy pajkos gyerekkel.

Dennis megtalálta Grant tábornok főhadiszállását, három nagy, ponyvás sátrat az árnyékban. Jerry egy csíkos vászonból készült strandszéken ült szivarral a szájában. Ingujjra vetkőzött, de a fején az aranyzsinóros tábornoki kalapot viselte. Mellette Tonto és egy latin-amerikainak látszó fickó

– Dennis arra tippelt, hogy ő lehet Hector Diaz –, valamint két fekete pasas kék egyenruhában – őket most látta először.

Dennis odalépett Germano Mularonihoz, és életében először úgy érezte, tisztelegnie kell, ezért meg is tette.

– Jézusom, már te is? – horkant fel Jerry. – Lerohad a karom a sok szalutálástól. Vadidegen alakok, akiket életemben nem láttam, és mind itt szalutálgat nekem. Hol van Robert?

– Most értem ide – felelte Dennis.

– Ott – mutatta a fószer, akit Hector Diaznak vélt. – A méltóságos asszonnyal. Azokkal a fickókkal, ott. Már jönnek is.

Egy csoport szedett-vedett déli felé bökött: heten voltak, a napon álltak, karjukra vetett puskával, és mindnyájan a távolodó Robertet és Anne-t nézték.

Robert szürke egyenruhában volt, Anne fekete szoknyában és elöl kigombolt ingben, haját piros kendő fogta össze. Napszemüveget viselt. Dennis egy Coltot vett észre a nő oldalán. Közelebb érve látszott, hogy Robert tarka inget visel a zubbonya alatt. Kezében lovassági szablyát tartott, amivel időnként megsuhintotta a bokrokat.

– Cimbora, hát itt vagy – üdvözölte Dennist. – Már attól féltem, hogy dezertáltál, és agyon kell lőnünk.

– Hol voltatok? – kérdezte Jerry.

– Megláttam azt a társaságot, és tudni akartam, velük van-e Arlen. A Hal köztük volt, de Arlen nem. Annabanana és én kedélyesen elcsevegtünk velük egészen addig, míg az egyik oda nem vetette nekem: „És neked ki a példaképed, Martin Luther Nigg?”. A primitív állatja, a dohánylétől csöpögő szakállával. Mire én: „Nem, az én példaképem Muhammad Ali, seggfej.” Egyből felkapta a vizet, hogy mit mondtam? Így hát megismételtem. „Muhammad Ali, seggfej. Talán nagyothallasz?” Erre azt mondta, letépi a fejem.

– És feldugja a fekete seggedbe – tette hozzá Anne.

– Így volt, tényleg ezt mondta. Mire én: „A helyedben nem beszélnék így valakivel, akinek kard van a kezében. Ha szívózol velem, szólok a haveromnak, Kirkbride tábornoknak.”

– Tényleg ezt mondta – erősítette meg Anne. – A kezem végig a fegyveren volt.

– Minek adtál neki pisztolyt? – kérdezte Jerry Roberttól.

– Hadd tudja, milyen érzés.

– Királynőm, tedd azt le – kérte Jerry. – Még a végén lelősz valakit.

– Illik a szerepemhez – felelte Anne.

– Soha nem láttam még felfegyverzett kurvát – jegyezte meg Jerry, majd Robertre pillantott: – Hát te?

– Én már láttam – válaszolta Robert. – De nagyon régen. – Dennisre vigyorgott: – Kutya, hadd mutassam be Hector Diazt: az ember a *coletával.* Tonto Reyt már ismered. Ő Cedric, a virginiai ültetvényekről csatlakozott hozzánk, ő pedig Groove az Autóvárosból.

Biccentettek egymásnak, majd Dennis azt mondta, hogy oké, akkor ő sétál tovább, később találkoznak. A csatatér felé indult a fák között, Robert vele tartott.

– Jól szórakozol?

– Olyan, mint egy búcsú ringlispíl nélkül.

– Szereztem füvet, kérsz belőle? Kicsit felvidítana. Annabananával elbújtunk egy kicsit a tábornok elől, és elszívtunk egy jointot. Olyan csíkszeme lett tőle, mint egy kínainak, de a férje még ahhoz is lusta, hogy észrevegye.

– Jerry nem drogozik?

– Megmarad a vörösbornál, tudod, a szicíliai vér.

– Hogyan sikerült bejutnod a VIP-parkolóba?

– A Jaguarral, haver. Grant tábornok az első ülésen, a lökhárítón amerikai zászlók. Behajtottam, mint valami hivatalos küldöttség. A biztonsági őr még szalutált is.

– Én is szalutáltam, amikor megláttam.

– Mindenki azt teszi. Jerry igazi látványosság, és még csak nem is tud róla. – Megérintette Dennis karját. – Várd csak ki a végét.

Eljutottak az emelkedő tetejére, amelynek az alján lesz a csatatér.

– Hamarosan megérkezik az ebédünk a szállodából. Xavier bádogedényekbe rejtve hozza.

– Meg akarom keresni a táborhelyemet – mondta Dennis. – Jelentkezni akarok John Raunál, és túlesni rajta.

– Ráéreztél, mi? Szalutálva járkálsz a táborban. Örömmel látom. Ha megéhezel, gyere vissza.

– Meg vagyok lepve, hogy Jerry is kijött – jegyezte meg Dennis.

– Lehet, hogy nem marad sokáig. De mondtam neki, hogy muszáj kijönnie, hogy lássák, komolyan veszi. Ez az álcája, hogy ő is kőkeményen hisz benne.

– Kik ezek az új fiúk?

– A magasabbikkal, Groove-val együtt voltunk Srácok, ismerem, mióta az eszemet tudom. Groove itt marad, ő bonyolítja a vásárlásokat. Közben ecstasyt árul a szerelmeseknek, és keres valakit, aki tudja, hogyan készítsen speedet anélkül, hogy felrobbantaná magát. Cedricet Virginiában szedtem össze. Ismeri a dörgést, inaséveiben egy pasas keze alatt dolgozott, aki füvet árult egy cincinnati templomban, a Laza és Gyönyörű Krisztus Egyházában. Egy bőrfejű náci a levegőbe röpítette az épületet egy páncéltörővel. El tudod képzelni? Felvettem

Cedricet, ő fogja szállítani az elsőrangú füvet, miután átvesszük az üzletet.

– Tonto és Hector?

– Régi profik. Jerry közelében maradnak, a Coltjuk töltve van. Ha esetleg Arlen bepróbálkozna valami sunyisággal az éj leple alatt.

– Szóval Arlen azt hiszi, Jerry a főnök.

Dennis látta Roberten, hogy érti, mire gondol.

– Igen, azt.

– Úgy gondolja, ha Jerryt el tudja ijeszteni, akkor ti mindannyian mentek vele.

– Caesarnak szólítja Jerryt. Én mondtam neki, hogy úgy hívják, mint Juliust.

– Miért kötöttél bele Arlen emberébe, miért seggfejezted le?

– Mert az. És mert egy baszott nagy kard volt a kezemben.

– Ugyan már…

– Azt akarom, hogy az erdőbe érve megpróbáljanak elintézni engem. Fel akartam húzni őket. Velünk tartasz?

– Ez is része az egyezségnek?

– Neeeem, haver, csináld azt, amihez kedved van. Szórakozz a búcsúban, tanuld meg a korabeli tánclépéseket. Feltűnt, hogy az van, amit megmondtam előre, hogy mindenki mennyire komolyan veszi? Ha mázlid van, talán lehetsz zsűri a pitekészítő versenyen.

– Találkoztam egy nővel, aki gyúrta a tésztát… – felelte Dennis. – De *ő* sem igazán tudta, mit keres itt.

Robert felvonta a szemöldökét, és Dennisre nézett.

– Milyen pitét készített?

– Pajkosgyerek-pitét.

– Most csak ugratsz. Tényleg így hívják?

– Zöld paradicsom van benne.
Robert ismét felvonta a szemöldökét.
– Kapsz belőle egy szeletet?
– Talán.

19

Dennis átvágott a lejtőn, ahol a csata nézőközönsége fog ülni, de egyelőre még nem ült ott senki. Leért a legelőre, és elindult balra a bozótos felé. Vigyáznia kellett, mert a durva fű alatt a talaj hepehupás és egyenetlen volt, meglátszottak rajta az évek óta legelésző tehenek patanyomai. Pokoli melege lett a vastag egyenruhában, a tűző napon. Recsegés hallatszott, majd férfihang csendült hangszórókból.

– Nyolcvanhét évvel ezelőtt atyáink… Várjunk csak, valaki rossz szöveget adott a kezembe.

Az utánozhatatlan Charlie Hoke. Míg beszélt, Dennis folytatta útját a mező széle felé.

– Hát, itt vagyunk. Jó napot mindenkinek, Charlie Hoke vagyok, a jó öreg balkezes dobó, üdvözlök minden résztvevőt és érdeklődőt az Első Tunicai Polgárháborús Felvonuláson. Olyan ez, mint az első mérkőzés a stadionban. Bármelyik stadionban: az első mérkőzéshez nincsen fogható. Tessék? – Elhalkult a hangja, mint aki távolabb húzódott a mikrofontól, és Dennis hallotta, amint azt dörmögi: – Azon vagyok. – Majd ismét teljes hangerővel: – Azért gyűltünk ma össze, hogy megelevenítsük a történelmet, és megemlékezzünk múltunk egy olyan időszakáról, amely egységbe kovácsolt bennünket, amerikaiakat.

Egy északi katona lépett ki a bozótosból Dennis elé. Nem lehetett több tizennyolcnál, puskáját a karján pihentette.

– Azonosítsa magát: neve, ezrede – szólította meg.

Dennis megmondta, mire az őrszem így felelt:

– Továbbmehet.

Mindezt halálosan komolyan.

Dennis a homokos talajon lépkedett. Még mindig hallotta Charlie hangját, ahogy utat tört magának a bozótosban. Nagyjából ötven méter múlva elért a táborba: kétszemélyes sátrak egy tisztáson, gúla alakban egymásnak támasztott puskák, északi katonák egyenruhában vagy zubbony nélkül, de mindannyian kalapban, rutinos táborozok, némelyikük pipával a szájában. Charlie arról beszélt, hogy újraélik a múltat a jelenben. Dennis is ezt érezte, és tudta, hogy emlékezni fog a pillanatra, amikor a bozótosban gázolt, hogy megtalálja száznegyven évvel korábbi önmagát. Minden olyan volt, mint akkor.

Kivéve a platós furgont.

Öreg jármű volt, de közel sem elég öreg.

Nagyjából húsz katona figyelte a furgon platóján álló John Raut. A furgon kartondobozokkal, egy kétszáz literes hordóval, egyszemélyes sátrakkal és hálócsomagokkal volt megpakolva.

– Nem fogok ügyet csinálni a hitelességből, nem fogok apróságokon fennakadni, az egyenruhákat kritizálni – mondta John Rau. – Nem fogok senkit kérdőre vonni azért, mert túl széles a slicc a nadrágján.

Úgy viselkedett, mint aki beszédet mond, az összes katona figyelmesen hallgatta.

– Ha túl messzire megyünk – folytatta John Rau –, a következő lépés már az lesz, hogy egyesek követelni kezdik, használjunk igazi golyókat, és reménykednek, hátha valakit tényleg eltalálnak, vagy legalább elkap egy jó kis vérhast. Egy újrajátszás értelemszerűen sosem fogja visszaadni egy valódi ütközet élményét és izgalmát. Nem fogjuk megtapasztalni, hogy bajtársainkat golyó teríti le mellőlünk, vagy kartácstűz szaggatja miszlikbe. Ezért ne vigyük túlzásba a hitelességet. Ugyanakkor azt se akarom látni, hogy eldobott csokoládépapírok vagy üres üdítősdobozok hevernek a táborhelyünkön. Ebben nem ismerek tréfát.

Dennis közelebb lépett a csoporthoz: John Rau észrevette. A lovassági egyenruhát viselő John Rau ezredes egyenesen őt nézte oldalt feltűzött kalapja alól. Dennis már nyitotta a száját, hogy odaköszönjön neki, de John Rau megelőzte:

– Katona, hol van a puskája?

Nem adta jelét, hogy felismerte volna.

A fegyverek Robertnél voltak. Dennis majdnem azt válaszolta, hogy elfelejtette, de még időben észbe kapott.

– Még nem vettem magamhoz.

– Úgy érti – vetett rá szigorú pillantást Rau ezredes –, „*Uram,* még nem vettem magamhoz”?

– Igen, uram – vágta rá Dennis.

– Miért nem?

Jesszusom, ez aztán komolyan veszi.

– Minél előbb jelentkezni akartam a táborban, uram.

– Ez nem tábor, hanem bivak, katona.

– Igen, uram.

– Legközelebb, amikor meglátom, legyen magánál puska. Soha többé nem akarom meglátni puska nélkül. Hacsak nincs gúlába állítva, ahogyan kell.

– Igen, uram – mondta ismét Dennis. Kezdett ráérezni az ízére, mintha egy háborús filmben szerepelne.

John Rau a hallgatóságához fordult, és végighordozta tekintetét az emberein, mielőtt folytatta:

– A rangidős tiszthelyettes ki fogja osztani a két napra szóló fejadagokat, a Tishomingo Hotel & Casino jóvoltából. Biztos vagyok benne, hogy abban reménykednek, hogy amint itt végeztünk, mindenki átmegy a szállodába, hogy a kaszinóban szórja el a pénzét. Tudja valaki, mennyi volt a zsoldja egy közlegénynek az uniós hadseregben a polgárháború alatt?

– Uram, tizenhárom dollár *havonta,* uram – mondta valaki a katonák közül.

Dennis úgy érezte, a fickó kicsit túljátssza a szerepét.

– Így van – bólintott John Rau. – Most pedig azt akarom, hogy pakoljuk le ezt a furgont, hogy eltűnhessen innen, és végre normális táborhelyünk legyen. Vannak pluszsátraink és hálócsomagjaink, amelyek egy gumírozott pokrócból és egy gyapjútakaróból állnak. Nyári hadjáratok során minden katonának szüksége van egy ilyenre. Nem lesz olyan hideg az éjjel, hogy kiflizésre szoruljunk, éppen ezért nem is szeretnék ilyesmit látni, nehogy rosszra gondoljak.

John Rau elmosolyodott, a katonák pedig felnevettek, bár Dennis nem értette, miért.

– A fejadagok ezekben a dobozokban vannak, korabeli ételek: kétszersült, kávé és sózott lóhús. Valamint burgonya, kukoricaliszt annak, aki szeretne – zabkásába keverve és megsütve nagyon finom és szárított gyümölcs.

Amire rendszerint sózott lóhúsként hivatkoznak, az leginkább sózott sertéshús, bár a háborúban egy adag friss lóhús igazi ínyenc fogás lett volna a katonák számára. De ezt a sózott sertéshúst se úgy képzeljék el, mint amit a boltban vásárolnak, ez nem bacon. Az még egy újrajátszáson is kiverné a biztosítékot.

Dennis észrevette, hogy az emberek fészkelődni kezdenek, egymásra pillantanak, miközben John Rau, egyáltalán nem emlékeztetve rendőr- nyomozóra, folytatta.

– Tudom, hogy akik első vagy második alkalommal vannak itt, szeretnének minél többet megtudni arról, hogyan zajlottak akkoriban a dolgok. Azt szoktam mondani, hogy a megfelelő hozzáállás fontosabb, mint a szabályszerű egyenruha. A sózott hús témájánál maradva meg kell említenem, hogy asztali sót soha nem használnak tartósításhoz, a benne lévő adalékanyagok miatt. A tartósítás alapja a kóser só, azt szokták édesíteni. Én személy szerint a barna cukrot szeretem, de használhatnak hozzá mézet vagy melaszt is. Hagymával, fokhagymával és borssal lehet fűszerezni. De a fő hozzávaló, mondjuk egy ötvenkilós hús tartósításához négy kiló kóser só és egy kiló barna cukor. Ez teljesen kiszárítja a húst. Mintegy hat hétig hagyjuk hűvös helyen pihenni – a farmerek ezért vágtak mindig télen –, és máris kész a sózott lóhús. De figyelmeztetek mindenkit, aki ki akarja próbálni otthon, hogy elég nagy piszokkal jár, mire a pác minden nedvességet kiszív a húsból.

Dennis figyelmesen hallgatott, közben arra gondolva, igen, ezt jó tudni arra az esetre, ha egyszer elmenne a maradék esze is, és leküzdhetetlen késztetést érezne rá, hogy otthon tartósítson nyers lóhúst. Jézusom.

Persze, nyilván megkérdezné Vernice-t, használhatja-e a konyháját hozzá Látta, hogy néhányan hátul megpróbálnak elsomfordálni, mire John Rau felemelte a hangját.

– Mindenki rám néz. Még nem fejeztem be. Itt van egy vizeshordó, abból mindenki megtöltheti a kulacsát. Ami még érdekes lehet, hogy összesen hatszázötven fejadagot rendeltem száz embernek: eredetileg ennyivel számoltam, meg azokkal, akik esetleg hozzánk csapódnak. Ha ez egy három-négy napos esemény lenne, és foglyokat is ejtenénk, még az ő számukra is tudnánk elegendő ennivalót biztosítani. Most úgy látom, maximum hetvenen vagyunk. Azt reméltem, hogy az első iowai ezredből nagyjából ötvenen csatlakoznak hozzánk, de úgy fest, hogy jó, ha tizen-tizenöten lesznek. Bármelyik percben befuthatnak. Ami azt jelenti, hogy mindenkinek jut legalább három és fél plusz fejadag. – John Rau egy pillanatra elhallgatott. – Ha ezt június 9-én, a Brice's Cross Roads-i csata előestéjén mondom, tudják, mi lett volna a válasz? Örömujjongás, lelkes „hurrá" és égbe dobált sapkák. A lényeg az, hogy mindenki bőven jóllakhat. Majd rájönnek, milyen találékony tud lenni az ember a fejadagjával. Mindig szerettem felkockázni a sózott lóhúsomat, és felrakni főni egy burgonyával együtt. Tapasztalatom szerint ez a legjobb recept, amikor éhes az ember.

Dennis megpróbálta elképzelni, amint disznózsírkockákat főz egy lábosban, és eszébe jutott, hogy Robert meghívta a szállodából hozatott ebédre.

Ismét felpillantva látta, hogy a rangidős őrmester átad egy papírlapot John Raunak. Rau ezredes rápillantott.

– Itt van előttem a szolgálati beosztás. Jelentkezzen, aki még nem kapott semmilyen feladatot.

Dennisnek fogalma sem volt róla, mi fán terem a szolgálati beosztás, ezért felemelte a kezét. A következő pillanatban, amikor John Rau egyenesen ránézett, Dennis rájött, hogy sosem szabad jelentkezni.

– Lenahan közlegény – mondta John Rau ismét a beosztásra pillantva.

– Őrségbe osztom be.

– Uram, én tizedes vagyok – felelte Dennis abban reménykedve, hogy ezzel megúszhatja.

– Valóban? – kérdezte John Rau, és végigmérte. – Árulja el, hogyan szerezte azokat a rangjelzéseket?

Dennisnek már a nyelvén volt, hogy „úgy, ahogy magából ezredes lett”. De nem mondta ki.

– Uram, azt hittem, mindenki az lehet, ami akar.

– Katona, az előléptetést ki kell érdemelni – felelte John Rau.

Dennis nem vágta rá – csak gondolta –, hogy „azzal, ha kibírjuk ezt a sok baromságot”. Látta, hogy John Rau a válaszára vár.

– Igen, uram.

– Tizedes?

És elhallgatott. Dennis fogadni mert volna, hogy arra utazik, hányszor tudja kimondatni vele.

– Igen, uram?

– A tábor külső peremén fog őrszolgálatot teljesíteni ma este, nyolctól éjfélig. Kezdés előtt keresse meg a rangidős őrmestert, ő majd kijelöli az őrhelyét.

Na, még egyszer.

– Igen, uram.

John Rau végighordozta tekintetét az emberein, amely végül ismét Dennisen állapodott meg.

– De mielőtt kiosztom a fejadagját, és nekilát ebédelni, kerítse elő a puskáját.

Kellett hozzá egy másodperc, hogy Dennis felfogja, szabad ember lett. Távozhat. Gondolatban már a szállodából hozatott fogásokat ebédelte Roberttel, amikor tudatosult benne, hogy John Rau még mindig őt bámulja várakozóan.

– Katona, hallotta, amit mondtam?

Dennis tisztelgett.

– Tisztán és érthetően, *uram* – mondta, mint Red Buttons John Wayne-nek *A leghosszabb nap* című filmben, közvetlenül azelőtt, hogy kiugrottak, és Red ejtőernyője beleakadt a templomtoronyba.

20

– Jerry nem eszik idekint – mondta Robert Anne szerint pedig túl meleg van a sátorban, ezért Tonto és Hector visszavitték őket a szállodába.

– Amire csak kedvük szottyan – jegyezte meg Dennis.

– Ahogyan Mel Brooks mondta: „Jó királynak lenni”.

– Fogadni mernék, hogy sosem állnak sorba.

– Miért?

– Semmiért.

– Ugyanezt ajánlom neked. Soha többé semmiért nem kell sorban állnod.

– Visszajönnek?

– Megmondtam Jerrynek, hogy az éjszakát idekint kell töltenie. Kíváncsi vagyok, van-e bátorsága Arlennek átlopózni ide, és megpróbálkozni valamivel.

– Jerry mit szól ehhez?

– Csak annyit mondtam neki, hogy itt kell aludnia, azt nem, hogy ő lesz a csali. Anne-nek azt javasoltam, maradjon a szállodában.

– Szóval te is visszamész ma este.

Robert erre nem felelt se igent, se nemet, csak annyit mondott Dennisnek, hogy harapjon valamit, üljön le a sátor ponyvája alá egy tányér párolt homárral meg egy hideg sörrel. A tarka inges Robert magának is kibontott egyet. Megkérdezte Dennistől, milyen a homár, Dennis pedig azt felelte, kiváló.

Charlie szerint Arlen és az emberei mindig berúgnak az ilyen alkalmakkor – mondta Dennis Robertnek. – Valószínűleg most is vedelnek.

– Akkor vagy feltüzeli őket a pia, vagy annyira leisszák magukat, hogy eszükbe sem fogunk jutni – morfondírozott Robert.

– A rá következő napon mindig másnaposak. Charlie szerint rögtön a csata kezdetén elesnek, aztán alszanak a végéig. Azt mondta, elsőrangúan tudnak meghalni.

Robert lassan elmosolyodott.

– Mit akarsz ezzel mondani?

– Gyakorolják, hogyan essenek el a csatamezőn.

– Nem hiszek neked – ingatta a fejét Robert halvány mosollyal. – Gyakorolják? Kimennek az udvarra, és elesnek? Mi ez, a Monty Python tapló verziója? Tudod, lehet, hogy vannak köztük idióták. De *mindannyian* nem lehetnek hülyék. Nem szabad elfelejtenünk, hogy a Dixie maffia aljas szemétládák gyülekezete. Csak azután jutott eszembe, hogy megmutattam Arlennek azt a fényképet a lincselésről. A francba, lehet, hogy éppen én adom neki az ötleteket? Biztos alig várja, hogy felhúzhasson egy fára.

– Áruld el az igazat – nézett rá Dennis. – Hol szerezted azt a fényképet?

– Már mondtam, egy régi képeslapon volt, amit az öreg Broom Taylortól kaptam.

– De nem a dédapád lóg arról a hídról.

– Valakinek a dédapja.

– Hányszor használtad már fel?

– Csak amióta itt vagyok. Őszintén válaszolok, mert azt akarom, hogy megbízz bennem, amikor eljutsz odáig, hogy meghozod a döntést.

– Már döntöttem.

– Nem, még nem, úgyhogy egyelőre ne mondj semmit.

– Igazából a puskámért jöttem.

Robert mosolya szélesebbre húzódott.

– Te is ott akarsz lenni holnap, igaz? Az erdőben.

Dennis nem válaszolt a kérdésre, csak annyit mondott:

– John Rau ezredes nem akar még egyszer meglátni puska nélkül.

Robert a szomszédos sátor felé fordult.

– Groove? Szereld fel ezt az embert egy Enfielddel. Adj neki töltényes dobozt, erszényt, meg mindent szart, ami jár hozzá. – Dennisre nézett.

– Vagy mi lesz, beosztanak konyhaszolgálatra, krumplit pucolni?

– Mindenki magának főzi a kaját. Nem kell nekünk besózni a disznóhúst, bár azt elmondta, hogyan kell, ha esetleg otthon akarnánk elkészíteni.

– Jól ki kell szárítani, aztán hozzáadni egy csomó sót, némi melaszt meg valami csípős szószt.

– Rau ezredes a barna cukorra esküszik.

– Ki kell találnom, mit csináljunk vele – töprengett Robert. Felnézett, majd felállt a székből. – Tessék, itt a puskád. Tudod, hogyan kell vele lőni?

– Meg kell húzni a ravaszt, nem? – kérdezte Dennis.

Groove hozzájuk lépett a puskával. Napszemüveget és katonai nadrágot viselt, de karcsú, izmos felsőtestét nem fedte semmi.

– Mutasd meg neki, hogyan kell megtölteni – kérte Robert.

Groove maga felé fordította a puskát, hogy a csöve a mellkasánál legyen. Fogta a fehér papírba csomagolt, nagyjából hüvelykujj méretű töltényt, a szájába vette, és leharapta az egyik végét.

– Ha nincs fogad, nem tudsz lőni – magyarázta Robert. – Most beletölti az Elephant lőport a csőbe. Látod, a golyó is benne van a papírban. Bedobod a csőbe, azután fogod a puskavesszőt – nézd meg, hova van erősítve ahogyan Groove, bedugod a csőbe, és jól lefojtod vele a golyót. Aztán felemeled a fegyvert, és kinyitod a töltényűrt. Most jön a gyutacs. Groove épp berakja a gyújtólyukon. Látod, miről beszélek? Az fogja berobbantani. Groove, mondd el neki, mire jó ez a puska.

– Több mint 800 méter a hatótávolsága – mondta Groove. – Attól a pasastól tudom, aki megtanított erre a sok szarságra. Akit onnan telibe trafálsz az ötvennyolcas lövedékkel, annak reszeltek.

– Ezt a puskát itt tartjuk, neked pedig adunk egy másikat, amit megtölthetsz úgy, ahogyan Groove mutatta, csak a golyó nélkül. Így senkit nem fogsz agyonlőni az újrajátszás során. Ne mozdulj. – Robert bement a sátorba, és visszajött egy jointtal meg egy öngyújtóval, amit Dennis tányérja mellé rakott.

– Ma éjjel őrségben leszek.

– Akkor pontosan erre van szükséged. Ha akarod, később viszek neked egy hideg sört is.

– Nem tudom, hol leszek. Lehet, hogy ha leváltanak, ott alszom a táborban.

– Vigyázz a kiflikkel.

– John Rau is mondott valamit a kiflikről, és már akkor sem értettem.

– Arról a pózról beszél, amikor hátulról hozzád simul valaki. Hideg éjjeleken ezt csinálták a katonák: oldalra fordulva egymáshoz bújtak, úgy melegítették egymást. Hónapok óta nem fürdött és nem mosott fogat senki. Képzelheted azt a bűzt. Mint a mocsárgáz. Arról nem is

beszélve, hogy valakinek a dákója egész éjszaka a hátadat döfködi.

– Visszamész a hotelbe, igaz? – kérdezte Dennis.

– Elképzelhető – felelte Robert. – Nincs sok kedvem találkozni Kirkbride tábornok… – Hirtelen elhallgatott. – A rohadt életbe, el is felejtettem, hogy nem sokkal ezelőtt itt járt lóháton. Jerry addigra már elment. Engem keresett, tudni akarta, hol vagyok. Groove és Cedric azt mondták neki, hogy nem láttak. Mire Walter: „Amint előkerül, küldjék a táboromba. Ha befejezem a lovaglást, le kell csutakolnia a lovamat.”

– Hol voltál?

– A sátorban szívtam. De aztán gondolkodtam, és rájöttem, hogy nem azért jött ide, hogy lecsutakoljam a lovát, az csak az ürügy volt. Ideges attól, amit mondtam neki, és beszélni akar velem.

– Mit mondtál neki?

– Kint jártam itt, még tegnap, mielőtt elkezdődött volna ez az egész. Mondtam neki, hogy tudok a drogbiznisszről, tudom, miben utazik. Akkor ültettem a bogarat a fülébe. „Hol akar lenni, amikor Arlen megkapja a magáét?” Kirkbride az egyetlen, aki nem teljesen hülye azok közül, akikkel eddig találkoztunk.

– John Rau sem az – jegyezte meg Dennis. – És ő is ott lesz, amikor akcióba lendültök.

– Ezért mondtam az előbb, hogy rajta még gondolkodnom kell.

– Miért nem ejtitek foglyul? – kérdezte Dennis.

Robert lassan mosolyodott el, és akkor is csak annyira, hogy Dennis lássa, megfontolja a javaslatát.

– Mindenki szeme láttára – mondta végül. – Igen, talán megoldható lenne.

A bivak területén nagyobb élet zajlott, amikor Dennis visszatért a puskájával, a töltényesdobozzal, a gyutacsos erszénnyel, a kulaccsal és az oldalán lógó bajonettel meg vállszíjjal. Füst szállt fel a kis tűzrakásokból, több felszerelés hevert szanaszét, ruhák lógtak a gúlába állított puskákról, és civilek bóklásztak a táborban, alsónadrágos, pólós emberek a kék egyenruhák között, bár szóba nem nagyon elegyedtek velük.

A rangidős tiszthelyettes kiosztott Dennisnek két pokrócot meg a fejadagjait egy papírzacskóban, közben nem rejtve véka alá, mennyire nem örül a bámészkodóknak egy katonai táborban.

– Uramatyám, konföderációs zászló a pólójukon. Megzavarják vele a hangulatot. Nehéz így tartani magunkat a megfelelő a hozzáálláshoz.

– Rau ezredes éppen azt magyarázza egy csoportnak, hogyan kell sózott sertéshúst készíteni – mondta Dennis.

– A részletek embere – bólintott az őrmester. – Jót akar, és pompás parancsnok a csatatéren, de néha túlzásba viszi a segítőkészséget. Mint például a sátrakkal. Egy igazi hadjárat során sehol sem látni sátrakat. Aki nem akar megázni, az csinál magának egy kis fedezéket. Bebújik egy bokor alá, ami védi a széltől, és magára teríti a pokrócát. Voltam én már csatában régi motorosokkal, ott nem voltak sátrak, csak efféle fedezékek, a többség a szabadban aludt, ahogy annak idején a polgárháborúban is. Azt hiszed, Brice's Cross Roadsnál voltak sátrak? Ugyan már, a frontvonalban vagyunk, az ellátmány legalább egy nappal lemaradva. Egész héten zuhogott, alig lehet haladni a sárban, a szekerek elé állandóan rönköket kell fektetni, hogy meg tudjanak mozdulni. Háborúban kevés

csomaggal utazik az ember, a puskán és a pokrócokon kívül elhajít mindent.

– Kiflizni szoktál? – kérdezte Dennis.

– Ha mindent szabályszerűen csinálunk, és nem szabad ébren tartani a tüzet? A pokolba is, igen. Egyszer májusban voltam Virginiában, ott vagy kiflizett az ember, vagy halálra fagyott. A sátrat felejtsd el. Egy fedezékkel jobban jársz, menj oda ahhoz a fickóhoz az első iowai ezredből. Társat keres éjszakára.

A fickó az első iowai ezredből bicegett, és hosszú szürke alsót viselt. Azt felelte Dennisnek, hogy persze, bevackolhat mellé.

– Ugye te nem kiflizel? – kérdezte Dennis.

– Ilyen időben nem – válaszolta a fickó az első iowai ezredből. – És ha tehetem, nem horkolok, és nem is fingok.

Dennis azt mondta, hogy itt hagyja a felszerelését, de lehet, hogy ő a szabadban alszik.

Csinálta már éppen elégszer két hakni között, legutóbb Panama Cityben a Csodasétány nevű vidámparkban, a furgonjában mindig tartott egy hálózsákot. Reggeltől estig tűzött a nap, a mozizáson kívül nem nagyon lehetett mihez kezdeni. Az éjszakák viszont nem voltak rosszak. Bemutatta a produkcióját, azután együtt lógott azokkal, akik szeretnek bulizni. Idővel elfáradt a dolog, de akkor továbbállt, és a következő helyen kereste meg ugyanazokat az embereket. Ott voltak a fiatal lánykák, akik imádták a fenegyerekeket, és akadtak komolyabbak is, elvált nők, akik egy-két gyerekkel próbáltak boldogulni, harmincas éveikben járó, halványuló szépségek, akiknek nincs idejük arra, hogy önmaguk legyenek. Meghívták vacsorára. Kisminkelték magukat, halk zene szólt a háttérben, ahogy

a legdögösebb ruhájukban ajtót nyitottak, majd ültek vele szemben a gyertyafényben: íme, a lehetőség, hogy szerelmes legyen, és nagy ritkán meg is kísértette az érzés. De mi történt volna akkor a fenegyerekkel?

– Hoztam babot, amit megfőztem a sózott hússal meg melasszal, vegyél belőle nyugodtan – mondta a fickó az első iowai ezredből.

Dennis evett egy tányérral, ivott hozzá egy csésze kávét, a kétszersültet viszont képtelen volt legyűrni, teljesen íztelen volt. Összetekert pokrócát párnának használva leheveredett a talajra: a fenegyerek a szabadban táborozik egy csapat katonásdit játszó fickóval, akik kártyáznak, káromkodnak, vicceket mesélnek, beszélgetnek fegyverekről, vadászatról, csatákról, újrajátszásokról Franklinben, Chickamaugában, Cold Harborban, felidéznek jó és rossz tábornokokat, harmonikaszóra énekelnek arról, hogy masíroznak a zászló alatt… és Dennist elnyomta az álom.

Bakancs orra bökött a bordái közé, és ahogy kinyitotta a szemét, az őrmester állt fölötte. Dennis azonnal felült. Sötét volt, a tábor elcsendesedett, nyolc már biztosan elmúlt.

– Mennyi az idő? – kérdezte feltápászkodva. Az őrmester azt felelte, hogy mindjárt tíz.

– Több emberünk van, mint szolgálati idő, ezért az ezredes megfelezte az őrségeket. Tíztől tizenkettőig leszel a tábor peremén.

– Hol a posztom?

– Odavezetlek. Hozd a puskádat.

Megkérdezte az őrmestert, mi a feladata. Az őrmester azt válaszolta, hogy az éjszaka leple alatt a táborba osonó

lázadókat kell figyelnie, nehogy megtámadják őket, vagy foglyokat ejtsenek. Azt mondta, figyelmetlen őrszemeket is rabul szoktak ejteni, és elszállítják őket Andersonville-be, hogy vérhasban szenvedjenek ki.

Dennis a bozótos szélén állva bámulta a legelőt: a túloldalon, a sötét fák közt apró fények táncoltak. A déliek tábortüzei. A pajtából kiszűrődő zene pedig biztosan a katonai bál, bár a vinnyogó hegedűk inkább bluegrass muzsikára emlékeztettek.

Amikor mondta az első iowai ezredből való fickónak, hogy beosztották őrségbe, az azt felelte, jól van. Majd magyarázni kezdte Dennisnek, hogy képzelje el, valóban Brice-nál van, a déli lázadók a közelben, érezni a szagukat. Ha meglát valakit, fogja rá a puskát. Higgyen abban, amit csinál, különben mi értelme lenne annak, hogy itt van. Dennis nem árulta el a katonának, hogy nem *akar* itt lenni. Biztosan megkérdezné tőle, hogy akkor meg minek jött.

Állt a bozótosban, és szabad kezével a körülötte döngő bogarakat hessegette. Elővette a jointot a zsebéből, és meggyújtotta. Nagyot szívott belőle, majd a bogarakra fújta a füstöt, azt remélve, hogy beállnak tőle. Eltűnődött, vajon a polgárháborúban szívtak-e füvet a katonák, mint Vietnamban. Eltűnődött, vajon akkoriban is mondtak-e olyat, hogy „ez a kibaszott háború”, mint a katonák a háborús filmekben: a vietnami háborúról szóló mozikban többet káromkodtak, mint a második világháborús alkotásokban. Meg kell kérdeznie Robertet. Valószínűleg Robert sem fogja tudni, de biztosan lesz rá válasza. Robertnél lazább alakkal soha életében nem találkozott. Mint amikor kirakta a fegyvert Arlen elé a konyhaasztalra anélkül, hogy rápillantott volna. Csak valami, ami

történetesen az aktatáskájában maradt. A fűtől bevillantak Robert legnagyobb pillanatai. Robert Walter Kirkbride-nál, amikor felajánlkozik, hogy lesz a színes kísérője. Robert, aki látszólag mindent olyan könnyedén csinál. Robert, aki nem kapkod, aki napokig építgeti a keresztutat, mielőtt megtenné az ajánlatát. Robert szavai: „Kizárt dolog, hogy valaha vádat emeljenek ellened drogterjesztésért, nem leszel előtérben. Ha az UgróVarázs könyvelője lebukik? Majd alaposan megdöbbensz. Kutya legyek, ha ezt egy fenegyerek nem tudja kezelni.

A fenegyerek a sötétben állt, kezében egy polgárháborús puska ötkilós replikájával. Nem éppen izgalmas helyzet.

Fogta magát, és elindult a civil tábor halvány fényei irányába.

Lámpás lógott a pités hölgy sátrán, aki a ponyva alatti rész szélén üldögélt egy megereszkedett kerti széken, és dohányzott. Nézte a közeledő Dennist, nem mosolygott, nem szólt egy szót sem.

A szája ki volt rúzsozva.

Dennis úgy látta, hogy a szemét is kihúzta feketével. Középen kettéválasztott haja a vállára hullott, fehér blúzán néhány gombot kigombolt, és hosszú szoknyát húzott, de öltözete egyáltalán nem tűnt korabeli viseletnek.

Dennis megkínálta a jointtal: a fele még megvolt. A nő a szemébe nézett, mielőtt elvette tőle, ujjai közé csippentette, és előrehajolt a Dennis nyújtotta öngyújtó lángjához. Beszívta, benn tartotta, egyenes gerinccel, majd kifújta, hátradőlt a széken, és elmosolyodott.

– Eljöttél.

– Őrségben vagyok.

– Úgy érted, most?

– Ebben a pillanatban, a bozótosban.

– Elhagytad az őrhelyedet egy pajkos gyerekért? – kérdezte Loretta.

Erre biztosan létezett frappáns válasz, de Dennis hiába törte a fejét, nem jutott eszébe, miközben a nő várakozóan nézett rá. Dennis végül nem szólt semmit, csak elmosolyodott.

Loretta nem, továbbra is kitartóan nézett a szemébe.

– Hogy sikerült?

– A férjem eljött a táborából, hogy magához vegye a pitét, és visszavigye. Mondtam neki, hogy odaégett, és kidobtam. Tudni akarta, hová, ellenőrizni akart, nem hitte el, hogy tényleg megsütöttem. Mondtam neki, hogy balról a második mobilvécében keresse.

– Megnézte?

– Elgondolkodott rajta.

– Megcsináltad a pitét?

– A tésztát kinyújtottam, idáig sikerült eljutnom.

Dennis az asztalnak támasztotta a puskáját. Odahúzott magának egy széket a nő mellé, leült, és levette a fejéről a képit.

– Nem akartál pajkos gyereket adni neki.

– Valahogy úgy.

– Mindig olyan lányokkal találkozom, akiket csapdába ejtett egy helyzet, és nem tudják, hogyan kászálódjanak ki belőle – mondta Dennis.

– Fiatalok, elváltak, gyerekeik vannak, a volt férjük mindig el van maradva a gyerektartással. Némelyikük úgy néz rám, hogy látom, azon tűnődnek, hátha ezúttal működne.

– És te min tűnődsz? Hogy miképp szabadulj meg tőlük? – kérdezte Loretta.

– Nem mindig. – Dennis érezte a fű hatását, ellazult, megeredt a nyelve. – Találkoztam lányokkal – mindig lányként gondolok rájuk, nem fiatal nőként, mert ez a kedvenc szavam. Lány.

– Melyik az a szó, amit a legkevésbé szeretsz?

– Takony. És neked?

– Kurva. Sokszor hívtak így.

Elindulhattak volna ebbe az irányba, de Dennis be akarta fejezni a gondolatmenetet, mielőtt elfelejti, mit akart mondani.

– Azt kezdtem el mesélni, hogy találkoztam lányokkal, akikkel kapcsolatban úgy éreztem, összeházasodhatnánk és boldogan élhetnénk.

– Honnan tudod?

– Onnan, hogy tudtunk beszélgetni, és ugyanazokat a dolgokat kedveltük. Fontos, hogy tudjunk beszélgetni.

– Nekem mondod? Mit csinálsz, hogy ezzel a sok lánnyal találkozol?

– Mi a foglalkozásom? Találd ki.

– Nem vagy utazó ügynök – felelte Loretta továbbra is Dennist bámulva. – Nem idevalósi vagy, még csak nem is a környékről. És nem a rendfenntartó erőknél dolgozol.

– Miért mondod ezt?

– Nem vagy rendőr. Intelligensnek tűnsz.

– Nincs valami nagy véleményed a zsarukról.

– Túl sokat ismerek közülük – húzta el a száját a nő.

– Miért mentél hozzá egy megszállott újrajátszóhoz?

– Abban az időszakban sok ostobaságot követtem el. Többek között írni kezdtem egy elítéltnek: egy barátnőm rokona volt, ő beszélt rá. Vannak lányok, akik ezt csinálják, elítéltekkel leveleznek. És lassacskán elhiszik, hogy az ő emberük tényleg kedves fickó, hiszen milyen

szép leveleket ír. A koncepció az, hogy kihozzuk belőlük a jót. – Felemelte a jointot, hogy szívjon belőle még egyet, de aztán a keze megállt a levegőben. – Az én emberemben nincs semmi jó, de mire rájöttem erre, már túl késő volt, összeházasodtunk.

– Hagyd ott – biztatta Dennis. – Menj el.

– Gyűjtöm a bátorságot hozzá, hogy beadjam a válókeresetet. Legszívesebben elköltöznék Floridába. Orlandóba. Úgy hallom, az jó hely, sok minden történik ott.

Vidéki lány volt, hiába próbált másnak látszani. Az volt az életcélja, hogy olyan helyen éljen, ahol vannak vidámparkok.

– De most azt próbálom kitalálni, mivel foglalkozol, hogyan találkozol azzal a rengeteg lánnyal, aki mind beléd szeret – folytatta Loretta ismét Dennisre nézve. Elsőre úgy tűnt, hogy ellazult, de aztán mintha kihúzta volna magát ültében: – Krupié vagy az egyik kaszinóban. Nem, hivatásos szerencsejátékos, aki számolja a lapokat.

Dennis a fejét rázta. De tetszett neki a kép. Egy pillanatra látta magát a pókerasztalnál, nagyon higgadtan.

– Nem vagy üzletember.

– Miért nem?

– A hajad miatt.

– Dolgozhatnék a zeneiparban.

– Igen, tényleg. Ott dolgozol?

– Nem.

– Akkor miért hoztad szóba?

– Segíteni próbálok. Szereted a bluest?

– Igen, szeretem. Zenész vagy?

Dennis a fejét rázta.

– Lehetnék drogügynök is, vagy FBI-os.

Loretta félig lehunyta a szemét, úgy nézett rá a lámpás fényében.

– Igen, lehet, hogy beépített ügynök vagy. De akkor nem kínálnál meg jointtal, nem igaz?

– Mi van, ha drogdíler vagyok?

A nő ismét hosszasan tanulmányozta, arcuk alig fél méterre volt egymástól.

– Talán. De túl tisztának és egészségesnek tűnsz. – Gyanakodva összehúzta a szemét. – Ültél a Parchmanben?

Dennis megrázta a fejét.

– A férjed ott volt?

– Két évet.

Hirtelen leesett Dennisnek.

– A férjed seriffhelyettes volt előtte, és most Mr. Kirkbride-nak dolgozik… – mondta.

– Uramisten.

– És ő irányítja a drogbizniszt.

– Te vagy a toronyugró – suttogta Loretta.

Dennis várta, hogy folytassa.

– Miért nem nyomod fel azt a szemét stricit, hogy újra lesitteljék?

Mindenki tudta, hogy fent volt a létrán, amikor Floydot lelőtték. Loretta mondta, mire Dennis rákérdezett, hogy Arlentől hallotta-e. Loretta a kaszinó bárjában hallotta, és amikor megkérdezte a férjét, az igennel felelt. Loretta szerint részeg volt, és más ostobaságokat is elfecsegett, amiket elkövetett.

Dennis már a sötét mezőn járt, kezében a puskával, botladozva tartott visszafelé az őrhelyére a hepehupás talajon.

Loretta arra volt kíváncsi, miért nem beszél. Dennis azt felelte, megvárja még a jövő hetet, hátha történik valami. A nő nem értette. „Például mi?” Dennis most úgy beszélt, ahogyan Robert szokott, nem akarta kifejteni. Azt mondta Lorettának, Robert stílusában: „Egyelőre ne add be a válókeresetet. Lehet, hogy nem lesz rá szükség.” Azzal fogta a puskáját, és elment.

Sötétben caplatott a bozótos felé. Amikor végre közelebb ért, egy alakot látott állni a helyén. Azt hitte, egy másik őrszem, és ő véletlenül eltévedt. Amikor elhagyta őrhelyét, visszafordult, és betájolta magát egy vastag tölgyfához. A tölgyfa ott volt, pontosan abba az irányba tartott, ám egyúttal az őrszem irányába is, akinél mintha nem lett volna puska.

Nem, mert John Rau ezredes volt az – basszus –, keze a kardja markolatán.

– Tizedes, elhagyta az őrhelyét – mondta.

– Igen, uram – felelte Dennis, mert… nos, miért is ne.

– Ugye tudja, hogy ezért hadbíróság elé állíthatnám, és lelövethetném?

– Uram – mondta Dennis, belemenve a játékba. Félfordulatot tett, és a sötét mező egy távoli pontjára mutatott. – Látni véltem ott valamit.

Erre John Rau nem számított, nem volt rá kész válasza.

– Azt hittem, talán egy déli egység – folytatta Dennis. – Akik foglyokat akarnak ejteni.

– Tizedes…

De Dennis már belelendült.

– Hogy elvigyék őket Andersonville-be, és vérhasban szenvedjenek ki.

– Tizedes?

– Igen, uram.

– Több mint egy órát volt távol az őrhelyétől.

– Ezredes, akarja tudni az igazat?

– Ne kíméljen.

– Én nem vagyok megszállottja ennek az újrajátszásnak. Nem érzem magamban az elhivatottságot.

– Ki akar lépni?

– Amikor ennek vége. Kétlem, hogy valaha részt vennék még egyszer hasonlóban.

– De holnap még itt lesz.

– Igen, uram, a csatában számíthat rám.

– És tudja, hogy Arlen Novis ki fog rontani abból a gyümölcsösből az embereivel, és megtámadnak bennünket? Azért nem mondom rájuk, hogy a Dixie maffia, mert ez a név nem jelent számomra semmit. Azt tudom, hogy gátlástalan, gonosz alakok, és amint felébrednek holnap, folytatják a vedelést. Mire csatára kerül sor, kellőképpen feltüzelik magukat, és úgy rontanak majd ránk, mint akik gyilkolni akarnak. Az újrajátszások során rendre összeverekednek az északi katonákkal, kivétel nélkül mindig. Hiába figyelmeztetik őket előre, akkor is az a vége, mert teljesen elveszítik a kontrollt. Emlékszem, tavaly mind Franklinben, mind Corinthban puskatussal hadonászva estek nekünk. Azokon az eseményeken az ötvenkilencedik ohiói ezred századosa voltam, a változatosság kedvéért a gyalogságnál, bár a lovasságot jobban szeretem. Yellow Tavernnél Stuart voltam, amikor elveszítettem a lovamat, egy gyönyörű kancát. – John Rau elhallgatott, hogy nagyobb nyomatékot adjon annak, amit mondani készül. – Tisztában van vele, hogy Arlen és az emberei valószínűleg arra akarják

felhasználni a holnapot, hogy kiiktassák magát, egyszer és mindenkorra?

Dennis számított a kérdésre, és készen állt a válasszal.

– Ha most azt mondanám, hogy láttam, amint meggyilkolják Floyd Showerst, átmenne oda, és letartóztatná őket?

John Rau egy másodpercig habozott, mielőtt válaszolt.

– Hétfőn is megtehetem.

Itt volt a lehetőség, hogy Robertet játsszon John Rauval. Mondhatna valami olyasmit, hogy „Ó, biztos benne?”, vagy „Valóban?”. Ám Dennis fejében ez nem úgy hangzott, mintha Robert mondaná. Inkább úgy, mintha okoskodni próbálna. Végül így szólt:

– Szóval ad egy lehetőséget Arlennek, hogy kiiktasson, amint maga mondja.

John Rau megrázta a fejét.

– Ne vegyen részt a holnapi ütközetben.

– Ismerek valakit, akinek Arlen *elárulta,* hogy ők ölték meg Floydot, és az illető rács mögött akarja látni – mondta Dennis.

– Loretta Novist már *meggyőztem.* – felelte John Rau. – Beszélni fog, ha a szemtanúm tanúskodik. De ha megteszi, akkor őrá már nem is lesz szükségem, igaz?

– Hétfőn megbeszéljük – mondta Dennis.

– Ugye tudja, hogy beidézhetném, hogy eskü alatt tanúskodjon? – kérdezte John Rau.

– Uram, vissza kell mennem az őrhelyemre.

Azt hitte, frappáns, de John Raué volt az utolsó szó.

– Ha holnap részt vesz az ütközetben, nem akarom meglátni magán azokat a rangjelzéseket, közlegény – mondta.

Azt találták ki, hogy Arlen érkezik a sátorutca egyik vége felől, Hal és Newton a másik irányból. Arlen azért választotta Newtont, mert vele szólalkozott össze Robert, amikor azzal a jó csöcsű csajjal volt, és Newton neki is megy, ha nincs a fickó kezében az az átkozott kard. Newton egész nap dohányt rágott, bűzlött, mint a pöcegödör, a szakálla csupa folt, és azt mondta, majd ő lerendezi a niggert, ne aggódjanak.

Grant tábornok sátránál készültek találkozni, megnézni, mit csinál. Hátha sikerül pisztolyt nyomni Caesar Germano szájába, és hazazavarni a faszba. Arlennek így lehetősége nyílt beugrani a feleségéhez. Ha meglát valahol egy zöld paradicsomot, akkor kiderül, hogy el se készítette azt az átkozott pitét, amit állítólag odaégetett.

Ez volt hozzá az első szava:

– Jézusom, mi az ott az asztalon, egy joint?

Loretta felnézett a székből.

– Nekem nagyon úgy fest. Szerinted nem az?

– *Tudom,* mi az.

– Akkor minek kérdezed?

– Mi ütött beléd?

– Semmi.

– Megmondtam, hogy soha ne hozz otthonról. Itt vannak ezek a nők, állandóan a levegőt szimatolják, és rólam pletykálnak.

– Úgy félnek tőled, hogy a közelembe se mernek jönni. Még teára sem hívtak meg. Nem mentem volna el, de azért megkérdezhették volna.

– Engedetlen voltál – mondta Arlen.

– Nem én hoztam a füvet, édesem. Itt járt egy katona, egy jenki, ő hagyta itt.

– Ki volt az?

– Nem akarom, hogy felhúzd magad.

– Azt kérdeztem, ki volt az.

– Én pedig nem mondom meg, úgyhogy dögölj meg.

Ez már nem az a lány volt, aki kedves leveleket írt neki a sittre. Átalakulnak, mindannyian. Kipréselik az emberből a szép házat meg a kocsit, azután aligátorrá változnak.

– Ki akarod provokálni, hogy megüsselek, te meg sikíthass, és mindenki idecsődüljön. Otthon újra meg fogom kérdezni, akkor aztán sikíthatsz, amennyit akarsz.

Loretta ráemelte beszívott tekintetét, és elvigyorodott, mint aki tud valamit, amit Arlen nem. Mindig ezt csinálta, az őrületbe kergette vele.

Arlen erre ugyanazt kérdezte, amit mindig, és amire soha nem kapott választ:

– Mi ütött beléd?

Nagyjából egy órával korábban Grant tábornok táborában az alsóneműs Germano izzadságban fürödve rontott ki a sátrából, és azt vakkantotta Hectornak meg Tontónak:

– Ennyi volt, bazmeg. Képtelen vagyok itt aludni, visszamegyek a szállodába.

Nem lehetett vitatkozni vele, ha ez volt a szándéka.

– Természetesen – felelte Hector, és azt mondta, szól Groove-nak és Cedricnek, hogy vigyék vissza. Germanónak nem számított, ki vezet, Hectornak azonban igen: itt akart lenni, ha a déliek esetleg átugranának látogatóba.

Germano megkérdezte, alszik-e Robert. Hector azt felelte, hogy nem, de valahol itt van a környéken.

– Mondjátok meg neki, hogy visszamentem.

– Nem lehetett megállítani – fordult távozásuk után Hector Tontóhoz.

– Mi lesz, ha ágyban találja Robertet a nőjével?

Tonto nem válaszolt azonnal, gondolkodott egy kicsit, majd megvonta a vállát.

– Nem tudom. De hamarosan kiderül.

Az asztalnál ültek Germano sátra előtt, a lámpás a fejük fölött lógott a ponyváról. Hector és Tonto mindig Germanóként gondolkodtak és beszéltek Jerryről. Nem értették, miért engedte meg neki Robert, hogy ő legyen a főnök. Megvédik az életét, noha nem sokra tartják, de ha Robert azt kérte, tegyék meg, hát megteszik. Neki bármit, nem úgy, mint annak az öntelt Germanónak. Robert mindenkivel megtalálta a hangot. Robertnek dolgozni olyan, mint egy kibaszott filmben szerepelni, mondogatta Hector. Robertnek van fantáziája. Ugorjunk le Mississippibe, és vegyünk át egy bizniszt a Dixie maffiától. Mi van? De előbb szerezzünk néhány polgárháborús egyenruhát. Tessék? És korabeli fegyvereket. Komolyan? Háborúsdit fogunk játszani, mint a gyerekek. Tényleg? Nem viccelek.

– Pompás bikaölő lehetett volna belőle, akinek megvan a saját stílusa – szólalt meg Hector a lámpás alatt ülve. – De azt hiszem, ő inkább az lenne, aki lándzsát döf a bika oldalába. Megmondjam, miért? Mert szeret olyanokkal dolgozni, akik tudják, mit csinálnak. A lándzsázás nehéznek látszik, de nem kell akkora bátorság hozzá, mint bemenni a szarvak közé a karddal. Szerintem Robert bármi lehetne, amihez csak kedve támad.

– Tudod, mire vágyik? – kérdezte Tonto. – Le akar ugrani arról a létráról.

– Ezt ő mondta?

– Nem, de szeretné.

– Honnan tudod?

– Figyeld meg, hogy nézi azt a halk szavú fickót, Dennist, amint leugrik a magasból. Nézd a szemét, amikor a fejét ingatva azt mondja: „Beszarás”. Bármit megadna azért, hogy utánacsinálhassa. A fickó forog, pörög a levegőben, miközben végig ura a helyzetnek, egyetlen pillanatra sem veszti el a fejét. Mint Robert. Azért ragaszkodik Dennishez, mert felnéz rá.

– Legalábbis ezt gondolod, de biztosan nem tudod – vetette ellene Hector.

Úgy valóban nem tudom, mint azt, hogy az a fickó déli egyenruhában errefelé tart – hagyta helyben Tonto. – De azt tudom, hogy ez a megérzésem Roberttel kapcsolatban.

– A másik irányból is jön kettő – jegyezte meg Hector.

Jim Rein, a Hal látta a lámpás alatt üldögélő két férfit. Egyiküknek, amelyik az asztal mögött foglalt helyet, hátul lófarokban volt összefogva a haja. A másik tarka kendőt viselt a fején. Egyenesen rájuk nézett.

– Az volt ott a Junebugban a tábornokkal meg a niggerrel – mondta Jim Rein Newtonnak. A nigger alatt Robertet értette, akit Newton keresett.

– Ez a kettő nem nigger? – kérdezte Newton.

– Szerintem mexikóiak – felelte Jim Rein.

– Mi a különbség? Ugyanolyan füstös képűek.

Meglátták Arlent, aki az út másik vége felől közeledett egy övébe dugott Navy Colttal. Jim Reinnél és Newtonnál revolver volt, amit levágott fülű katonai pisztolytáskákban hordtak. Jim Rein látta, hogy a kendős fickó ugyanúgy mered rá, ahogy a Junebugban bámulta egy árva szó

nélkül. Amikor Jim Rein és Newton összetalálkoztak Arlennel, Jim Rein látta, hogy a két mexikói – vagy ki tudja, micsoda – valahonnan előveszi a saját Coltját, és az asztalra helyezi. Nem bökték meg egymást, nem szóltak semmit, mégis teljesen egyszerre hajtották végre a mozdulatot.

Hector Diaz a három déli egyenruhába bújt katonára pillantott: nem volt stílusuk, nem volt személyiségük, csak három pasas, akik ahhoz voltak szokva, hogy elég szigorúan nézniük, és mindenki berosál a félelemtől. De a vezetőjük arckifejezése most megváltozott. Ő volt az Arlen nevezetű.

– Hogy vagytok, fiúk?

Hector ránézett. Tonto szemmel tartotta a másik kettőt.

– Levegőztök?

Tonto és Hector erre a kérdésre sem válaszoltak.

– Megkukultatok? – folytatta Arlen. – Mi a helyzet a tábornokotokkal, Mr. Germanóval? Ő hogy van?

Hector önkéntelenül elmosolyodott, nem tudta megállni.

– A tábornokunk alszik – felelte.

– Ti vagytok az őrkutyák?

– Nem, mi csak levegőzünk, ahogy mondtad.

– Hívjátok ki, beszélni akarok vele. Vagy be is mehetek hozzá.

– Már mondtam, alszik – válaszolta Hector.

Arlen az asztalra pillantott.

– Azok a pisztolyok töltve vannak?

– Igen – mondta Hector.

– Ugye tudjátok, hogy itt nem szabad élesre töltött fegyverrel mászkálni?

– Igen, tudjuk – felelte Hector. – Ugyanúgy, ahogy ti is.

– Mi ez az egész? – kérdezte Arlen.

Hector Tontóhoz fordult:

– Tiszta *Délidő,* bazmeg.

– Ezt most nem hallottam – reklamált Arlen.

– Azt mondtam neki, hogy fegyvert akartok rántani, de nincs hozzá elég bátorságotok – világosította föl Hector.

A dohányfoltos szakállú is közbeszólt:

– Mit mondott?

De Arlen bizonyult hangosabbnak.

– Azt hiszitek, azért jöttünk? Hogy lelőjünk titeket? Jézusom.

– Urunk és Megváltónk – gúnyolódott Hector. – Nem, nem hiszem, hogy le akartok lőni bennünket. Inkább csak szeretnétek ránk ijeszteni, hogy hazamenjünk.

– Holnap találkozunk – nézett rá Arlen. – Puskatussal és bajonettel fogunk nektek rontani.

– És a kardok? – érdeklődött Hector.

– Kardozni akarsz? – kérdezte Arlen. – Kardom is van. Ahogy akarod, Pancho.

Hector Tontóhoz fordult.

– Hallod, mit ugat?

Tonto csak megvonta a vállát.

Ám ekkor megszólalt a foltos szakállú.

– Hol van a nigger?

Tonto ránézett, és azt felelte:

– Elment megbaszni a feleséged.

Hector látta, hogy a szakállasnak elborul az agya: Arlen fogta le a pisztolyáért nyúló kezét, hátracsavarta, ahogy a zsaruk szokták, és ezzel véget is ért a látogatás. Arlen egyetlen szót vetett oda nekik, miközben elsétáltak még mindig őrjöngő társukkal.

– Holnap.
Hector Tontóra pillantott.
– Neked jó a holnap?

22

Másnap, vasárnap reggel néhány perccel hat után Anne kilépett Robert lakosztályából, és álmosan végigbotorkált a folyosón, hogy befeküdjön a saját ágyába.

Amiben – ó, a francba! – Jerry aludt.

Jerry hangos horkolása szűrődött ki a hálószobából. Anne megtorpant a lakosztály ajtajában. Gyorsan, hol voltál?

De ahhoz előbb tudnia kellene, hánykor ért vissza Jerry. Önmagát korholta. Teljesen elment az eszed? Tényleg azt hitted, hogy Jerry egy kibaszott sátorban fog aludni? Nem lett volna szabad Robertre hallgatnia, aki azt mondta, nyugi, nem lesz semmi baj.

– Nem akarom, hogy ránk nyisson, amikor az ágyamban csináljuk – aggódott Anne. – De ha visszajön, és nem talál az ágyamban…

– Gyere, kicsim, zavarjunk le egy gyors menetet, aztán aludjunk – felelte Robert.

Robert azonban nem siette el a szeretkezést, és addig húzta az időt, mígnem mindketten elaludtak, és fel sem ébredtek reggel hatig.

A félrelépés veszélyes dolog, különösen, ha egy gengsztert csal meg az ember, és Anne többször is megállapította, hogy nem éri meg. De akkor Robert ránézett, ő vissza Robertre, és kezdődött minden elölről.

Anne befeküdt Jerry mellé a franciaágyba, és várta, hogy a férfi felébredjen.

Nyolckor megcsörrent a telefon Jerry oldalán.

Anne átnyúlt fölötte – egy másodpercig csak néhány centi választotta el egymástól az arcukat felemelte a kagylót, mielőtt a készülék újra megcsörrenhetne, majd visszaejtette a helyére. Ahogy visszahúzódott, Jerry nyitott szemmel nézett rá. Anne megpuszilta a száját, és a saját helyére gördült.

– Ki volt az?

– Fogalmam sincs.

– Miért raktad le?

– Túl korán van.

Anne várt, remélve, hogy nem szólal meg újra az a kurva telefon.

– Hol voltál?

Helyben vagyunk.

– Hol *voltam?* Mikor?

– Egész éjjel, bazmeg.

– Nem értem, miről beszélsz.

– Visszajöttem, és nem voltál itt.

– Mikor volt ez?

– Mit számít az? Nem voltál itt, bazmeg.

– Jerry. Hány *órakor* jöttél vissza?

– Éjfél, fél egy körül.

– Ja…? – Anne nem siette el a választ. – Kint voltam az erkélyen – ondta némi meglepődéssel a hangjában. – Elaludtam a nyugágyban. Nem vettél észre? Amikor bejöttem, ránéztem az órára. Fél kettő volt, te pedig aludtál… Tudtam, hogy nem fogod abban a sátorban tölteni az éjszakát.

– Kint voltál az erkélyen.

– Igen, el se hiszem, hogy nem vettél észre.

Csönd telepedett közéjük, Jerry erre nem tudott mit mondani. De most, hogy biztonságban volt, Anne már nem eresztette ilyen könnyedén.

– Mit gondoltál, hol vagyok?

Walter Kirkbride azzal a feltett szándékkal állt neki felöltözni, hogy korán kisurran a sátorból, még mielőtt a táborban lakó asszonyok előbújnának reggelit készíteni. És így is tett volna, ha az édes kis Traci nem fordul az oldalára, és nem villan ki a takaró alól csupasz fehér popója. Waltert annyira megigézte a látvány, hogy kibújt hosszú alsónadrágjából, és ismét kifejezésre juttatta szerelmét. Utána pedig pihennie kellett.

Miközben másodszor is nekiállt öltözködni, a kis Traci durcásan nyafogott, amiért egész nap egyedül volt, és azt az ostoba abroncsot kell viselnie.

– Ha sétálok egyet, mindenki engem bámul.

– Persze hogy megbámulnak, amikor olyan kis cukorfalat vagy. Nem te vagy az én kis Barbie-m? – így hívta a lakókocsiban, a lány pedig Kennek szólította, de a tájszólása miatt inkább „Kin” lett belőle.

– Azok a dagadt asszonyok egyre azt kérdezgetik, kivel jöttem. Hová valósi vagyok. Nem akarok-e segíteni nekik kukoricamálét készíteni. Mégis mit mondjak erre? Azt mondtam, ki kell mennem pisilni. De az abronccsal alig férek be azokba a kis budikba. Majdnem teljesen fel kell emelnem, aztán oldalra fordítanom. Odabent pedig teljesen elfoglalja a helyet. Végül felmásztam az ülőkére, és leguggoltam, hogy összejöjjön.

Walter a csizmáját húzta, sietni próbált. Ahogy a lány a pisilésről beszélt, egyszerre neki is vizelnie kellett.

– Elmentem abba a boltba, ahol a híres tábornokok kis szobrocskáit meg a többi csecsebecsét árulják. Vannak mindenféle hamutartóim konföderációs zászlóval, ezért vettem egy tányért, amit akár annak is lehet használni, rajta van Robert E. Lee, Jefferson Davis és Stonewall Jackson, no és persze a zászló. Régebben volt egy tangám is konföderációs zászlóval, azt nagyon szerették a pasik, amikor táncoltam benne. Tisztelegtek neki. Még csak tizennégy múltam, de már jó nagy cicim volt.

Walter a sátor végében állva könnyített magán: ahogy a sárga sugarat hang nélkül elnyelte a homok, egy csapásra nyugodtabbnak érezte magát.

– Drágám, amikor felöltözöl, húzz farmert. Lehet, hogy sietve kell távoznunk.

– Komolyan beszélsz?

– Azt hiszem, ez a mai teljesen más lesz, mint az összes többi újrajátszás, amin eddig részt vettem. – Óvatosnak kell lennie, észben tartva, amit az a színes fickó, Robert mondott. *Hol akar lenni, amikor Arlen megkapja a magáét?* Inkább tűnt ez figyelmeztetésnek, semmint döntésnek, amit meg kell hoznia. Mintha Robert azt sugallta volna neki, hogy maradjon ki belőle, és akkor nem esik bántódása. Elrendezik a dolgokat, és aztán talán Robert megkeresi, hogy üzletről beszéljenek. Úgy tűnt, csak annyi a dolga, hogy résen legyen, és igyekezzen minél távolabb maradni Arlentől.

– Utána kajálhatunk valamit? – kérdezte Traci.

– Amit csak szeretnél.

– Tudod, Arlen kivel küldött nekem vacsorát, amit egyébként sem ettem volna meg? Azt a sok zsíros disznóhúst. Még akkor se, ha nem loccsantja ki a földre. Newton Hoonal, a legbüdösebb emberrel, akivel valaha

találkoztam. Egyszer a lakókocsimba is megpróbált bejönni. Azt mondtam neki: „Akkor sem engedlek be, ha teletöltesz egy kádat mosószerrel, és egész nap abban áztatod magad.”

– Az én csajom – mondta Walter a zubbonyát gombolva.

– Nem tudtam vacsorát venni magamnak, nem hoztam pénzt, te meg nem hagytál itt egy vasat se. Az volt a szerencsém, hogy megálltam az egyik sátornál beszélgetni azzal a hölggyel, aki cigizik. Becsempészett egy Stouffer’s mirelit kaját kiolvasztva, csirkés-zöldséges tésztát, bedobta egy lábosba, és úgy tett, mintha most főzné. Finom volt. Furcsán beszélt. Azt mondta, kutyaszorítóba került, de úgy hiszi, hamarosan eljön a megváltója.

– Vallásos nő – mondta Walter, és felcsatolta a kardját. Épp a kalapját igazította, amikor egy hang harsant odakintről.

– A franc essen beléd, Walter, jössz már?

Walter néhány centiméterrel félrehúzta a sátor lapját, és Arlen szúrós pillantásával találta magát szembe, amelyet mintha a férfi arcára billogoztak volna.

– Mi a baj?

– Azon gondolkodtam, hogy ideje lenne eldöntenünk, mihez kezdünk – mondta Arlen. – De te a kurváddal hetyegsz, Eugene és Hal egy rohadt kutyán vitatkoznak, Newton pedig semmi mást nem akar, csak meglincselni a niggert.

Az jutott Walter eszébe, hogy talán soha többé nem kell ezt a tahó parasztot hallgatnia. És ahhoz, hogy ez valóra váljon, minden létező segítséget megad Robertnek.

– Mi a faszt bámulsz? – förmedt rá Arlen.

Ez visszazökkentette Waltert a jelenbe. Hátrafordult a tábori ágyon heverő Tracihez.

– Szia, Barbie drágám, később találkozunk.

A lány felemelte a fejét a párnáról.

– Oké, Kin.

Walter kilépett a sátorból.

– Ez valami új csaj? – kérdezte Arlen.

Anne felállt az asztaltól, hogy ajtót nyisson. Jerry nem mozdult, a vasárnapi újságot, a *Memphis Commercial Appeal*t olvasta reggelizés közben.

Robert volt az egyenruhában.

– Én telefonáltam – mondta. Anne szélesre tárta az ajtót, hogy Robert meglássa az asztalnál ülő Jerryt. – Ti pedig édesdeden aludtatok? Bocs, hogy felébresztettelek.

– Milyen volt? – kérdezte Jerry, kanalát egy lágy tojásba mélyesztve.

Robert úgy saccolta, hogy három, talán négy tojás lehetett Jerry előtt, amikor hozzálátott az evéshez. Közben lázasan gondolkodott. „Milyen volt?” Végül rájött, hogy Jerry a sátorban alvásra gondol.

– Hiányoltunk, Jer. Jó móka ez a táborozás. Tüzet gyújtottunk, körbeültük, és kísértettörténeteket meséltünk.

– Énekeltetek is? – kérdezte Anne.

Már az erkélyajtóban állt, kezében egy pohár narancslével.

– Nem ismerünk egyetlen tábori nótát sem. Tonto hatvan napot töltött egy sátorbörtönben, Texasban. De azt mondta, egyszer sem énekeltek.

– Mikor kezdődik ma az ütközet? – kérdezte Jerry.

– Kettőkor. Legkésőbb fél kettőkor seregszemlét tartasz az északi táborban.

– Különben mi lesz, nem engednek játszani? Hogyan csináljuk? – érdeklődött Jerry.

Már beszélt Hectorral telefonon, ezért Robert készen állt a válasszal.

– Hector beszélt az este Arlennek Azt mondta, ököllel, késekkel fognak ránk törni. Hector szerint még kardokkal is. Arlennel együtt négyen vannak, nem számolva Mr. Kirkbride-ot. Ő még hasznunkra lehet, meg az a másik, Bob Hoon is, aki a metet készíti. Kikocsikáztam hozzá egy pár napja, elejtettem neki néhány mi-lenne-ha kezdetű mondatot, és azt javasoltam, maradjon otthon. Vagyis négyen vannak négyünk, te, én, Hector és Tonto ellen.

– Meg a két feka – tette hozzá Jerry.

– Groove-ra és Cedricre gondolsz? – kérdezte Robert. – Már mondtam, hogy ők hol lesznek.

– Ja, el is felejtettem. – Jerry felállt az asztaltól az újsággal. – Ezért tartalak, hogy ügyelj a részletekre.

Robert követte a tekintetével Jerryt, amint bemegy a hálószobába, majd hallotta a fürdőszobaajtó csukódását. Anne majd felnyársalta a tekintetével, és Robert tudta, hogy a nő suttogva készül leordítani a fejét.

– Mondtam, hogy vissza fog jönni. Besétáltam a szobába, és itt volt. Mégis mit mondjak neki?

– Sajnálom, kicsim. Ébren volt?

– Aludt.

– Akkor volt idődd kitalálni valamit.

– Fogalmam sem volt, mikor jött vissza. Előbb azt kellett kiderítenem.

Robert közelebb lépett hozzá.

– Kicsim, mit mondtál neki? Biztosan valami nagyon jó szöveget.

Át akarta ölelni, amíg a férje odabent szarik, hogy megnyugtassa, de akkor megpillantott mögötte egy alakot az égen. Magányos figura állt a létra tetején.

Anne is megfordult, és követte a tekintetét.

– Dennis az?

– Nem, Billy Darwin – állapította meg Robert. – Egyszer már felmászott. Aztán le is mászott. – Robert elgondolkodva folytatta: – A nagymenő szállodaigazgató ki akarja deríteni, tényleg annyira nagymenő-e. Látod odalent Carlát? A tartály mellett áll Charlie Hoke-kal, aki egyenruhában van. De Billy Darwin nem miattuk csinálja. Saját magának akar bizonyítani. Tudni akarja, képes-e leugrani onnan, huszonnégy méter magasból. És meg is fogja tenni. Látod, hogy a szélén áll? Megteszi.

Billy Darwin mindkét karját a magasba emelte, lenézett a tartályra, majd fel az égre, és ugrott. Két másodpercig zuhant száz kilométer per órás sebességgel, és akkora csattanással ért a vízbe, hogy azt még Robert is hallotta.

– Aú – szisszent fel Robert.

Tekintetét a tartályra szegezve várta, hogy Billy Darwin előbukkanjon a víz alól, miközben Anne azt magyarázta, hogy soha, de soha többé nem hagyja magát belerángatni ilyen szituációba. Jerry ki is nyírhatja, az isten szerelmére, és miért?

– Hé, hozzád beszélek. Hová mész? – emelte fel a hangját, amikor Robert keresztülvágott a szobán, és kiviharzott a lakosztályból.

Két alak állt a lejtőn, nem messze a pajtától, az egyik északi, a másik déli egyenruhában, mindketten karddal.

Dennis a mező közepén járt, amikor felismerte őket – Robert és Charlie –, és felbaktatott hozzájuk puskával a kezében.

– Láttuk, hogy jössz – mondta Charlie.

Robert azonnal a lényegre tért:

– Billy Darwin leugrott a létráról. Valószínűleg megsérült.

– Súlyos?

– Valami történt a hátával. Carla halászta ki a tartályból.

– Ruhában ugrott be érte – tette hozzá Charlie. – Billy Darwin tud járni, de csak előregörnyedve. Kijöttek a mentők, de nem akart velük menni. Leszíjazták egy hordágyra, és akkor is elvitték. Azt mondták, muszáj megröntgenezni.

Dennis a fejét ingatta.

– Carla mondta, hogy meg akarja próbálni. Tényleg leugrott?

– És jól is nézett ki – mondta Robert. – Egészen a becsapódásig, de akkor előrenyújtotta a lábát, mintha le akarna ülni. Sokkal nagyobbat fröccsent, mint te bármikor. Szerintem elcsúszott egy kicsit az időzítése, de akkor is vagány dolog a részéről, hogy megpróbálta, ennyit el kell ismerni.

– Te ugye nem fogod megpróbálni? – nézett Dennis Robertre.

– Miért kérdezed?

– Ne csináld, jó?

– Nem, haver, én beérem azzal, hogy téged csodállak. Idehallgass, mondtam Jerrynek, hogy az északi táborban keressen téged. Hová mész?

– Levágatom a tizedesi rangjelzéseimet – felelte Dennis. – Különben Rau ezredes nem enged háborúsdit játszani.

– Arra figyelj, hogy maradj Hector és Tonto közelében, akkor nem esik bajod – intette Robert. – Megbeszéltem velük, hogy az erdő felőli részen lesznek, és majd én jelzek nekik, mikor tűnjenek el a fák között.

– Semmi olyanba nem megyek bele, ami túl sok nekem.

– Én is ezt mondom. Ők majd vigyáznak rád.

– Mi a francról beszéltek? – szólt közbe Charlie.

– Most mennem kell – mondta Robert, azzal sarkon fordult, és elindult a déliek tábora felé.

Charlie hosszasan bámult utána, majd Dennishez fordult.

– Mi folyik itt?

– Ha tudnám, elmondanám – felelte Dennis.

– Meg kell néznem a programot – sóhajtott Charlie, és a pajta felé vette az irányt.

Dennis folytatta útját a pajkos pités nőhöz. Hátha van egy ollója. Különös volt, mert bár tudta, hogy Loretta néhány évvel fiatalabb nála, mégis nőként gondolt rá, nem lányként. Vagy Arlen feleségeként.

23

Lorettát nem látta odakint. Talán bent van a sátorban. Arlen is odabent lehet vele, de Dennis nem tartotta valószínűnek. Belépett a ponyva alá.

– Loretta?

– Ki az? – Közelről csendült a hangja.

– Dennis – felelte, bár nem volt biztos benne, hogy ennyi elég.

Egy kéz félrehúzta a sátorlapot, és a nő arca jelent meg mögötte, smink nélkül, de tisztán, ragyogóan. Loretta nem mosolygott, de tekintete nyugodt volt, és egy pillanatra sem vette le Dennis arcáról.

– Le kell vágatnom a rangjelzéseimet.

– Amiért elhagytad tegnap az őrhelyedet? És még pitét sem kaptál.

– Eszembe se jutott a pite. Most viszont szükségem lenne egy ollóra.

– Hallotta a saját hangján, hogy önkéntelenül is átvette a nő tájszólását.

– Akkor gyere be, és vesd le a zubbonyod.

Dennis az asztalra helyezte a puskáját, a sátor bejáratánál állva kigombolta a zubbonyát, majd levette a kepijét is, és lerakta a puska mellé.

– Jössz?

– Mit csinálsz? – kérdezte Dennis a sátor félhomályába lépve. Loretta csak egy vékony, áttetsző melltartót viselt a

szoknyája fölött, kezében pedig egy mosdószivacsot tartott. Nem tűnt sem meglepettnek, sem zavartnak, de az sem látszott rajta, hogy csábítani akarna. Úgy viselkedett, mint akinek természetes, hogy Dennis így látja, amint épp a karját szappanozza.

– Harcolni fogsz a csatában?

– Itt is lelőhetnek – válaszolta Dennis.

Loretta nem mosolygott a szavain.

– Levágom a csíkjaidat – ajánlotta, felé nyújtva a szivacsot –, ha megmosod a hátam. – Továbbra is úgy tett, mintha mi sem lenne természetesebb.

Dennis elvette a szivacsot. Azt hitte, a nő meg fog fordulni. Amikor nem tette, Dennis a háta mögé lépett, Loretta pedig lehajtotta a fejét, és két kézzel hátranyúlt, hogy felemelje a haját. Dennis lemosta a hátát, igyekezve nem összevizezni a melltartó pántját. A szivaccsal egyre lejjebb haladva szappan illata csapta meg az orrát, és amikor a nő felemelt karja alatt húzta végig, ujjai hegyével érezte melle puha halmát.

– Finom az érintésed – mondta Loretta.

Dennis most a másik oldalát törölgette.

– Kezdem érteni, miért látják benned a lehetőséget azok a lányok. Mindig ilyen gyengéd vagy?

Dennisnek már a nyelvén volt, hogy mégsem egy kocsit mos, de inkább nem mondta ki, mert tagadhatatlanul gyengéden simogatta a nő törékeny csontjait és fehér bőrét – bár annyira nem volt fehér, mint Vernice, és Vernice sokkal gömbölyűbb volt Lorettánál. Loretta alkata jóval atletikusabb, bőre feszesebb volt, igazi tigris lehet az ágyban, bár a méretéhez képest Vernice is igen aktívnak bizonyult.

– Azt kérdeztem, mindig ilyen gyengéd vagy?

– Ahogy megérintettelek, magától jött ez a gyengédség – felelte Dennis. – De ezeket a pántokat nem nagyon tudom kikerülni.

– Akkor miért nem kapcsolod ki?

Dennis kikapcsolta, és levette a nő melltartóját. Mire megfogta a melleit – közel sem voltak akkorák, mint Vernice keblei, de akkor is női mellek Loretta hátralépett, és hozzápréselte a fenekét. A következő pillanatban már az ágyban voltak, Dennisnek pedig azon kellett törnie a fejét, mit kapjon le magáról. Loretta egészen a csípőjéig húzta a szoknyáját, és Dennis felé fordította meztelen ágyékát.

– Ne vedd le a ruhádat. Csináld most azonnal.

– Csak egyszer? – kérdezte Dennis.

– Ó, drágám… – sóhajtotta Loretta.

A forró sátorban szeretkeztek, Dennis egyenruhában, térdig letolt nadrággal, úgy érezve, mintha megtalálta volna a női párját, akivel tökéletesen illenek egymásba. Végig a másik szemébe nézve játszadoztak egymással, mígnem először Loretta, aztán ő is behunyta a sajátját. Ezúttal nem gondolt Vernice-re.

– Van kocsid? – kérdezte utána Loretta.

– Hová akarsz menni?

– Bárhova – felelte a nő. – Felvezethetném az ugrásaidat, elmondhatnám azt a cuki szöveget a fröccsenési zónáról.

Dennis összevonta a szemöldökét.

– Láttad a műsoromat?

– Minden este ott voltam, drágám.

A bivak most jobban hasonlított egy katonai táborra, mint amikor elhagyta: nem lógtak ruhadarabok a gúlába állított puskákról, nem hevert annyi felszerelés szanaszét, a jenki

újrajátszók lebontották sátraikat, és készültek a csatára. Dennis előző éjszaka a szabad ég alatt aludt, felébredve pedig együtt reggelizett az első iowai ezred katonájával: sült sózott sertéshúst ettek olvasztott zsírba áztatott kétszersülttel. A kávéval együtt úgy ment át Dennisen, mintha el se fogyasztotta volna.

– Lemaradtál a hadgyakorlatról – fogadta az első iowai ezred katonája.

– Kimasíroztunk a csatamezőre, és bemutattuk, mit tudunk. Az ezredes azt mondta, egészen tűrhető volt.

– Le kellett vágatnom a rangjelzéseimet – felelte az immáron közlegény Dennis. Közben ismét maga előtt látta Loretta arcát a forró sátorban.

– Grant tábornok is felbukkant, és az ezredes nem volt elragadtatva tőle – folytatta az első iowai. – Az őrmester szerint azért morcos, mert még mindig itt van a furgon. Kulcs nincs benne, és senki nem jött érte. Az ezredes kérdőre vonta Grant tábornokot, hogy milyen iratai vannak. Ki mondta neki, hogy lehet az északi hadsereg főparancsnoka? Az őrmester mesélte, hogy Grant erre csak annyit felelt: „Abraham Lincoln, mégis mi a faszt képzelt?”.

Jerry a furgon platóján üldögélt szivarral a szájában, mellette Tonto és Hector, utóbbi Jerry kardját tanulmányozta. Dennis elindult feléjük, már útközben eldöntve, hogy nem fog tisztelegni neki, és tábornoknak sem szólítja. Látta rajtuk, hogy már várták.

– Hol voltál? – kérdezte tőle Jerry, amikor odaért.

– Levágattam a csíkjaimat – felelte Dennis, és ismét maga előtt látta Loretta arcát. Majd újra, ám ezúttal valahol máshol, amint Loretta azt kérdezi, nincs-e kedve levágatni a csíkjait.

– A fiúk már éppen a keresésedre akartak indulni – pattogott Jerry. – Hogy iderángassanak, ha kell, erőszakkal. Megértetted? Ebbe most nincs beleszólásod.

– Azt akarja mondani, hogy szükségünk van rád – tolmácsolt Hector. – Te vagy a csali.

– Odacsaljuk őket, ahová elterveztük – magyarázta Jerry. – Te pedig ott maradsz velünk. Ha szökni próbálsz, agyonlövünk.

Arlen és az emberei tőrbe csalásáról beszéltek, de az egésznek nem volt semmi értelme.

– De hiszen nincs is töltény a fegyveretekben – mondta Dennis. – Senkiében sincs.

– Robert nem mondta? – kérdezte Hector. – Kicseréljük őket éles pisztolyokra.

– Hogy akarjátok csinálni?

– Majd meglátod.

– Lepuffantjátok őket, és aztán mi, elmenekültök? – értetlenkedett Dennis.

– Robert tényleg nem avatott be semmibe – állapította meg Hector.

– Elég annyit tudnod, hogy ha elszöksz, halott vagy – jelentette ki Jerry. – Ha olyan hülye vagy, hogy elkapnak a zsaruk, és vádalkut ajánlanak? Halott vagy, bazmeg. Benne vagy te is. Megértetted? Azt mondtad Robertnek, hogy benne vagy mindenben, nem?

– Mármint az üzleti részében – pontosított Hector.

– Még nem mondtam semmit.

– Valami nem stimmel veled? – nézett rá Jerry.

– Még gondolkodom az ajánlaton.

– Ha nem csaptál le rá azonnal, akkor nem te vagy a mi emberünk. Nincs szükségünk rád. – Hectorhoz és

Tontóhoz fordult: – Ti csináljátok a melót, nektek szükségetek van rá?

– Ha Robert azt mondja, kell neki – felelte Hector, mire Tonto egyetértőén bólogatott.

– Ezért nem kérek tőletek tanácsot, bazmeg – mordult fel Jerry, és újra Dennisre pillantott. – Addig megúsztad, amíg nem végzünk ezzel. De ha baszakodni mersz velem, tudod, mi történik.

– Halott vagy – mondta Hector.

– Mégis mire gondolsz, mi számít baszakodásnak? – kérdezte Dennis Jerrytől.

– Most mondtam el.

– Azt leszámítva, hogy megszököm, vagy lepaktálok a zsarukkal.

– Most is baszakodsz velem, bazmeg.

Jerry nem is próbálta leplezni ingerültségét.

– Úgy érti, ne bosszantsd föl – magyarázta Hector. – Ez minden. Hadd kérdezzek valami mást. Tudod, hogyan kell elsütni egy Coltot?

– Először hátra kell húzni a kakast – felelte Dennis. – Minden alkalommal, amikor tüzelek. Ahány lövés, annyi hátrahúzás. Vagy csinálhatom azt, hogy folyamatosan nyomom a ravaszt, és közben a másik kezemmel mozgatom a kakast, mint Alan Ladd az *Idegen a vadnyugaton*ban, amikor megmutatta a kölyöknek, hogyan kell lőni.

– Az egy jó rész volt – értett egyet Hector. – Mielőtt szembekerült Wilsonnal, a bérgyilkossal.

– Akit agyonlőtt a párbajban – bólintott Dennis.

– Látod? – szólt oda Hector Jerrynek. – Mondtam, hogy Dennis tudni fogja.

Jerry a fejét ingatta.

– Kinyírtok, srácok. Esküszöm, idióták vagytok, bazmeg.

Felsorakoztak, John Rau pedig egyenként ellenőrizte a fegyvereket. Mindenkinek el kellett sütnie a pisztolyát és a puskáját, amivel egy levelet vett célba a földön. Ha a kiáramló levegő megmozdította a falevelet, az azt jelentette, hogy a cső üres.

Dennis várta, hogy sorra kerüljön, és közben Loretta szappanának illatát érezte magán.

Azt kérdezte tőle a sátorban, hogy ha látta ugrani, miért találgatta, mi lehet a foglalkozása. A nő azt felelte, hogy egyszer sem volt elég közel a tartályhoz, amikor Dennis kimászott belőle, és mert nem tizedesi rangjelzésekkel ellátott jenki egyenruhában ugrott. „Add ide a zubbonyod” – kérte, azzal húsz másodperc alatt lenyisszantotta, amit a folyamatosan fecsegő Vernice-nek húsz percig tartott felvarrni.

Tegnap, amikor megkérdezte tőle, miért hívják a pitét pajkos gyereknek, Loretta azt felelte, ha megtudja, mondja el neki is, ő pedig azonnal tett felé egy lépést, úgy érezve, van bennük valami közös, tudnak egymással beszélgetni, nem veszik túl komolyan a dolgokat. Azután este, amikor azt gondolta róla, hogy csak egy vidéki lány, aki vidámparkokról álmodik, gondolatban hátrébb lépett tőle egy pillanatra – a vidámparkok fenegyerek királya, aki gyorsan ítélkezik mások fölött. Nincs semmi baj a vidámparkokkal. Egyesek még arra is hajlandóak, hogy közönség előtt ugrándozzanak a magasból.

Míg vigyázzban állva várta, hogy sorra kerüljön, azt mondta magának: jó esetben van még három éved

ugróként. És azután mihez kezdesz, te meg az, aki felkonferál?

Nem ismerte, de egyfolytában rá gondolt, egyfolytában őt látta maga előtt, szerette a mozgását, a hangját, a szemét, ahogy rá nézett. Mi ezzel a probléma?

Leszámítva, hogy férjnél van.

Legalábbis egyelőre. Ez egy órán belül megváltozhat.

Látta saját magát párbajhősként a fák között, Coltját a felé rohanó Arlenre irányítva.

Aki kardot, jókora lovassági szablyát lóbálva közeledik.

Lehetséges ez?

– Közlegény – szólt rá John Rau. – Elárulná, mire vár?

24

Robert leballagott a gyümölcsösben táborozó déliekhez. Kardja az oldalán lógott, keze a markolaton, hogy ne csapkodja a lábát, és meg ne botoljon benne. A kardok egyáltalán nem olyan menő fegyverek, mint amilyennek tűnnek. Robert nagyjából százötvenre becsülte a déliek létszámát – mocsokban dagonyáznak, szar karját esznek, és mindez még tetszik is nekik.

Kisebb egységek masíroztak a fák között dobszóra, néhányan már el is foglalták a pozíciójukat a frontvonalban. Hat lovas katona ült a lován, és Robert három ágyút is látott, talán hatfontos lövedékek kilövésére alkalmasakat, csövük a legelő felé irányítva. A katonák között akadtak megszállottak, akik úgy festettek, mintha Fort Sumter óta ezt csinálnák, mellettük a műanyag huszárokkal, akik szedett-vedett szerelésben jöttek szórakozni egy kicsit.

Robert átvágott egy kiszáradt folyómedret szegélyező bozótoson, amely elválasztotta a fő tábort egy szakállas surmókból álló társaságtól. Fekete suttyó kalapjukról Robertnek egy motoros banda jutott eszébe, akik otthon felejtették a bőrdzsekit. Azt gyanította, közeledik Kirkbride sátrához, ezért bemutatkozott egy csoportnak, akik egy üveg házi piát adogattak körbe.

– Forrest felderítője vagyok, jelenteni akarok a tábornoknak.

Ostoba, komor pofával bámultak rá: Robert hozzá volt már szokva ehhez a nézéshez. Először végigmérik, azután néhány megjegyzéssel helyre teszik, és elszórakoznak vele. Robert nem hagyta, hogy idáig jussanak.

– Aki szívózik velem, annak Arlen fogja szétrúgni a seggét. Egész éjjel a bozótban hasaltam, hogy kikémleljem a jenkik táborát, és a tábornok várja a jelentésemet.

Hivatalos nyelvet használt, hogy összezavarja őket, és emlékezetükbe idézze, miért is vannak itt. Megmutatták neki Kirkbride sátrát, ami a nyárfák árnyékában állt: Walter Kirkbride Arlennel, az embereivel meg egy üveg házi pálinkával. Arlen észrevette Robertet, a következő pillanatban pedig már mindannyian őt nézték. Walter mondott valamit, majd elindult felé, egyedül.

Helyes. Robert ebből azt a következtetést vonta le, hogy Walter tisztában van vele, keresztúthoz érkezett, és ki akarja hagyni Arlent a dologból. Óvatos volt, semmilyen gengszterkedésbe nem akart belekeveredni, Robertnek azonban nem állt szándékában ilyen könnyen elengedni, meg akarta mutatni neki, hogy vannak még aduk a kezében.

Walter tábornokként lépett oda hozzá, Robert pedig ezzel fogadta:

– Hogysmint? Hallom, a kis Traci is itt van magával.

A férfi megdermedt: bármit akart is mondani, az most hirtelen elillant a fejéből.

– Aranyos lányka, van egy lakókocsija a Junebug mögött, igaz? Az emberem, Tonto látta a táborban sétálgatni. De Wesley-től tudom, hogy ő a maga kedvese. Wesley, a pultos itt is atlétatrikóban flangál?

Walter mozdulatlanul állt parancsnoki egyenruhájában, kalapja a fején, a szemében szomorúság: mint egy háborúba belefáradt tábornok, aki fegyverletételre készül. Bobby Lee Appomattoxnál.

– Figyeljen rám, Walter – folytatta Robert. – Nem fogom Tracivel revolverezni, nem rám tartozik. Felőlem nyugodtan szórakozhat vele. Csak annyit akarok mondani, hogy tudom, milyen elmeroggyantakkal kell együtt dolgoznia, és azt is tudom, hogy maga jobbat érdemel ennél. Talán még hasznát is vehetném az üzletemben. Érti, mire gondolok?

– Van egy erős sejtésem – bólintott Walter végre magához térve.

– Maga nem szolgált rá, hogy Arlennel és az embereivel együtt végezze. Márpedig nekik végük van – mondta Robert Walter válla fölött elnézve.

– Mindnyájan minket bámulnak, tudni akarják, miről beszélünk. Arról, hogy végük van.

– Bármi történik… – kezdte Walter.

Robert félbeszakította.

– Jön Arlen.

Walter megfordult, és Arlent figyelte, amint közeledik a puskájával.

Arlen úgy festett, mint egy valódi konföderációs katona a múltból, minden hiteles volt rajta, az egyenruhája, a pisztolya, a kardja, az övéről lógó erszények és kulacs, a mellkasán egymást keresztező szíjak, csak a cowboycsizmája rontott az összképen.

– Hű, de harcias, Arlen – üdvözölte Robert. – Mint aki arra készül, hogy levadásszon néhány jenkit.

Arlen pillantásra sem méltatta Waltert, kizárólag Roberthez intézte szavait.

– Hol lesznek?

– A csatatér északi részén. Az a terv, hogy bekergetik őket a fák közé, azután utánuk mennek, és bevégzik a melót.

– Mint Tyree Bell dandárja – jegyezte meg Walter. – Bár a valóságban ő a másik oldalról bontotta meg az ellenség állásait.

– Így van – bólintott Robert. Örült, hogy Walter összeszedte magát.

– Az is ott lesz, aki Grant tábornoknak gondolja magát, az a Germano? – kérdezte Arlen.

– A világért ki nem hagyná.

– És az ugró?

– Ö is ott lesz.

– És még?

– Az a kettő, akivel tegnap este találkoztak.

– Az olajos bőrűek – pontosított Arlen.

– Akkor próbálja így nevezni őket, amikor bent leszünk a fák között.

– John Raut hogyan fogják távol tartani?

– Maguk fogják – felelte Robert. – Ejtsék foglyul, és kötözzék egy fához.

Arlen gondolkodás közben megigazította a kalapját.

– Sose láttam még ilyesmit.

– Pedig Brice-nál megtörtént – mondta Walter. – A jó öreg Bedford több száz foglyot ejtett. Az eltűntnek nyilvántartott ezernyolcszáz jeni többsége így járt.

– Maga se akarja, hogy John Rau végignézze, nem igaz? – kérdezte Robert. – Azok a fickók ott, a suttyó motorosok pont megfelelőnek tűnnek a feladatra. Hozzák vissza ide, kötözzék meg, húzzanak zsákot a fejére. Szórakozzanak el vele egy kicsit.

Arlen nem mondott se igent, se nemet.

– Maga hol lesz? – kérdezte Robettől.

– Itt, a közelben. Sétálok egyet a táborban, megnézem azokat az ágyúkat. Itt leszek.

– Ugye nem fog elsétálni?

– Ha szándékomban állna, már eleve ide se jöttem volna, nem?

Tekintetükkel követték a távolodó Robertet. Walter várta, hogy Arlen mondjon valamit, hogy kifejtse a véleményét az öntelt színes fickóról.

Arlen még Robertet nézte, amikor megszólalt:

– Ennek a niggernek van valami terve. Érzem.

– Az a te dolgod, nem az enyém – felelte Walter. – Bármi történik is, arról nem akarok tudni.

– Szerintem megpróbál tőrbe csalni.

– Arlen, a te ötleted volt, hogy csalogassuk be őket a fák közé. Emlékszem, ahogy kifejtetted az irodámban. Puffantsuk le őket, aztán sötétedés után elássuk a hullájukat. Még mindig ez a terved?

– Akkor csak a niggerről meg az ugróról beszéltünk. Most viszont már négyen, vagy öten vannak.

– Akkor csak azt lődd le, amelyiket akarod – vont vállat Walter.

Arlen dühösen felé fordult.

– Azt hiszed kivonhatod magad belőle? Ott leszel velem, mint társ, csőre töltött pisztollyal. És ha azt mondom lőj, akkor jobban teszed, ha elkezdesz lőni.

Robert körbejárta a tábort, nézelődött, megvizsgálta az ágyúkat, elsétált az erdő széléig, aztán visszajött, azt gondolva, mindjárt kezdődik a csata – de még nem. Hogy

is szól a mondás? A katonai szolgálat semmi másból nem áll, mint kapkodásból és várakozásból. Úgy tűnt, ez még akkor is igaz, ha csak katonásdit *játszanak.* Arlen emberei közelében sétálgatott, de nem akarta tovább heccelni őket. Mindnyájan be voltak tintázva, és anélkül is éppen elég ocsmányul viselkedtek.

Ketten közülük, Hal és egy Eugene nevezetű, folyamatosan amiatt ordibáltak egymással, ami Rose-zal történt. Robert nem tudta, ki az a Rose, de úgy vette ki a szavaikból, hogy a Hal agyonlőtte. Micsoda emberek. Eugene őrjöngött, félő volt, hogy agyvérzést kap, a Hal pedig dühösen védte magát, azt ismételgetve, hogy nem volt más választása. A következő pillanatban lökdösődni és verekedni kezdtek – a Newton nevű csak hergelte őket –, nem sokra rá pedig már a földön ülve kapkodtak levegő után a közel harmincöt fokos hőségben.

Robert megkérdezte Waltert, ki az a Rose, mire Walter elmondta, hogy Eugene kutyája.

– Egy *kutya* miatt akarják kinyírni egymást? – hitetlenkedett Robert.

Walternek más miatt fájt a feje: elmesélte Robertnek, hogy muszáj Arlennel tartania, és csőre töltött fegyverek lesznek náluk, amikor bemennek a fák közé.

– Nem tudta? – nézett rá Robert. – Csak arra figyeljen, hogy ne lőjön rám, Walter, és akkor én se fogok magára.

Walter ettől nem nyugodott meg. A döbbent kifejezés az arcára kövük, nagyon elveszettnek tűnt.

Robert szemmel tartotta Newtont, a dohányfoltos szakállú, elhivatott rasszistát. A bátyjának, a metamfetaminkészítő Bob Hoonnak, akivel Robert a jövőről diskurált, több agya volt, mint ezeknek az egysejtűeknek. Hangosan tanakodtak, hol lehet Bob Hoon,

Newtont kérdezgették, mire az csak a fejét ingatta, azt ismételgetve, hogy itt kellene lennie. Robert úgy értelmezte Bob Hoon távolmaradását, hogy a férfit érdekli a jövőbeni üzlet, nem különösebben izgatja, kinek adja el a metet vagy mi történik Newtonnal, sőt talán még örülne is, ha megszabadulna tőle. Newton az a fajta alak volt, akire vérdíjat kellene tűzni.

Közvetlenül a kezdés előtt, amikor már felsorakoztak a helyükön, Arlen odavitte Newtont, ahol Robert várakozott.

– Newton nem érti, mit keresel a mi oldalunkon – vetette oda Arlen, nem vesződve már a magázódással.

– Mondd meg neki, hogy felszabadított rabszolga vagyok, azt csinálok, amit akarok.

– Newton szerint lófaszt, te egy nigger vagy, akit el akarunk kapni, és most itt állsz előttünk. Miért nem vágunk fejbe, és lógatunk föl?

– Mondd meg neki, hogy igazán szégyellhetné magát.

– Nem, én azt mondtam neki, hogy annak is eljön az ideje – vágott vissza Arlen. – Látod ott azt a hidat, a Coldwater fölött? Az évnek ebben az időszakában a folyó csak egy sáros pocsolya, de a híd magassága éppen megfelelő. Gondoltál már rá, hogy te is egy hídról fogsz lógni, mint a nagyapád?

– A dédapám – helyesbített Robert.

– Én pedig majd odafent állok a fényképen. Bár szerintem előbb egyikünk le fog puffantani – folytatta Arlen. Robert pisztolytáskája felé bökött az állával. – Az a stukker töltve van?

Robert megrázta a fejét.

– Még nincs.

– Jobb, ha nem is lesz. A fegyvereket ellenőrzik, mielőtt kimegyünk oda, és egymásnak esünk. Tudod, hogyan kell megtölteni, ha beérsz a fák közé?

– Gyakoroltam – felelte Robert.

Arlen rámeredt, viszketett már a tenyere, tekintete kivillant koszlott kalapja alól.

– Gyakoroltál. El is sütötted?

– Egypárszor.

Arlen hunyorítva nézett rá.

– Hazudsz?

– Nem, csak szórakozom veled – válaszolta Robert. – Ha kíváncsiak vagytok, tudok-e lőni, gyertek ki az erdőbe.

Arlen a mellette álló Newtonra nézett. Newton szeme csillogott a piától. Arlen ismét Robert felé fordult, és egy pillanatra úgy látszott, mindjárt elmosolyodik, vagy legalábbis szeretne. De nem tette. Egy ideig szótlanul bámult.

– Csőbe akarsz húzni? – szólalt meg végül. – Ennyire ostoba vagy?

– Jöttök, vagy nem? – kérdezte Robert.

Csak ennyit akart tudni.

– Ha te odamész, megyünk utánad – mondta Arlen.

25

– És az első díj – jelentette be Charlie a hangszórókon keresztül – Ms. Mary Jane Ivoryé a Yankee Doodle ropogós szőlős pitéért. Gratulálok, Mary Jane. Tegyen félre nekem egy szeletet, ha tud, később szívesen megkóstolnám.

Charlie a pajta padlásterében lévő rakodótérben ült egy asztalnál, rajta a papírjai. A nézők többsége a domboldalban foglalt helyet, közvetlenül alatta, arccal a csatamező felé. Próbált kitalálni valami szellemes átkötést a Yankee Doodle és a New York Yankees közé, de semmi nem jutott eszébe, ami ne lenne erőltetett. Beérte annyival, hogy elmondta, rengeteg jenkit lát ma a helyszínen, csak nem csíkos mezben – amilyenekkel ő találkozott tizennyolc éves profi pályafutása alatt –, hanem az északiak kék egyenruhájában.

– Azért jöttek Brice's Cross Roadshoz, hogy eltakarítsák az útból Nathan Bedford Forrestet, és biztosítsák a seregük utánpótlás-ellátását kelet felé – folytatta Charlie. – Hallják a dobokat?… Azok a közeledő északi csapatok. A másik oldalon pedig Forrest tábornok lovassága, akik felderítő szerepet töltenek be.

A hat lovas kiügetett a jobb oldalon húzódó gyümölcsösből, és a legelő túloldala felé indult.

Ekkor északi katonák bukkantak elő balra a bozótosból, fehér füstfelhőket puffantva fegyvereikből, arra kényszerítve a lovasokat, hogy visszaforduljanak, és fedezéket keressenek.

– A jenkik elővédje feltartóztatja őket. De mindjárt felhangzik a híres lázadó kiáltás, ahogy Forrest serege megindul az északiak felé. A jenkik előhozzák az ágyúikat, hogy visszaverjék őket. Felkészülni. És már jönnek is.

Charlie levette a mikrofont a tartójáról, és megkerülte az asztalt, hogy jobban lásson. Figyelte az újrajátszókat, amint magukat nem kímélve küzdenek a forró napon.

Az északiak most tüzet nyitottak a bozótosból: hangos pukkanások hallatszottak, a puskapor fehér füstfelhőként távozott a fegyverek csövéből.

A lázadók megtorpantak, hogy viszonozzák a tüzet, és ők is füstfelhőbe burkolóztak. Ekkor a csatatér mindkét oldalán eldördült egy-egy ágyú.

Charlie felemelte a mikrofont.

– Ezek hatfontos ágyúk, azért durrannak ekkorát, és azért jön belőlük ennyi füst. Képzeljék csak el, hogy ott vannak lent az igazi csata sűrűjében, látják, hogy elsütik az ágyút, és tudják, hogy az az istenverte vasgolyó maguk felé tart. Elnézést a szóhasználatért, de ez igen ijesztő helyzet.

Charlie a küzdelmet figyelte. Az a rengeteg lövöldözés, és még senki nem esett el.

Dennist kereste a tekintetével a kékek között, de bármelyik tüzelő és újratöltő katona lehetett. Egyikük, aki kivont karddal, néhány méterrel a többiek előtt állt, valószínűleg John Rau volt, nagyjából az arcvonal felénél. Látta, hogy a lázadók visszavonulnak, csak néhány fél térdre ereszkedett emberük maradt hátra, akik tüzeltek, majd újratöltöttek.

És most Rau, igen, valóban John volt az, kardját a magasba emelve kiáltott valamit az embereinek.

Charlie felemelte a mikrofont.

– A lázadókat visszaverték. De aki tudja, mi történt Brice-nál, az azt is tudja, hogy a jó öreg Bedford addig hátrált, amíg teljesen szét nem zilálta az ellenség állásait. Amíg újra csatasorba rendeződnek, hadd meséljek el egy érdekességet. Az északi seregben harcolt egy katona, aki részt vett a második Bull Run-i csatában, valamint ott volt Antietamnál és Gettys- burgnél is. És tudják, mit csinált húsz évvel a háború kitörése előtt? Abner Doubleday volt a neve, és ő találta fel a baseballt – azt a sportot, amelyre tizennyolc évet áldoztam az életemből, és fénykoromban százhatvan kilométer per órás sebességgel tudtam elhajítani a labdát. És aki azt hiszi, ő is képes rá, az jöjjön el a Tishomingo Hotelbe, és mutassa meg, milyen erős a karja. Radarral mérjük a labdák sebességét. Aki képes százhatvannal eldobni egy labdát, annak ott helyben tízezer dollár üti a markát. De most nézzük Forrest tábornokot lóháton, amint végiglovagol az emberei előtt, és bátorítja őket, hogy mutassák meg a jenkiknek. Bedfordot Walter Kirkbride, a Déli Oázis tulajdonosa személyesíti meg… És most újra támadásba lendülnek, nekirontanak a jenkik fegyvereinek.

Túl késő lett volna a jenkik fegyvereiről a Yankee-játékosok ütőire terelni a szót. Az ütközet folytatódott, a lázadók egy fekete kalapos egysége már túljutott a csatatér képzeletbeli felezővonalán, amikor az északiak ágyúja eldördült, hatalmas füstfelhő szállt fel belőle, a fekete kalaposok pedig a földre zuhantak, és látványosan haldokoltak. Arlen emberei, akik otthon gyakorolják a meghalást. Most majd ott maradnak, és pálinkát kortyolgatnak a kulacsukból, amíg véget nem ér az egész.

De várjunk csak, hiszen ezek hason kúszva haladnak tovább előre az északiak felé, azután hirtelen felpattannak,

és rárontanak az elöl dirigáló északi tisztre, John Raura. Négyen leteperik, a kezénél és a lábánál fogva megragadják, majd a földről felemelve, fejét faltörő kosként előreszegezve visszarohannak vele a szürke egyenruhás déliek tüzelő sorai mögé. Charlie felemelte a mikrofont.

– Amint látják, kedves nézőink, a lázadók egy merész rohammal foglyot ejtettek.

Látták, és éljeneztek, a közönségnek tetszett, ahogy a fekete kalaposok keresztülszáguldanak a mezőn John Rauval, vissza a gyümölcsösbe. Nem sokkal ezután a déliek is visszavonultak.

Dennis a mellette álló Hectorhoz fordult.

– Láttad ezt? Elkapták a zsarut.

– Ez Robert műve, bazmeg – mondta Hector. – Tudtam, hogy kitalál valamit.

Dennis erre nem válaszolt. Tonto lépett oda hozzá.

– Hogy vagy? – kérdezte. – Meg van töltve a fegyvered?

Dennis azt felelte, hogy igen, csak kétszer húzta meg a ravaszt. Az első után nekiállt újratölteni, mire Tonto fegyvert cserélt vele, mondván: „Te lősz, én töltök. Nekem attól nem áll fel, hogy lőporral pufogtatok.”

Hector Jerryhez fordult, aki a bozótosban maradt mögöttük.

– A következő támadásnál bemegyünk a fák közé. Te már most elindulhatsz, nehogy lemaradj.

– Azt akarod mondani, hogy nem tudom tartani veletek a lépést? – mordult fel Jerry.

Hector válasz nélkül visszafordult Tontóhoz:

– Megsértettem.

– Nem nehéz – nyugtázta Tonto. – Ha kell, majd odavisszük. Robert ragaszkodik hozzá, hogy ott legyen.

– Nem látom Robertet – mondta Dennis, tekintetével a készülődő, puskájukat töltő délieket pásztázva.

– Eltalálták – magyarázta Hector. – Látod azt a földbe szúrt kardot? Az Robert. Ha megindulnak, nyomás a fák közé. Ne felejtsd itt a puskát.

Dennis hallotta Charlie hangját a hangszórókból, amint arról mesél a nézőknek, hogy az északiak baseballt játszottak két hadjárat között, hogy elüssék az időt.

– Még a konföderációs fogolytáborokban is játszottak – mondta Charlie. – Így terjedt el délen a baseball. Hamarosan mérkőzéseket rendeztek a foglyok és az őrök között. Úgy látom, áldozatok is fekszenek a napon, vastag gyapjú egyenruhában. Remélem, egyikük sem kapott hőgutát, és nem valódi áldozatok. Igyon mindenki sok vizet, nagyon meleg van. És már jönnek is újra Bedford emberei, Brice-nál visszakergették azokat a jenkiket egészen Memphisig.

Dennis felemelte az Enfieldet, és a puskacsővel célba vette a közeledő szürke egyenruhákat. Válassz ki egyet, gondolta. Eltűnődött, vajon így csinálták-e, akkor lőttek, amikor már közelebb értek, és épp hárman haladtak közvetlenül egymás mellett, amiből egyet biztosan el lehetett találni, vagy azonnal tüzeltek, amint az ellenség kirontott a gyümölcsösből, hogy legyen idő újratölteni, beönteni a lőport, a golyót, betunkolni a csőbe, berakni a gyutacsot a gyújtó lyukon…

Gyerünk – hallotta Hector hangját, mire meghúzta a ravaszt, és látta, hogy Hector meg Tonto elindulnak a fák felé. Dennis rádöbbent, hogy nem lenne ideje újratölteni. Nem maradna más, csak a bajonett, közvetlen közelről látni azoknak az arcát, akik meg akarják ölni. Követte Hectort és Tontót a fák irányába, maga előtt tartva az

Enfieldet, hogy félresodorja vele a bokrok ágait. Léptei alatt levelek zörögtek. Látta maga előtt a kardjával kúszónövényeket kaszaboló Jerryt, amint Hector és Tonto elszáguldanak mellette. Dennis lelassított, hogy Jerry mögött maradjon – de miért is? –, aztán egy árva szó nélkül elfutott mellette, és látta, hogy Hector meg Tonto kiérnek a félhomályból egy magas fákkal körülvett tisztásra. A következő pillanatban már Dennis is a tisztáson futott, közeledve Hectorhoz és Tontóhoz, akik elérték a tisztás másik oldalát, és eltűntek a sűrű erdőben. Dennis követte őket, átvágott a fák között, és egy gaz lepte árokparton találta magát. Az emelkedő tetején egy furgon állt: egy eredetileg fehér furgon, amelyen fehérre pingálták a halványan még látszó, piros, kék és sárga léggömbökből álló emblémát, valamint a feliratot: VARÁZS KENYÉR.

Groove es Cedric, mindketten félmeztelenül és napszemüvegben, a furgon hátuljánál álltak az úton.

Groove lepacsizott Hectorral és Tontóval, Cedric pedig kinyitotta a furgon rakterének ajtaját.

– Add a fegyvereket, igyekeznünk kell – sürgette Hector. Szólt Dennisnek, hogy másszon fel hozzájuk. – Hagyd ott a puskát, majd visszafelé összeszedjük. Cedric kiosztja a hatlövetűeket, mondd meg neki, hányat szeretnél, egyet vagy kettőt, illetve akarsz-e hozzá plusztárat, amit berakhatsz a régi helyett, ha kiürül a Coltod, már ha úgy gondolod, hogy annyit fogsz lövöldözni. Amelyik tárat kiveszed, azt rakd el. Akit lelősz, annak szedd össze a fegyverét, és hozd vissza ide. Ez mindenkire vonatkozik, kivéve a tábornokra.

Hector a zihálva, kifulladva közeledő Jerryre pillantott.

– A tábornok után majd mi feltakarítunk – mondta. – Hogy vagy? – fordult Jerryhez. – Minden rendben? Nem görcsölt be a lábad? Nem szédülsz?

Dennis már fent volt a furgonnál. Jerry alig támolyogva leült az emelkedő alján, levetette a zubbonyát, és hanyatt vetette magát a gazban. Inge csatakos volt az izzadságtól. Nem válaszolt Hectornak.

– Izzadsz, ez jó jel – jegyezte meg Hector. – Aki hőgutát kap, az nem izzad. Igyál egy kis vizet, az segíteni fog.

Dennis levette a zubbonyát, és a földre dobta. Azt hitte, hallani fogja a puskaropogást a csatatérről, de az túl halk volt, és néhány másodpercig mozdulatlanná dermedve fülelt, mire tényleg meghallotta.

– Még mindig játszanak – állapította meg Tonto. Elvett egy Coltot Cedrictől, és Dennisnek adta. A fejkendős, napszemüveges Tonto Dennisre pillantott, de nem szólt semmit.

Dennis két kézbe fogta a Coltot, és megpörgette a tárat. Hallotta kattanni a töltényeket, és hallotta Jerry morgását is:

– Adjatok egy Coltot. Elegem van ebből a kibaszott kardból.

– Túl nehéz, mi? – kérdezte Hector.

Ismét sértegette. Szándékosan csinálja, gondolta Dennis. Jerry azt felelte, hogy egész álló nap tudna hadonászni azzal a szarral, de hülye lenne karddal menni pisztolyok ellen.

Tonto szólalt meg a tárat pörgető, kattanásokat hallgató Dennis mellett:

– Megvan a szépsége, igaz?

Dennis bólintott. Érezte a markolatot a tenyerében, ami mindig lenyűgözte.

– Ilyen fegyvert használtak a *Texasi krónikák*ban. Valaki a kocsmában poharakat dobál a levegőbe, Robert Duvall meg az a másik pedig előkapják ezeket a vasakat, és a levegőben lövik szét a poharakat.

– Tommy Lee Jones a másik – mondta Tonto. – Kell még egy?

– Arra számítotok, hogy én is részt veszek benne veletek együtt? – kérdezte Dennis.

– Mi mást tehetnél? Jerry figyel téged.

– Nem is tudom. Elbújok egy fa mögé.

– Mit mondott, mit fog csinálni veled, ha nem lősz?

Dennis látta, hogy Hector a lejtő aljára ereszkedik, és átad Jerrynek egy Coltot meg egy plusztárat.

– Gyorsan fog történni minden, ha egyszer felbukkannak, igaz?

– Ha egyszerre jönnek, akkor igen.

– Lelövitek őket, és aztán?

– Berakjuk őket a furgonba a pisztolyokkal együtt, amiket hoztunk, és soha senki nem találja meg őket. Nyomtalanul eltűnnek.

– Hogyan magyarázzátok meg a zsaruknak?

– Mit kellene megmagyaráznunk? Itt se voltunk.

– Tudom, hogy nekem sem kellene itt lennem – mondta Dennis.

– Mégis itt vagy.

– Tényleg azt hiszed, hogy képes lennék lelőni valakit? – kérdezte Dennis.

– Nem tudom – felelte Tonto. – És te sem tudod.

– Nem *szándékozom* lelőni senkit.

– Értem, de akkor se tudod.

Fiatalkorában Robert Taylor saroktól sarokig, kapualjtól kapualjig futott, de futópályán vagy legelőn soha, ahol egyenetlen a talaj, és bármikor kifordulhat a bokája. Már az első roham alkalmával érzékelte a veszélyt, amikor kivont karddal, harci ordítást hallatva rontott a jenkikre, és többször is megbotlott a gazban rejtőző kövekben, göröngyökben és hepehupákban. A második roham során találat érte. „Eltaláltak, fiúk – kiáltotta estében –, az a rohadék lelőtt!”. Kardját a földbe szúrta, de előbb gondosan kiválasztotta a helyet, alig harminc méterre a csatatér északi oldalán sorjázó fáktól. Elkúszott odáig, miközben a lázadók visszavonultak, és ott maradt megvárni a következő rohamot a gyümölcsösből. Kihúzta a kardot, meglengette a levegőben, és látta, hogy Hector, Tonto és Dennis futva indul a fák felé. Várt egy kicsit, hagyott nekik időt, azon tűnődve, vajon Jerry tudja-e tartani velük a lépést. A lázadók megtorpantak, hogy elsüthessék fegyvereiket. Robert vetett egy pillantást a gyümölcsös felé: látta, hogy Walter leszáll a lováról, és Arlennel meg a többi retardálttal együtt őt nézik. Ezt figyeljétek, gondolta Robert, azzal futásnak eredt – a kardot elfelejtette, de mit számított –, berohant az erdőbe, emlékezve, merre kell menni: előre a fák között, azután át a tisztáson, majd ismét néhány fa, és megérkezik az úton várakozó furgonhoz. Megkérdezte Groove-tól, hogy lopta-e. Groove azt felelte, nem, vásárolta, a Varázskenyér nevű pékségtől Detroitban, akik most kaszinóként működnek, és egészen másfajta kenyeret árusítanak az embereknek. Kiért a fák közül a tisztás túloldalán, és látta, hogy mindnyájan a kijelölt helyen vannak, ami úgy fest, mint egy gondozatlan park. Úgy képzelte, itt lesz a lövöldözés.

Nézzük csak, Hector és Tonto az egyik oldalon fedezékben, Groove és Cedric a másikon. Bármelyik oldalról is próbálja megkerülni Arlen a tisztást, valakivel össze fog találkozni. Robert hátrahúzódik Jerryvel és Dennisszel – nem úgy fest, hogy Dennis repesne az örömtől, amiért itt van.

Arlen futásnak eredt. Biztos volt benne, hogy utol fogja érni. Igen, utoléri Robertet a fák között, amint a pisztolyát próbálja megtölteni, de a nagy füstben leejti a golyókat a földre. Odalép hozzá, és *bumm,* egy niggerrel kevesebb. Arlen úgy gondolta, hogy a fák között ő van előnyben, mert ismeri a terepet. Biztosra vette, hogy Grant tábornok meg a két olajos bőrű a tisztások egyikénél próbál majd csapdát állítani neki. Tehát az lesz a legjobb, ha gyorsan kipipálja a niggert, az ugró pedig nem érdekes.

De most nem tudta, hol vannak az emberei, túl lassan követték, vagy nem arra, amerre mondta nekik, Hal és Eugene pedig még mindig Rose miatt vitatkoztak. Hallotta az ordibálásukat a fák közül, mindketten rendesen bekarmoltak. Arlen megállt, fülelt egy kicsit, de nem hallott semmit. Mintha valahol jobbra lennének. Nem járhatnak messze. Valószínűleg Newton is velük van, de nagy segítséget ő sem jelent, lévén mindannyiuknál részegebb. Lehet, hogy megálltak megtölteni a fegyvereiket. Arlen ugyan mondta nekik, hogy intézzék el még a roham előtt, de aztán túlságosan lefoglalta, hogy lerángassa Waltert a lováról, és nem maradt ideje ellenőrizni, megtették-e. Arlen fogadni mert volna, hogy erről van szó. Átvillant az agyán, hogy visszaküldi értük Waltert, de tudta, hogy Walter azonnal kereket oldana, amint lehetősége nyílna rá. Walter mást se csinált, csak morgott

meg nyafogott, hogy ez nem rá tartozik, és semmi keresnivalója itt, míg Arlen meg nem unta:

– Agyonlőlek, ha nem fogod be a pofád, és nem teszed, amit mondok. Maradj a közelemben. Ha odaérünk ahhoz a nyílt részhez, van egy ötletem, hogyan csináljuk.

– Szerinted ott állnak majd a tisztáson, és rád várnak,

– Ha nem – közölte Arlen, a hadvezér, kezében egy töltött Colttal –. akkor tudom, hogyan csalogassam elő őket.

Newtonnak jutott eszébe

– Bassza meg, üres fegyverekkel csalinkázunk itt az erdőben. Nem megmondta Arlen, hogy töltsük meg őket? Csakhogy ti ketten akkor is egymást martátok, én meg elfelejtettem.

Newton egy 12-ea kaliberű duplacsövű puskát cipelt magával: összekarcolt, viharvert darab volt, és majdnem olyan régi, mint egy polgárháborús mordály. Kivette a töltényeket a zsebéből, és a csövekbe csúsztatta őket.

Miután megtöltötték a pisztolyokat, Newton kihúzta a kulacsából a dugót – lötyögött még benne némi kukoricawhisky –. hogy körbeadja.

– Hal fizet neked valami kártérítét, amiért kinyírta Rose-t? – vetette oda Eugene-nek.

Erre kezdődött minden elölről. Eugene azt bizonygatta, hogy Rose sokkal többet ért neki bármekkora összegnél.

– Akkor semmit sem kell fizetnem – nyugtázta Hal. – De egyébként sem állt szándékomban.

Newton gyanította, hogy Hal affektáló hanghordozása adta meg a végső lökést Eugene-nek: Hal felé sújtott a Colttal, csövével felhasítva a homlokát. Hal megtántorodott, és elesett, Eugene nem érte be ennyivel,

és másodszorra is meg akarta ütni. Hal látta, hogy közeledik, ezért felhúzta a Coltot, és hasba lőtte Eugene-t. Eugene összegörnyedt, mint akit gyomorszájon vágtak, de annyi ereje még maradt, hogy egy pillanatra felegyenesedjen, és Hal arcába lőjön, szinte ugyanakkor, amikor Hal másodszor is meghúzta a ravaszt, és golyót eresztett Eugene szívébe,

A hirtelen beálló csendet Newton törte meg:

– Azt a kurva eget.

Hallották a lövést, aztán még kettőt, amelyek szinte egynek hangzottak, és csöndben hegyezték a fülüket, amíg Robert meg nem szólalt:

– Ezek nem mi vagyunk.

A Robert által kiválasztott park északi oldalán álltak, a fák között Jerry lépett oda Roberthez, aki ugyanazt mondta neki, mint Dennisnek, hozzátéve:

– Várjuk meg, amíg kiderül, mi folyik itt.

Eltelt két perc, és Jerrynek kezdett elfogyni a türelme.

– Túl hosszú ideje várakozunk, bazmeg. Én hazamegyek.

Még be sem fejezte, amikor Tonto bukkant elő.

– Két halott. A Hal meg egy másik, akit nem ismerek.

– Nem Arlen? – kérdezte Robert. – Vagy Kirkbride?

– Öt nem ismerem.

– Aki a lovon ült.

– Nem ő volt az.

Csönd ereszkedett rájuk.

– Eugene – mondta Robert. – Eugene volt az. – Eszébe jutott, amit a táborban látott. – Azt a kurva eget.

Amikor Arlen meghallotta a lövéseket, a hang felé fordult – ugyanabba az irányba, ahonnan az emberei kiabálását hallotta korábban. Walter tudni akarta, mi lehetett az. Arlen egy pillanatra elgondolkodott.

– Bassza meg, ezek a mieink voltak – állapította meg végül. – Pisztolylövések, vagyis nem Newton, pedig egyébként őrá tippeltem volna. Nem akarom elhinni, hogy tényleg az történt, amire gyanakszom – mondta. Rövid hallgatás után hozzátette: – Azt a kurva eget.

Walter görnyedten állt. Arlen végigmérte, majd bólintott, mintegy jóváhagyva, amit kigondolt.

– Gyerünk – mondta. Elindult Walterrel az erdőben, kezét végig az övén tartva. Végül eljutottak egy pontra, ahonnan a kőrisek és ámbrafák lombjain átszűrődő napfényben kiláttak a tisztásra, őket azonban nem lehetett észrevenni a túloldalról.

– Eredj – utasította Arlen. – Mutasd meg magad, hadd lássuk, mi történik.

– Megőrültél? – kérdezte Walter. – *Tudom,* mi fog történni.

– Indulj, különben én lőlek le.

– Mit csináljak?

– Mit tudom én. Állj meg, és nézz körül.

– Mi van, ha rám lőnek?

– Nem hiszem, hogy rád lőnének. Ha mégis megteszik, látni fogom, honnan száll fel a füst, és tudom, hogy ott vannak. Menj már, az isten verjen meg, különben megtiltom Tracinek, hogy kúrjon veled.

Arlen egészen az erdő széléig követte, majd kilökte a tisztásra. Walter kisétált a rét közepére, lefelé irányítva a kezében tartott pisztolyt. Tett néhány lépést a napon, majd

megállt. A tőle harminc méterre fekvő sötét erdőt bámulta. Ha le akarják lőni, már halott.

Arlen hangja harsant a háta mögül:

– Menj el a közepéig!

Walter nem mozdult.

Most egy másik hang szólította meg a szemközti fák közül:

– Walter, jöjjön át ide, vagy álljon félre az útból. Nem fogjuk lelőni.

– Robert hangja volt az. – jöjjön ide, Walter.

De még mindig nem mozdult, attól félve, ha futásnak ered, Arlen rálő. Aztán meglátta Robertet – ott volt mint Bedford egyik színes kísérője, kepiben. Robert kilépett a tisztásra, és intett neki, hogy menjen oda.

– Lődd le – kiáltotta Arlen, és ellőtt Walter mellett. Robert félreugrott, és viszonozta a tüzet, több lövést is leadott, Arlen szintén. Walter egész idő alatt középen ácsorgott.

Tisztában volt vele, hogy úgy fest a konföderációs hadsereg tiszti egyenruhájában, mint egy ismeretlen tábornok szobra, egy kőfigura a parkban, ami semmi másra nem jó, mint hogy madarak szálljanak rá, és leszarják.

Pontosan ezt érezte, amikor az a semmirekellő börtöntöltelék ismét rákiáltott:

– Lőj már, az isten verjen meg!

És ezúttal lőtt. Walter félfordulatot tett hátra, és mellbe lőtte Arlent a Colttal. *Bumm.* Olyan jólesett, hogy Walter újra hátrahúzta a kakast, és még egy golyót eresztett Arlenbe, aki holtan rogyott össze.

Három oldalról bújtak elő a fák közül: Hector és Tonto Walterhez sétált, Groove és Cedric pedig a másik irányból tartott Robert, Dennis és Jerry felé. Jerry morgott.

– Így volt eltervezve, hogy ezek a bohócok agyonlövik egymást? Mekkora kibaszott nagy ötlet.

– Semmi rosszat nem látok abban, hogy ez így alakult – felelte Robert.

– Leszámítva, hogy egynek, Newtonnak még életben kell lennie. Hacsak el nem patkolt ő is útközben. Talán Hallal és Eugene-nel volt, és lelépett, amikor leesett neki, hogy változtak az esélyek.

Úgy tűnt, Robert nem aggódik miatta.

Dennis figyelte, ahogy Tonto odalép Walterhez, és elveszi tőle a fegyverét. Azután mindketten az Arlen fölött álló Hectorhoz sétáltak.

– Mit szóltok a jó öreg Walterhez? – kérdezte Robert. – Alaposan meglepett.

– Tűnjünk el innen – sziszegte Jerry.

Dennis díjazta ezt az ötletet. Ám ekkor észrevette, hogy Hector mond valamit Walternek, mire Walter a zsebébe nyúl, és elővesz valamit – egy pénzérmét, igen, hogy Hector és Tonto tekintetétől kísérve a levegőbe pöckölje a hüvelykujjával.

Dennis, Robert és Jerry nagyjából húsz méter távolságból figyelték őket. Jerry még mindig morgott.

– Mi a lófaszt csinálnak?

– A jelek szerint azt nézik, ki nyeri a pénzfeldobást – válaszolta Robert.

– Miért?

– Mindjárt kiderül.

Walter feldobta az érmét. Hagyta a földre esni, majd mindhárman fölé hajoltak, hogy megnézzék. Hector és

Tonto bólintott. Tonto odaadta Walter Coltját Hectornak, Hector pedig Tonto kezébe nyomta Arlenét.

– Mi a lófaszt csinálnak?

Robert ezúttal nem válaszolt.

Tonto távolabb lépett Hectortól és Waltertől. Előhúzott egy Navy Coltot az övéből, és szembefordult velük, mindkét kezében egy-egy fegyverrel.

– Jerry? – kiáltotta.

– Mi a lófaszt csináltok, idióták? – emelte fel a hangját Jerry.

– Kapsz egy esélyt – mondta Tonto. – Lőjél, amikor úgy érzed, hogy készen állsz. Felőlem mehet.

Jerry Robertre pillantott.

– Ez most komoly?

– Kihívott téged – felelte Robert.

– Te rohadék. Ezért tervelted ki ezt az egészet?

– Már megint az a nagy egód. Nem, haver, ez a rész csak utólag jutott eszünkbe.

– Súlyos hibát követsz el. Tudod, hogy vannak kapcsolataim.

– Ugyan már, Jerry. Soha életedben nem volt egyetlen barátod sem.

– Ha felemelem a fegyverem, téged foglak célba venni.

– Nem számít, kire célzol, az a lényeg, hogy felemeld – mondta Robert. – Foglalkozz inkább a saját dolgoddal. Tonto vár.

Dennis nem akart hinni a fülének, azt a kurva eget, gondolta. Úgy érezte magát, mintha az *Idegen a vadnyugaton* egyik jelenetét látná.

Villámgyorsan történt, alig egy másodperc alatt. Dennis nem volt benne biztos, hogy Jerry felemelte a fegyverét, vagy hogy ez bármit is számított volna. Annyit

látott, hogy Tonto mindkét pisztolyt a magasba emeli, meghúzza a ravaszt, kiüríti mindkét tárat – Jerry pedig elterül.

Dennis nem mozdult. Robert odasétált Jerryhez, hogy megnézze.

– Egy a mellkasába. Egy a nyakába, és egy-egy mindkét karjába. Arlen hányszor is lőtt, háromszor?

A Cedric mellett álló Groove válaszolt:

– Négyszer lőtt rád, amikor előjöttél a fák közül.

– Szóval Tonto négyszer eltalálta nyolc lövésből, igaz? Az igen – bólintott elismerően Robert. – Látjátok a találatok eloszlását? Hol van Jerry zubbonya?

– Majd én idehozom – ajánlkozott Groove, de nem mozdult. – Egy szóval sem említetted, hogy ez a terv.

– Én sem tudtam, haver, amíg észre nem vettem a pénzfeldobást – válaszolta Robert. – Az persze igaz, hogy beszéltünk róla. Mindenkinek volt egy jó ötlete… Megláttam a lehetőséget, amikor Walter lelőtte Arlent, de azt nem tudtam, hogy Tonto és Hector is észreveszi-e. Ügyesek voltunk haver.

Dennis még mindig nem mozdult. Hallgatott, nem szólt egy szót sem.

– Berakjuk őket a furgonba? – kérdezte Groove.

– Nem, így nem kell – felelte Robert. – Látod, Hector már hozza Walter fegyverét, amivel lelőtte Arlent. Jerry kezébe fogja adni. Tonto Arlen kezébe teszi a sajátját. Most elmagyarázza Walternek, hogy nem ő lőtte le Arlent, hanem a tábornok. Arlen Novis két pisztollyal négyszer trafálta el a tábornokot. Remélem, jó lövész hírében állt, mert a rendőrség, a Bűnügyi Nyomozóhivatal meg mindenki úgy fog rá tekinteni. – Oldalra fordította a fejét. – Dennis, érted, mi történt?

– Itt álltam egész idő alatt, nem? – kérdezett vissza Dennis némi éllel a hangjában, de nem mintha zokon vette volna a kérdést. Itt állt, végignézte, ahogy agyonlőnek két embert, és nem tudta, mit tegyen, mert a részesévé vált, holott nem akart az lenni.

Robert őt bámulta.

– Nem voltál itt – mondta.

– Mint ahogy nem voltam ott akkor sem, amikor Floydot lelőtték. Három embert öltek meg a szemem láttára, és egyszer sem voltam ott.

Robert még egy pillanatig ráfüggesztette tekintetét, majd Groove-hoz és Cedrichez fordult.

– Szedjétek össze Jerry és Dennis zubbonyát, a puskákat, mindent, amit elhoztunk az újrajátszásról. Pakoljátok be a kenyeresfurgonba, és hívjatok fel ma este. Tudni akarom, hogy hazaértetek-e.

Groove és Cedric elmentek, és most Tonto közeledett Dennisékhez. Walter még mindig Arlen holtteste fölött állt. Robert lepacsizott Tontóval, hangosan megdicsérte, gratulált neki: sejtette, de így is sikerült meglepniük, imádta a felvezetést és a tűzpárbajt. Dennis szembesült vele, milyen természetes, mindennapos dolog számukra az erőszak. Tonto a földön heverő Jerryre pillantott.

– Ma lett elegünk belőle.

Azután odasétált Hectorhoz, Robert pedig ismét Dennishez fordult.

– Idehallgass – mondta halk, komoly hangon. – Nem érdekel, hány embert láttál meghalni anélkül, hogy bármit csináltál volna. Megértetted? Senki sem látta, ami itt történt. Ez a két megszállott újrajátszó annyira beleélte magát a katonásdiba, hogy kijöttek ide, és élesben csaptak össze.

– És véletlenül megölték egymást – tette hozzá Dennis.

– Mi olyan hihetetlen ebben? Akárcsak Hal és Eugene, de magasztosabb okból, mint egy döglött kutya. Ez itt a lényeg. Találkoztak néhányszor, nem jöttek ki egymással, ellentétes nézeteket vallottak a háborúról. Sértegetni kezdték a másik hőseit, Arlen azt mondta, hogy Grant tábornok iszákos disznó volt, Jerry azt mondta, hogy Stonewall Jackson egy fasszopó homár, és máris becsületbeli ügy kerekedett a dologból. És úgy döntöttek, a becsületbeli ügyet párbajjal intézik el, akárcsak azokban az időkben. A lényeg, hogy erre kell felkészülnünk, mert holnap és a rá következő napokban a csapból is ez fog folyni. Az Első Tunicai Polgárháborús Felvonulás lövöldözésbe torkollott. Az első, és szerintem az utolsó. Érted, amit mondok? Kérdéseket fognak feltenni nekünk, a rendőrség az indítékot fogja keresni. Én majd azt mondom, hogy nem ismertem túl jól Germano Mularonit, de azt tudom, hogy ki nem állhatta a délieket. Ezerszer megnézte azt a polgárháborúról szóló tévésorozatot videón, és meggyűlölte a Konföderáció híveit. Utálta őket, amiért még mindig lengetik a zászlót és szövegelnek az örökségükről. A másik oldalon pedig ott van Arlen Novis, az igazi keményvonalas lázadó, aki ült már börtönben, korábban seriffhelyettes volt, és fegyverrel közlekedett. Utánanézett Germanónak, és kiderítette róla, hogy volt idő, amikor ő is fegyverrel járt, és a robbanószereket sem vetette meg. Mire megkérdezik majd, hogy nem ez volt Germano első újrajátszása? De igen, ez volt, és tudják, miért nem vett részt korábban egyen sem? Mert úgy gondolta, hogy az üres pisztolyokkal durrogtatás puhapöcsöknek való. Kapásból ennyi jut most eszembe. Kicsit dolgozunk rajta, és simán összerakjuk az indítékot.

– Elhallgatott, és enyhén összevonta a szemöldökét. – De mi van, ha senki nem találja meg őket? Mármint az elkövetkező egy-két napban. Nem akarom, hogy elbomoljanak.

– Mi a baj azzal? – értetlenkedett Dennis.

– Hallgassuk meg Dennist – mondta Robert Hectornak.

Dennis ettől felbátorodott, és folytatta:

– Berakjátok őket a kenyeres furgonba, és eltűnnek. – Nem segíteni próbált, csak tisztázni igyekezett a helyzetet önmaga számára. – Mi ezzel a baj?

– Jerry – felelte Robert. – Ő változtatja meg a helyzetet. Nem, meg kell találniuk őket, legkésőbb holnapra. Jó okunk van rá, hogy így történjen.

– A felesége – jegyezte meg Hector.

– Ráhibáztál – bólintott Robert. – Anne nem fogja tétlenül tűrni, hogy Jerry eltűnt, képtelen várni. Nincs hozzá türelme, beszélni kezdene, és mindent elrontana. – Dennisre pillantott. – Érted?

Nem, nem értette, és megrázta a fejét.

– Meg kell találniuk a férje holttestét, mert csak úgy lehet az övé a ház, a bankszámlák, a biztosítás… – Robert ismét Hectorra pillantott. – Valakinek névtelenül értesítenie kell a tunicai seriffet. Te meg Tonto Rey elmentek Groove-val a kenyeres furgonnal. Memphisből telefonáljatok, és maradjatok is ott, a Beale Streeten, azután hívjatok fel engem is, hogy tudjam, hol vagytok. Majd én szólok, mikor jöjjetek vissza ide. Bazmeg, miénk az üzlet. Csak most esett le. Igyekezzetek, még mielőtt Groove itthagy benneteket.

Dennis Waltert nézte, aki még mindig a tisztás szélén állt Arlen fölött.

– Mi lesz Walterrel? – kérdezte fejével a férfi felé intve.

– Mi lenne? Szerinted bíróság elé akar állni gyilkosságért? Walter tudja, hogyan kell fapofát vágni, legalább annyira, mint én.

– Mit csinál ott?

– Várja, hogy idehívjam.

– Elmondod Anne-nek? – kérdezte Dennis.

– Az özvegy, aki még nem is tudja, hogy az.

Ahogy Robert kiejtette a szót, Dennisnek hirtelen eszébe jutott Loretta. Ő sem tudta. Robert tovább beszélt Anne-ről, és szavai felidézték Dennisben Lorettát a sátorban, felemelt szoknyával, majd odakint a széken, hogy végül a kezdeti képhez, Loretta arcához térjen vissza. Látta a nőt, amint felnéz rá, miközben ő közeledik hozzá.

– Figyelsz rám egyáltalán?

– Azt mondtad, vigyáznod kell, nehogy Anne túl korán kezdjen ünnepelni, nehogy rendezzen például egy bulit.

– És azt is mondtam, hogy már csak egyvalaki miatt aggódom.

– Igen…?

– És az nem Annabanana.

– Hanem én? – kérdezte Dennis.

– Te itt vagy, ugyanúgy benne vagy, mint én. Nemcsak szemtanúk vagyunk, hanem cinkosok, bűntársak. Ha ezt ránk bizonyítják, mindkettőnkre börtön vár. Mississippiben. Tudom, hogy azt te sem szeretnéd.

Dennis megrázta a fejét, valóban nem.

– Akkor vajon ki miatt aggódom?

26

Newton Hoon a lakókocsijában ült, kezében egy pohár whiskyvel, és a híreket nézte: azt a hosszú nevű kiscsajt a tévéből, amint a fák között mutatja a helyet, ahol James Rein és Eugene Dean agyonlőtték egymást. Elmondták, hogy mindketten tunicaiak voltak, de Rose-ról nem szóltak egy árva szót sem.

A következő képen a csaj már a tisztáson állt, és arról beszélt, hogy ott találták meg Arlen Novist, a Tunica megyei seriffhivatal egykori helyettesét és a detroiti ingatlanfejlesztőt, Germano Mularonit, akik párbajt vívtak egymással. Ezt újrajátszók értelmetlen vitájának nevezte, hiszen a nézeteltérés mindkettőjüknek az életébe került. Ó, valóban? Walterről nem tettek említést. Sem a niggerről meg a két olajos bőrűről – Newton arra a fickóra gondolt, amelyiktől megkérdezte, hol van a nigger, az pedig azt felelte, hogy elment megbaszni a feleségét. Ez feldühítette, még akkor is, ha tudta, hogy nem igaz. Egyrészt azért, mert Myrna sosem volt otthon, minden áldott este bingót játszott. Másrészt azért, mert még egy niggernek se lett volna gusztusa megbaszni. Myrna legalább száznyolcvan kiló volt. Ember legyen a talpán, aki megtalálja, hol kell bevágni neki.

A tévében most helikopterről mutatták a helyszínt, a tisztást, az erdőt, a töltésutat, majd a csatateret, ahonnan

eltűntek a sátrak, és semmi nem volt már ott, csak a transzparens a pajta oldalán és az üres domboldal.

Ennyit arról, hogy mit lehet elhinni abból, amit a hírekben mondanak. A pokolba is, hiszen ő látta az egészet.

Tegnap és ma is hívta Waltert, de mindkétszer csak az üzenetrögzítője válaszolt. Azt mondta, Walter házon kívül van, hagyjon üzenetet. Newton sehogy sem volt képes kitalálni, hogyan ossza meg vele, amit akar. Hogyan tudassa Walterrel, hogy látta, amint agyonlövi Arlent, és ez sokba fog kerülni neki. Úgy gondolta, nem üzenetben kellene a tudtára hoznia, hanem szemtől szembe közölnie vele. Felhívta Walter irodáját Corinthban, de azt mondták, hogy Walter a tunicai Déli Oázisban tartózkodik. Newton azt felelte, hogy nem, nincs ott. De igen, ott van, válaszolták, ha máshol lenne, értesítette volna őket.

Este Newton elment a Tishomingóba megnézni, ott lakik-e még a nigger. Az ugró épp a produkcióját mutatta be. Szépszámú közönség gyűlt össze, mivel korábban szerepelt a tévében, és az emberek kíváncsiak voltak rá. Newton nem neheztelt az ugróra – máskülönben fog egy vadászpuskát, felmászik egy fára, és lelövi a létráról. Arlennek pontosan ezt kellett volna tennie. Newton besétált a szállodába, és megkérdezte a recepciónál, hol lakik a színes fickó, ahogy Walter mondta volna. A recepciós lány visszakérdezett, kire gondol. „A niggerre”, felelte Newton. „Jézusom, miért, hány lakik itt?” A lány érdeklődött, mi az illető neve, mert csak úgy tud utánanézni, hogy szerepel-e a vendégkönyvben. Épp ez jelentette a problémát: fogalma sem volt, hogy hívják. Newton kiment a parkolóba, és vagy húsz percig járkált fel-alá a fekete autót keresve, végül visszament a szálloda

elé – és ott állt. Tudhatta volna. A nagymenő nigger inassal parkoltatta a kocsiját.

Newton megtalálta, amit keresett: visszaült a furgonjába, tekert magának egy jointot, és Pepsit szopogatva figyelte a kocsit. Ha Mr. Nigger elhagyja a szállodát, követi, mellé gurul az autópályán, és megszórja egy löket duplanullás söréttel. Azután megkeresi Waltert, és megbeszéli vele a továbbiakat.

Annabanana nem hitt annak, amit a tévében hallott a történtekről, de nem kérdezett rá Robertnél, hogyan sikerült megrendeznie a látszatot. Helyette efféle célzásokat tett:

– Négy fickó egyszerre agyonlövi egymást majdnem ugyanazon a helyen, és a zsaruk semmi gyanúsat nem találnak benne?

– Tudod, miért? – kérdezte Robert. – Mert csupa rosszfiú hagyta ott a fogát. A seriffhivatalnak meg a BNyH-nak nem kell többet foglalkoznia velük. Ráadásul nincs semmilyen más nyom, amin elindulhatnának. Se szemtanúk, se bizonyítékok. Látott valaki gyanús alakokat? Nem, mert mindenki ugyanúgy nézett ki azokban az egyenruhákban, beleolvadtak a tömegbe. Érted, amit mondok?

Robert a nyitott erkélyajtóban állt, az ugrást nézte. Dennis lendületet vett, hogy megvillantsa tudását, Charlie pedig konferált neki.

Anne csomagolt. Csak akkor jött ki a hálószobából, amikor mondani akart valamit Robertnek.

– Mit kérdezett tőled John Rau?

– Hogy sejtettem-e, hogy ez fog történni – felelte Anne. – Hogy szerintem van-e köze ennek Jerry múltjához, a detroiti kapcsolataihoz. Mire én: „Az ingatlanbizniszben?”.

– Engem is ilyenekről faggattak, három órán keresztül.

– John kedves volt. Kicsit sírtam, szipogtam, fújtam a csinos kis orrocskámat. Megkaphattam volna ott a padlón.

– Gondolkodtál más furcsa helyeken?

– A zuhany alatt?

– Kislány, legközelebb egy fantáziátlan üzletembert újíts be férjnek, ha olyasvalakit akarsz, akinek nagy fless egy dugás a zuhany alatt. – Robert elővette a fehér hangját. – „A zuhany alatt? Komolyan mondod?” Holnap biztosan kiadják neked a holttestet?

– John szerint semmi akadálya. Nem repesek az örömtől, hogy együtt utazzam vele.

– Ne aggódj, nem fogják melléd ültetni, berakják alulra a poggyászok közé.

– Nem tudom, miért, de volt egy olyan érzésem, hogy ki fogják nyírni – mondta Anne.

Robert erre nem reagált. Anne megkérdezte, hogy eljön-e a temetésre. Robert azt felelte, valószínűleg Detroitba repül egy-két napra. Anne visszament a hálószobába, Robert pedig kinézett az erkélyről, de épp nem történt semmi, Dennis a következő ugrására készült: nem siette el, talán arra koncentrált, amit Charlie szerint most fog először bemutatni, a tűzugrásra.

– Aggódsz miattam? – szólt ki Anne.

Robert megfordult, és látta, hogy Anne bugyiban és melltartóban áll a hálószoba ajtajában.

– Nem – rázta a fejét Robert –, túl sok veszítenivalód van. Kizárt dolog, hogy ezt kockára tennéd. De John Rauval azért vigyázz, kinézem belőle, hogy megpróbál

csőbe húzni a Columbo-stílusával. Már azt hiszed, megszabadultál tőle, amikor visszafordul az ajtóból, és neked szegezi: „Jut eszembe, véletlenül nem a szeretője az a színes fickó?”.

Anne elindult Robert felé.

– Erre majd azt válaszolom, hogy csupán időnként, a változatosság kedvéért. Jössz?

– Csak még egy perc, kicsim. Most következik Dennis utolsó ugrása.

– Azt hittem, szakítottatok.

– Nem találkoztunk, csak a tévében láttam, de telefonon beszéltünk. Holnap összefutunk. Gyere, ezt nézd meg te is, Dennis meggyújtja magát, úgy ugrik le a létra tetejéről. – Ismét kinézett a szálloda udvarára.

– Most csinálja, mászik fel a létrán abban a köpönyegben. – Anne kilépett mellé az erkélyre. Robert átkarolta a vállát, és érezte a nő csupasz bőrét.

– Hiányozni fogok, igaz? Hiányozni fog az izgalom. Látod odafent? A köpenye magas oktánszámú benzinnel van átitatva. Két fekete melegítőt visel alatta, és egy kapucnis pulóvert, amit madzaggal köt szorosra a nyakán. Egy perccel ezelőtt bemászott a medencébe, hogy átnedvesítse a melegítőket. Szerintem csak az védi a tűz ellen.

– Meggyújtja magát?

– Charlie fogja meggyújtani. Lent van egy akkumulátor, amit vezeték köt össze egy lőporral teli petárdával a létra közepén. Charlie elfordítja a kapcsolót, Dennis pedig lángra lobban, mint egy emberi fáklya. Mondtam is Charlie-nak: „Ez szimbolikus? Ő a Klán égő keresztje, ami a vízbe csapódva kialszik, kioltva ezzel a rasszizmust?”. Charlie azt felelte: „Dennis csak tűzugrásnak hívja.”

Robert elmosolyodott, kivillantva fehér fogait.

Nézték a tizenkét méteres magasságon álló Dennist, amint tűzgolyóvá változik, de nem mozdul, teljesen elnyelik a lángok.

– Ugorj! – kiáltotta Robert az erkélyről. Dennis bemutatott egy előrefejest.

– A mindenit! – szisszent fel Robert elismerően.

– Hogy oda ne rohanjak – mormolta Anne.

Dennis körbesétált a tartály peremén harminc kiló vizes ruhában, és Lorettát kereste a tekintetével a sikongató fiatal lányok között, de sehol sem látta. Loretta előző este sem jött el.

Billy Darwin görnyedten, botra támaszkodva lépdelt oda a tartályhoz, Carla segített neki. Dennis épp kibújt a vizes melegítőből. Darwin nem hozta szóba a sérülését. Azt mondta Dennisnek, hogy a tűzugrás igazi szenzáció, és megkérdezte, nem tudná-e a létra tetejéről bemutatni. Dennis azt felelte, nem akar fejjel előre vízbe csapódni huszonnégy méter magasból ekkora súllyal, az túl meredek lenne.

– Pedig akkor igazán kiérdemelné a halálmegvető tűz*ugrás* nevet – erősködött Billy Darwin. – Trükkös dolog lejutni onnan föntről, de az adrenalinlöket miatt megéri, nem?

Carla nem mondott semmit a tűzugrásról.

– Jól mutattál a tévében, egyenruhában – jegyezte meg.

Arra gondolt, amikor Diane és a stábja elkapták Dennist az északiak táborában vasárnap.

Ez közvetlenül a lövöldözés után történt, Roberttel sétáltak elő a fák közül. Dennis azon törte a fejét, hogy elmondja-e Lorettának, mi történt, vagy várjon, amíg

értesül róla, amikor hirtelen egy kamerát toltak az arcába. Diane csak az újrajátszásról kérdezte: jól érezte magát, komolyan vette, fog még részt venni hasonlón? Robert közben végig őt nézte, és a táborba visszatérő John Rau is odapillantott rájuk. Dennis minden kérdésre igennel válaszolt: nem nagyon volt ideje gondolkodni, annyi minden egyéb kavargott a fejében. Az interjú után Diane érdeklődött, most már hajlandó-e vele beszélgetni. Mármint a Floyd Showers-ügyről. Mert megígérte. Dennis azt kívánta, bár sose árulta volna el neki, hogy aznap este fent volt a létrán. Diane gyengéden a szemébe nézett, és megkérdezte, van-e kedve elmenni vele Memphisbe. Dennis arra gondolt, mi lesz, ha megtudja, hogy Arlen halott… Robert mentette meg.

– Gyere, mennünk kell – hívta, Dennis pedig azzal búcsúzott Diane-től, hogy majd jelentkezik.

– Észrevetted, hogy John Rau kiszabadult a hadifogságból? – kérdezte Robert a kocsiban. – Látott bennünket, tudja, hogy valahol máshol voltunk.

Ez vasárnap történt.

Billy Darwin és Carla távoztak, Charlie pedig azt mondta, hogy ma este itt van a tévés hölgy, de a stábja nélkül.

– Gondolom, szeretnél vele találkozni. Kérte, szóljak neked, hogy a bárban lesz. De csak úgy mondom, Vernice ennivalóval vár minket. Reméli, hogy te is hazajössz a műsor után. Ha nem, lemaradsz egy finom vacsoráról, és megbántod Vernice-t, nem mintha ez érdekelne téged.

Dennis már átöltözött, farmert és inget viselt.

– Várj meg – kérte. – Fel kell mennem leszedni a petárdadrótot.

Charlie azt felelte, hogy a bárban lesz.

– De Diane is ott van.

– Nagyfiú vagy – válaszolta Charlie. – Ha nem akarsz beszélni vele, azt mondod, hogy haza kell menned enni.

Dennis tizenkét méter magasra mászott a létrán, leszedte a drótot, és ledobta. Megfordult, hogy lemásszon, amikor egy alakot pillantott meg a gyepen. Senki nem volt körülötte. Nem látta az arcát, de anélkül is tudta, hogy Loretta az.

Rövid fekete szoknyában és világos színű blúzban volt.

– Tegnap nem tudtam eljönni – szabadkozott. – A ravatalozóban voltam.

– Kerestelek.

– Akartam, de… tudod, vannak dolgok, amiket el kell intézni.

– Van kocsid? – kérdezte Dennis, mire a nő elmosolyodott, mert ő is ugyanezt kérdezte Dennistől a táborban.

– Most már van. Kettő is, de az egyikről nem tudom, hol.

– Elmegyünk valahová?

– Haza nem vihetlek. Még túl sok dolog van Arlentől a házban. Nincs kedved enni valamit, esetleg elmenni egy bárba vagy motelbe? – kérdezte lassan Loretta.

– Tudom, hová menjünk – válaszolta Dennis. Bevitte Lorettát a szállodába, hogy kivegyenek éjszakára egy lakosztályt, és csodálatosan érezzék magukat.

Csodálatosan érezték magukat. Zenét tettek fel, levetkőztek, és úgy viselkedtek, mint egy férfi és egy nő, akik nem tudnak betelni egymással. Szerelmeskedtek, vodkát ittak és tintahalat ettek.

– A vasárnap volt életem legszebb napja – mondta Loretta. – Nem arra gondolok, hogy Arlen meghalt. Hanem arra, amikor bejöttél a sátorba, és megmostad a hátam. Meglepődtem, hogy meg mertelek kérni rá, de nagyon örülök, hogy megtettem. Ez az élmény életem végéig el fog kísérni. Még úgy is, hogy olyan meleg volt odabent. Most már van egy másik ilyen nap is – mi is van ma, szerda? Együtt fogok gondolni erre a kettőre.

– Ez még csak a kezdet – mondta Dennis.

– Ó, istenem, remélem. Nem égetted meg magad?

– Soha nem égetem meg magam.

– Igazi fenegyerek vagy, és olyan szórakoztató. Egyáltalán nem vagy eltelve magaddal.

– Amikor megláttalak abban a fekete szoknyában, egyből tudtam, hogy te vagy – mondta Dennis.

– Régi darab.

– Imádom a lábad. Imádom a tested.

– És a fejem?

– Imádom a fejed. Nem vagy éhes?

Rendeltek a szobaszerviztől párolt homárt, ami Dennis szerint ugyanolyan jó volt, mint New Orleansban. Dennis mesélt Lorettának egy Tonto Rey nevű pasasról, aki azt mondta, az arizonai Tucsonban ette élete legjobb homárját. Hogy lehet az? Loretta azt felelte, soha nem evett még homárt, de nagyon finom. Nézték egymást evés közben, és megérintették a másik kezét. Nem beszéltek a vasárnapról. Nem hozták szóba Arlent. Loretta nem kérdezte meg, mit csinált azután, hogy elment a sátorból. Dennis megkérdezte, nézte-e a csata újrajátszását.

– Nem, ültem odakint abban az idétlen szoknyában, és rád gondoltam, éreztem az illatodat, a hajad tapintását a kezemen. Szép hajad van. Itt töltjük az éjszakát?

– Úgy terveztem.

– Holnap lesz a temetés. Korán kell kelnem. Nem akarok ennyire direkt lenni, de muszáj megkérdeznem: látlak még?

Dennist lenyűgözte ez a nő.

– Persze – válaszolta.

– Ugye nem fogsz azonnal lelépni?

– Ez az utolsó hetem, de biztos vagyok benne, hogy itt maradok a nyár hátralévő részére. A főnököm megtanulta tisztelni, amit csinálok.

– Tudod, mi hozott össze bennünket?

– Igen, a pajkosgyerek-pite.

– Fontos vagyok neked? – kérdezte Loretta.

– Nagyon.

– Tudod, miért?

– Van valami, nem is tudom, pontosan micsoda. Amikor más lányokkal ismerkedtem meg, azt gondoltam: hmm, igen?… Azután találkoztam veled, és azt gondoltam: *igen.* Azóta egyfolytában te jársz a fejemben.

– Én is ugyanígy érzek – mondta Loretta. – Alig várom, hogy drága férjem a föld alá kerüljön, és folytathassam a saját életemet.

– Nem lehetne valahogy megsürgetni? – kérdezte Dennis.

Másnap reggel fél kilenckor ért haza: Charlie még ágyban volt, Vernice a konyhában ült, előtte az asztalon nyitott magazin.

– Nohát – üdvözölte Dennist. – Biztosan jól szórakoztál. Szerelmes lettél?

Mondhatta volna, hogy igen, mert úgy gondolta, ez történt, de inkább csak annyit válaszolt, hogy elaludt.

– Azt szokták csinálni, utána. Elmentél Memphisbe?

– Miért mentem volna?

– Charlie azt mondta, találkoztál azzal a kétnevű tévés csajjal.

– Nem találkoztam vele.

– Márpedig Charlie azt mondta. Egy rajongója meghívta egy italra, és mire megfordult, a nőt elnyelte a föld. Úgy gondolta, biztosan együtt vagytok.

– Nem is találkoztam vele. Nézd, ne haragudj, hogy lekéstem a vacsorát. Mit főztél?

– Nem mindegy?

– A szállodában aludtam. Kivettem egy szobát, hogy megnézzem, milyen az. Ismered a recepciós lányt, Pattit, azt a szőkét?

– Igen, Patti.

– Ingyen odaadta az egyik lakosztályt.

– Te szemét. Vele voltál?

– Túl fiatal hozzám.

– És kiáll a foga – tette hozzá Vernice. – Patkánynak csúfoltuk.

– De nagyon kedves.

– Nincs más választása. Kérsz valamit reggelire?

– Már ittam kávét.

– Ülj le, sütök neked egy kis tojást. Fellépsz délután?

– Még nem tudom. Robert beugrik értem.

– Azóta nem is beszéltél róla, hogy a barátja meghalt. Akiért Charlie elment Memphisbe, emlékszel? Láttam a feleségét az előcsarnokban, napszemüvegben, elegáns fekete kosztümben. Jól állt rajta. De volt benne még valami, nem is tudom, micsoda. Azon se lepődnék meg, ha egyszer meglátnám ebben a magazinban, napszemüvegben.

– Van valami új hír Nicole-ról és Tomról?

– Kiderült, ki Nicole titkos szeretője.

– Kicsoda?

– Valami digó pasas. Akkor most kérsz tojást, vagy nem?

Newton látta, ahogy az inas beszáll a Jaguarba, előrekanyarodik a hotel bejáratához, ahol Mr. Nigger várja napszemüvegben. Newton egész éjjel a kocsijában aludt, nemrég ivott egy csésze kávét. Szájába vett egy adag Copenhagen dohányt, szívott egyet rajta, és elfordította az indítókulcsot. Meglepődött, amikor Robert Taylor – így hívták, ahogyan azt a filmsztárt – Tunica felé indult, behajtott a városba, és megállt egy háznál a School Streeten, nem messze az óvadékirodáktól. Azon még jobban meglepődött, amikor az ugrót látta kijönni a házból és beszállni a kocsiba. És most merre? Kiderült, hogy ismét dél felé a 61-esen. Newtont nem érdekelte, hová tartanak. Az út éppen elég széles volt ahhoz, hogy melléjük húzódjon, és megszórja őket duplanullás söréttel.

Leszámítva – az isten verje meg –, hogy a fekete autó túl gyorsan haladt ahhoz, hogy meg tudja előzni.

Robert ezúttal nem rakott be zenét. Még tegnap megkérdezte Dennistől, elkíséri-e Walter Kirkbride-hoz. Akart valamit mondani Dennisnek, és úgy gondolta, útközben megbeszélhetik.

– Az a tűzugrás, haver, láttam, és ismét megbizonyosodtam róla, hogy te vagy az én emberem.

– Köszönöm – mondta Dennis.

– A lelkiismereted nem engedi – folytatta Robert. – Ez a gond a lelkiismerettel. Én kordában tartom a sajátomat, csak akkor hallgatok rá, amikor akarok.

– Megvan a módszered, hogyan indokolj meg dolgokat.

– Kicsit elferdítem őket, ha kell. Meséltem, hogy mindenki azt hitte, Robert Johnson biztosan eladta a lelkét, különben hogyan tanult volna meg úgy játszani? De Robert Johnson soha nem mondta, hogy eladta.

– Emlékszem.

– Márpedig ki tudná jobban, mint ő maga? Miután otthagyta a deltát, elment Hazlehurstbe az anyjához, és elvonult remetének. Érted, miről beszélek? Elzárkózott a külvilágtól, és addig gyakorolt, amíg meg nem találta a saját hangját. Robert Johnson két évig remeteként élt, és kifejlesztette a saját stílusát. Azután visszament a deltába… Sam House mondta róla: „Befejezte a játékot, és mi ott álltunk leesett állal.” Érted, mit akarok mondani?

– Ha akarsz valamit, dolgozz meg érte – bólintott Dennis. – Ha toronyugró show-t akarok, akkor szedjem össze magam, és hozzam létre.

– Azt akarom mondani, hogy talán segíthetek benne. Addig nem ígérek semmit, amíg nem sikerült megegyeznem Walter Kirkbride-dal. De ha sikerül, akkor lehet, hogy támogatlak.

– Miért?

– Mert te vagy az én emberem. Mert van merszed felgyújtani magad és leugrani arról a létráról.

– Úgy érted, ha Walter veled tart?

– Ha Walter hajlandó nekem dolgozni. Ez az egyik, amit ki kell derítenem. Napok óta keresem, de Walter bujkál, megviselte, hogy lelőtt egy embert. De azt hiszem, tudom, hol találom meg.

Egy perccel később balra kanyarodtak a dubbsi leágazásnál. – A Junebugba megyünk? – kérdezett rá Dennis.

Igen, oda. Áthajtottak a parkolón, és befordultak az épület mögé, ahol a két lakókocsi meg egy autó parkolt.

– Felismered? – kérdezte Robert.

– Arlen kocsija, a Dodge.

– Amit Walter használ, amikor a szívszerelméhez jön látogatóba – mondta Robert. – Próbálja titokban tartani a románcot.

– Az is lehet, hogy Arlen hagyta itt – jegyezte meg Dennis.

Robert megfordult a Jaguarral, hogy orral kifelé álljon.

– Ezt fogjuk kideríteni.

Newton arra számított, hogy a fekete kocsi a Junebug előtt fog parkolni. Nem volt ott. Nem látta az úton sem, pedig erre jött, ilyen gyorsan tehát nem tűnhetett el. Newton megállt az épület mellett, és már éppen elővette volna a fegyverét, amikor tekintete a visszapillantó tükörre vándorolt. Ott volt a fekete Jaguar, a pokolba is, és a Junebug mögül előkanyarodva beállt a parkolóba.

Bementek, Robert kezében az aktatáskával. Keresztülvágtak a táncparketten a bárpulthoz, és alaposan körbepásztázva megállapították, hogy üres a terem.

– Wesley, cimbora. Hoztam neked valamit, imádni fogod. Le se akarod majd venni – mondta Robert.

Felrakta a táskát a bárpultra, kinyitotta, és elővett belőle egy LÁSSUK, MILYEN ERŐS A KAROD! pólót. Felemelte, hogy Wesley el tudja olvasni a feliratot, majd odadobta neki.

– Vedd le azt a tahó atlétát, Wes, legyél egy kicsit elegánsabb.

– Nem vehetném föl rá? – kérdezte Wesley.

– Vedd föl, ha akarod, csak legyél trendi. De előbb hadd kérdezzek valamit. Mióta bujkál ott hátul a kedvesével Walter barátunk, két napja? Wesley a pólóval viaskodva dünnyentett valamit.

– Mit mondtál, Wes?

– Igen, azt hiszem – ismételte meg Wesley, miután sikerült átpréselnie a fejét a szűk nyakkivágáson. – A lány innen vitte neki a kaját. Azon gondolkodtam, tudod, ki lesz a tulaj mostantól?

– Az emberem, Dennis majd eligazít – felelte Robert. – Keverj neki egy koktélt, amíg én hátramegyek a szerelmesekhez.

Newton a fekete autó mellett parkolt le. Levette a puskát a háta mögötti akasztóról, és kiszállt a furgonból. Ideges volt, amitől rájött a vizelhetnék. Arra gondolt, hogy bemegy, lepuffantja mind a kettőt, aztán kimegy a mosdóba. Nem, jobb lesz előbb csurgatni egyet. Lehugyozni Mr. Nigger kocsiját.

Dennis kért egy sört, és azt kortyolgatta, miközben elmondta Wesley-nek, hogy pontosan ő sem tudja, kire száll a Junebug tulajdonjoga, mert fogalma sincs, voltak-e más tulajdonostársak.

– De ha voltak is, lehet, hogy mostanra ők is halottak, nem igaz? – mondta Jim Reinre és Eugene Deanre utalva. Meg arra a szakállasra, akivel nem tudták, mi történt. Vagy esetleg minden Arlen feleségéé lesz?

Az milyen lenne? Loretta mint tulaj. És ha Robert drogboltként akarja használni a helyet, kénytelen lesz megvenni tőle. Ez meggyorsíthatná Loretta számára, hogy leléphessen innen.

Robert megkerülte a lakókocsi előtt parkoló Dodge Stratust, az ajtóhoz lépett, amelyre Traci nevét pingálták, és bekopogott. Várt egy kicsit, majd újra kopogott.

– Traci?

– Ma nem fogadok senkit – mondta a lány odabentről.

– Kislány, nem hozzád jöttem, hanem az üzlettársamhoz, Mr. Kirkbride-hoz. Kinyitnád az ajtót?

Az ajtó résnyire nyílt, és a lány nyugtalan arca jelent meg.

– Mit akar?

Robert felemelte a hangját.

– Walter, kijönne végre? Fogytán a türelmem.

Wesley a bárpultra támasztotta az alkarját, és előrehajolt. Fehér bőrén kékké halványult, régi tetoválások látszottak, amelyeket Dennis nem tudott elolvasni. Dennis odébb tolta Robert aktatáskáját, és lecsukta a fedelét, de nem zárta be. Megkérdezte Wesley-től, mióta dolgozik itt. Wesley azt felelte, hogy Arlen hozta ide.

– Apai ágon Arlen nagybátyja vagyok.

– Pedig alig idősebb nála – mondta Dennis.

– Nem kell ahhoz sokkal idősebbnek lenni.

Wesley elnézett Dennis válla fölött, ellökte magát a bárpulttól, és felegyenesedett. Dennis hátrafordult, és Newtont pillantotta meg az ajtóban, kezében egy duplacsövű, sörétes puskával, amit egyenesen rájuk

irányított. Elindult a bárpult felé, majd nagyjából hat méterre tőlük megállt, és körülnézett.

– Hol van mindenki?

– Még nincs itt senki – válaszolta Wesley.

– Hol van a nigger?

Wesley hátrafelé intett. Dennis odanézett: épp abban a pillanatban nyílt a színpad melletti ajtó. Robert lépett be rajta, mögötte Walter és Traci. Newton rájuk fogta a puskát.

– Kívánni se tudtam volna szebbet – jelent meg ádáz vigyor Newton arcán. – Két legyet egy csapásra?

– Newton, kérsz egy italt? – üdvözölte Robert, mintha nem vette volna észre a rászegezett puskát. – Meghívlak egy sörre. – Azzal a bárpult felé indult.

Newton ráordított:

– Maradj ott, ahol vagy!

Robert megtorpant, és értetlenül nézett rá.

– Mi a baj?

Newton intett a puskával Walternek és Tracinek, hogy álljanak távolabb Roberttól.

– Walter, nem akarom, hogy bajod essen. Utána beszédem van veled.

Dennis, tekintetét egy pillanatra sem véve le Newtonról, bal kezét óvatosan az aktatáskába csúsztatta. Ujjai papírok és mappák között kutattak, míg végül megérezték Robert pisztolyának markolatát. Walther PPK, amilyet James Bond is hordott.

– Mi után? – kérdezte Walter.

– Miután lelőttem a niggert – felelte Newton. – Elmegyünk az irodádba, és kiállítasz nekem egy csekket.

– Nem értem, miről beszélsz – mondta Walter.

Dennis most már fogta a fegyvert. Biztos volt benne, hogy Robert megtöltve hordja, de azt nem tudta, vajon tüzelésre kész állapotban van, vagy előbb hátra kell húznia a felső részét. Ha nincs golyó a csőben, akkor először csak egy kattanás hallatszik, amikor meghúzza a ravaszt, de úgy gondolta, utána már tud vele lőni.

Robert még mindig értetlenül bámult Newtonra:

– Ugyan már, mondd el inkább, mi jár a fejedben.

Newton már elmondta: le fogja lőni. Most a vállához emelte a puskát, és célba vette Robertet. Dennis látta, hogy nincs más választása, ezért meghúzta a ravaszt, és elsütötte a fegyvert a táskában. A kirepülő golyó eltalált egy üveg Jim Beamet a bárpult mögött. Előkapta a fegyvert: még elcsíphette, ahogy Newton felé lendíti a puskát, aztán lelőtte. Tudta, hogy eltalálta, noha a puska elsült, és üvegcsörömpölést hallott. Robert rákiáltott, hogy lőjön még egyszer, de látta a vért Newton pólóján: a férfi kifejezéstelen arccal ejtette el a puskát, térdre rogyott, valami barna buggyant ki a szájából, majd arccal előre a padlóra zuhant. Dennis lerakta a fegyvert a bárpultra, és igyekezett nem nézni Newtonra.

Robert azonnal átvette az irányítást, ura volt a helyzetnek, ő szólalt meg először. Dennisre nézett.

– Te vagy az én hősöm. Nincs miért aggódnod. – Tracire pillantott.

– Édesem, ugye láttad, mi történt?

– Igen, lelőtte Newtont – felelte a lány.

– Mert Newton rálőtt.

– Igen, azt hiszem.

– Ott vannak a törött üvegek bizonyítéknak – mondta Robert. Valterre nézett. – Walter, maga nem látott semmit,

mert itt se volt. Megértette? Nem szokott efféle helyekre járni. Látja, milyen rendes vagyok.

– Wesley-hez fordult. – Mi történt, Wesley?

– Amit Traci mondott. Newton le akart lőni minket.

– Nemcsak Dennist, hanem téged is.

– Itt álltam.

– A fegyver pedig a bárpulton volt, igaz?

Dennis figyelte, ahogy Robert mindinkább elemében érzi magát.

– Amit a pult alatt tartasz. Arlen fegyvere. Épp megmutattad Dennisnek. Newton rátok lőtt. Te fogtad Arlen fegyverét, és lepuffantottad.

Dennis ezen a ponton közbeszólt.

– Robert, ha akarod, felőlem lehet Arlen fegyvere. De én lőttem le.

– Te akarod a dicsőséget?

– Nem, csak nem akarom bonyolítani.

Robert ismét Wesley-re nézett.

– Tudod, hogy Arlen fegyvere volt, mert ő tette oda. A rendőrök majd megvizsgálják, és visszaadják neked. Onnantól fogva a tiéd, Wesley. Tarthatod ott, a pult mögött. Tudod, mit, hozok még neked ilyen LÁSSUK, MILYEN ERŐS A KAROD! pólókat. Bárki kihívhat szkanderozni. Aki lenyom, az kap egy pólót. – Robert Wesley inas, tetovált karjára pillantott. – Persze nem muszáj, ezt majd megbeszéljük. Kicsit előreszaladtam.

– Dennishez fordult. – Mindig történik valami, nem igaz? – A szemébe nézett. – Ember, megmentetted az életem – ingatta a fejét meglepetten, mint aki csak most fogja föl. – Tisztában vagy vele?

– Igen – felelte Dennis.

– Tartozom neked, igaz?

– Igen – felelte Dennis.

– Mondd, mit kérsz.

– Hadd gondolkodjak. – Egy pillanatra elhallgatott. – Nem ismersz valakit Orlandóban?

VÉGE